

KNJIGA 22

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=22>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 421/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

21-04-2015 23:59#421

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"pupak", nacija za obnovu hrvatske države ili ... - Kamenjar

Environ 5 540 résultats (0,29 secondes)

Résultats de recherche

Iz Otporaševe Torbe | Iz Otporaševe Torbe
otporas.kamenjar.com/

Traduire cette page

Posljednje uređivanje od Bobani : 22-04-2015 at 00:01

23-04-2015 21:20#422

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE HTIO UBITI DRA. MILJENKA DABU PERANIĆA?

Iz poruke generala Drinjanina Hrvatima Toronta za deseti travnja 1966

(Mnogi Hrvati hrvatske političke emigracije su znali tko je dr. Miljenko Dabo Peranić. Ja ću ovdje iznijeti i ono što se nije znalo o dru. Dabi Peraniću. Zahvaljujući Boži Vukušiću koji je u svojoj knjizi "TAJNI RAT UDBE PROTIV HRVATSKOGA ISELJENIŠTVA", dopunjeno izdanje br. 3, donio na strani 258-262. Prije nego prijeđem na Udbin opis iz spomenute knjige, želim nešto ukratko reći, da se zna i da se ne zaboravi.

Po pismima dra. Peranića i Štefa Crničkog bi se moglo zaključiti da su se ona dvojica odmah prvi

tjedan, poslije pogibije generala Luburića, tu, na licu mjesta, u Carcagente, prokockali, posvadili i razišli. Dr. Peranić u svojoj knjizi **"POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA"** New York 1984. spominje da je dao pismenu ostavku na članstvu i na svim dužnostima u organizaciju Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO. Poslije te ostavke mnogi članovi organizacije HNO su posumnjali u dra. Miljenka Dabu Peranića i u njegove dobre nakane, tako da se je sumnja širila i izvan organizacije HNO.

Kada sam za week-end 19 i 20 kolovoza 1978. godine bio kod kuma Peranića u New Yorku, on mi je dao rukopis te knjiga (kojeg i danas imam) da ga pročitam i po potrebi unesem neke nadopune i da dadnem uvod ili predgovor knjizi. Kada sam knjigu pročitao i vidio da tu ima mnogo osobnoga i klevetanja bivših prijatelja i suradnika, nazvao sam kuma Peranića i otvoreno mu rekao da tu ima mnogo fikcija i da mnoge stvari treba dokazima potkrijepiti. Ljutito se je branio da je to sve istina i da se neće niti jedno slovo izbaciti. Doslovno mi je rekao: "ILI SVE ILI NIŠTA" . Knjigu dr. Peranić je kasnije izdao u vlastitoj nakladi u New Yorku 1984. godine.

FBI, UDBA I INTERVJU DRA. ANTE PAVELIĆ SA MILOM ...

Ni Bog čovjeka ne sudi dok čovjek ne umre. Tako ni mi ne možemo čovjeka suditi dok ne znamo sve podatke: Dali je tko kome uistinu radio o glavi? Sada prepisujem iz spomenute knjige Bože Vukušića. Tekst je pisan slovima "italique", tj. kurzivom, te ću tako i prepisati: Mile Boban, Otporaš.)

PLANIRANJE UBOJSTVA MILJENKA DABE-PERANIĆA (???)

Miljenko Dabo-Pernaić nakon emigriranja u Francusku postao je bliski suradnik Vjekoslava Luburića. Peranića je obrađivala riječka Udba, u čijoj se arhivi nalazi zabilježeno:

"Miljenko dabo - Peranić, sin Ante i majke Tonice, rođene Škunca, r. 5. XI. 1923. u Novalji, kotar Rijeka, Hrvat, drž. SFRJ, profesor glazbe, oženjen sa Marijom Šonje, otac jednog ženskog djeteta, nastanjen u Parizu na adresi: 30 Rue Jacob VI-eme.

Gimnaziju je pohađao u samostanu Babija na otoku Korčuli. Koncem 1944. godine mobiliziran je u NOV. Poslije oslobođenja kao vojnik JNA povezuje se s dužnosnicima klera u Samoboru. Preko ovih organizacija želi ostvariti bijeg preko granice, ali u tom ne uspijeva. Uhićen je i suđen na 4 godine strogog zatvora. nakon izdržane kazne, završio je gimnaziju a zatim se upisao na fakultet. Kao student istupao je neprijateljski. Ponovno je uhićen zbog širenja neprijateljske propagande. Za ovo djelo nije suđen, pa je nakon provedene istrage pušten na slobodu.

1957. godine redovnim putem odlazi u Francusku kao turist, gdje je zatražio politički azil. U Parizu se povezuje s dužnosnicima Hrvatske političke emigracije i ubrzo se eksponira kao aktivni neprijatelj SFRJ. Postaje rukovoditelj "Kluba hrvatskih sveučilištaraca" u parizu. Bio je jedno vrijeme urednik lista "Hrvatski radnik", koji je pripadao organizaciji HOP-a. (To nije istina. List "HRVATSKI RADNIK" je bio isključivo glasilo HRVATSKOG RADNIČKOG SAVEZA, koji po statutima francuskih vlasti se nije smio baviti nikakvom i ničijom politikom. Mo. Otporaš.) Bio je sklon da surađuje sa svim organizacijama koje neprijateljski djeluju protiv SFRJ. U posljednje vrijeme povezoao se s Maksom Luburićem u Madridu i postao njegov glavni suradnik. Po sugestiji Luburića, Miljenko je organizirao tiskanje lista "La Croatie". Urednik lista je sam Miljenko, a namijenjen je svjetskoj javnosti, posebno francuskoj. U njemu objavljuje razne članke iz hrvatske povijesti i druge koji su upereni protiv našeg poretka i druga Tita posebno. U broju od svibnja 1963. godine piše "X travnja 1941. godine", (Kolika se mržnja Udbe ovdje iskazuje protiv hrvatstva, vidi se i po tome da nisu htjeli spomenuti broj 10, nego su stavili rimski broj "X", kako bi izbjegli smomenuti 10 travnja, mo. Otporaš.), "Napoleon i Hrvati", "Bleiburg-Hrvatski super Katyn" - 150.000 hrvatskih vojnika i civila poubijao Tito u svibnju 1945. godine: "Da bi se bolje upoznao Titoizam", Komedija sa sindikalizmom u Titoslaviji", "U Titovim marševima smrti i logorima za uništenje", Osnivanje Ne zavisne Države Hrvatske" itd. neke od ovih članaka piše sam, a mnoge tiska iz drugih publikacija emigrantskog tiska.

Peranić je autor "Memoranduma" upućenog De Gaulleu u kojem prikazuje položaj Hrvatske. Pored vršenja pismene propagande sračunate na podrivanju nacionalističkog jedinstva Jugoslavije, Peranić

aktivno radi na organiziranju i učvršćivanju emigrantskih organizacija u cilju borbe protiv postojećeg društvenog poretka u zemlji. Sudjeluje na kongresima emigrantskih organizacija na kojima javno istupa protiv SFRJ.

Nakon ukratko iznesenih podataka navodimo dokumenata koja ukazuju na njegovu neprijateljsku aktivnost.

Na prvoj stranici "Osobni podaci" obrazac br. 4 nalaze se njegovi osobni podaci iz kojih se vidi da je uhićen po vojnom sudu, osuđen na 4 godine zatvora i dvije godine gubitka građanskih prava - Divizijski vojni sud u Zagrebu, broj spisa 1499 od 1946. godine. Iz podataka na strani 4. proizlazi da je još po završenoj osnovnoj školi bio član križarske klerikalne organizacije. kao osnovac odlazi u samostan na Korčuli gdje uči za svećenika. Godine 1944. mobiliziran u NOV.

Pokušava bijeg, ali bude uhićen, zbog čega je i osuđen po vojnom sudu. Od 5 - 17 starnice doseja nalaze se dokumenti o njegovom uhićenju nakon dolaska u rodno mjesto Novalju, a pušten je rješenjem javnog tužitelja radi pomanjkanja dokaza na slobodu.

Iz suradničkog izvješća s fakulteta na stranici 18. vidi se da Peranić uglavnom kontaktira sa studentima ustaški orijentiranima. Na 24. stranici nalaz se upitnik o emigrantu. Iz njega se vidi da je Peranić 1957. godine otišao s putovnicom u Francusku, zatražio azil i postao emigrant. Prvi podaci koji govore o njegovom uključivanju u redove neprijateljskog dijela emigracije nalaze se na strani 26. Ilegalka Vida Jakaša - Pavliček izjavljuje da je Peranić pristaša Pavelića i da se bori za veliku Hrvatsku. Slične podatke o njemu dao je i Ivo Jakša, ilegalac iz Francuske - str. 27.

U opširnom izvješću koje je podnio suradnik "Branimir" po povratku iz Francuske, strana 28 - 39, detaljno je otrcan lik i aktivnost Peranića. Povezan je s Ivicim Masnov, Slavkom Dubravicom, Tomom Jurašinović i drugima. U stanu kod Peranića vodili su se razgovori o stvaranju nove Hrvatske, pjevale ustaške pjesme, vrijeđali naši državni rukovoditelji itd. Glavnu riječ je u svemu imao Peranić. U izvješću se dalje govori da je on organizirao proslavu u povodu godišnjice NDH 1961. god. Na toj proslavi bili su prisutni, pored Peranića, Slavko Dubravica, Ivica Masnov, Tomo Jurašinović, Dijan Galić, Ante Boban, ([Pogriješno. To bi trebao biti Mile Boban. Istina, bio je tu u Parizu jedan Ante Boban, ali on je došao u Pariz negdje 1963/64 godine. Mo.](#)), ustaški satnik Lovrić ([Ante, mo](#)) i drugi emigranti. Također su bili prisutni predstavnici Mađarske, Bugarske, Poljske i Ukrajine. prisustvovali su i predstavnici policije. Tom prilikom prisutne je pozdravio Peranić na francuskom jeziku. Cilj ovog skupa bio je da se prisutni gosti upoznaju sa ciljevima i zadacima hrvatske emigracije, te borbom hrvatskog naroda u prošlosti. Pozdravne govore su održali i predstavnici emigracije iz naprijed navedenih zemalja. Predstavnik francuske policije pohvalno se izrazio o cijeloj proslavi, a posebno ga je oduševio prikaz razvitka Hrvatske. ([Kliknite: Zašto sam član Hrvatskog Narodnog Otpora](#))

[ZAŠTO SAM ČLAN HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ...](#)

[i tu ćete naći upravo o ovoj proslavi. Ja sam tada bio službeni Redarstvenik na toj proslavi s hrvatskom oznakom na lijevoj ruci: HRVATSKA NADZORNA SLUŽBA, mo.](#)

[Otopraš.\)](#) Uglavnom, u izvješću je obrađena cjelokupna aktivnost Peranića u 1961. godini.

Na 40. strani obrađena je politička boja uže Peranićeve rodbine. Otac mu je pripadao HSS-u, religiozno zatucan - fanatik. Braća: Ivan živi u Novalji, politički nezainteresiran, Ljubi, ing.

šumarstva, živi u Zagrebu, sestra Marija udata za Ivana Pernički, također živi u Zagrebu. Osobni podaci obrađeni su i na stranicama 41 - 43.

Luka Peranić, radnik u Parizu, koji je srpnja 1962. godine boravio u Novalji na odmoru, izjavio je da od Novaljaca u emigraciji u neprijateljskoj aktivnosti se najviše ističe Miljenko Peranić. navodi da je on šef hrvatskog emigrantskog pokreta, te da se s ostalim emigrantima pripremaju osnovati hrvatsku vladu, postavljanje ministara i sl. Luka Peranić je pokušao na njega vršiti utjecaj u pozitivnom smislu, ali je ovaj to odbio govoreći da će se u zemlju vratiti kao osloboditelj. Str. 49.

Stranice 50 - 55. sadrže podatke koje zahtijevaju upitnik o jugoslavenskom emigrantu. ([Šteta da se ovdje ne iznose ti "upitnici" o "jugoslavenskom emigrantu". dali ti upitnici koriste više njima, tj.](#)

[Udbi, ili nama Hrvatima za sada su prekriveni velom tajnosti. Mo. Otopraš.\)](#)

Po povratku iz Francuske početkom 1963. godine suradnik "Jagoda" donio je emigrantski list

"Mlada Hrvatska" br. 12 za studeni i prosinac mjesec 1962. godine. Dvobroj je bio posvećen održavanju "Kongresa hrvatskih sveučilištaraca" u Parizu. Iz ovog lista vidi se tko je sve prisustvoao kongresu. Na kongresu su bili predstavnici hrvatskih studenata (interesantno da ovdje Udbi sve smeta što je imenom spomenuto "hrvatski". Mo. Otporaš.) - emigranata iz čitave Europe i to: Engleske - Jakša Kušan, Španjolske - Tomislav Ivandić, Švicarske Tihomil Rađa, Njemačke - Slavko Štajduhar, Nedo Gladić, Miro Škrnjarić i Branko Orlović, Italije - Karmen Klamuzin i Toni Kusić, Austrije - "dvojica kolega", Francuske - Miljenko Peranić, ing. Željko Kovačić, Davor Topalović i Krunoslav Mašina. (Od svih spomenutih sam poznao samo dra. Miljenka Dabu Peranića i Krunoslava Mašinu. Za ostale sam samo čuo. Mo.) Od gostiju su bili prisutni: dr. Jure Petričević. Ostali su poslali svoje referate da ih se pročita. Kasnije su došli iz Aachena ing. Ivo Bulić i ing. Cernić - Njemačka, gosp. Mance, Šehović iz Francuske i drugi. Dalje su u listu "Mlada Hrvatska" govori o tijeku i radu kongresa, napadima na Antu Ciligu i Miroslava Varoša kao nepoželjnim na kongresu itd. - str. 56 - 60.

U izvješću konzularnog odjeljenja postoji obavijest o izlaženju prvog broja hrvatskog lista na čijim pripremama radi Peranić. kako će se list zvati, još tada nije bilo poznato. Cilj je okupiti sve studente emigrante. (Netko je morao i to raditi. Taj "netko" nije mogao biti onaj tko nije bio za Hrvatsku Državu, drugim riječima, ako nije bio državotvorni Hrvat. Do sada se vidi, kako to Udba iznosi, da je dr. Miljenko Dabo Peranić bio hrvatski državotvorni Hrvat. Mo. Otporaš.) Inače, Peranić je ekstremist i vrlo aktivan u neprijateljskoj djelatnosti prema SFRJ. 11. veljače 1963. god. str. 62. Na 63. stranici opisane su rodbinske veze o kojima Peranić piše. To su: Otac Ante Peranić, majka Tonica i brat Ivan. Svi nastanjeni u Novalji. Zatim brat Ljubo, nastanjen u Sl. Brodu, i sestra Marija udata za Ivana Pernicki, krojača iz Zagreba.

Prvi broj "La Croatie" izdaje Peranić u svibnju 1963. godine. Naslovi članaka: "10 travnja", "Napoleon i Hrvati", "Bleiburg - hrvatski super Katyn", "Da bi se bolje upoznao Titoizam", "U Titovim marševima smrti" itd. Str. 64.

Suradnici "Irma" i "Filip" u izvješćima od 3. 6. 13. 6, 10. 9. 1963. god. te u izvješću od 19. 3. 1964. godine opširno su opisali djelatnost Peranića. Pored izvješća su priloženi materijali, koje je suradnica "Irma" ukrala Peraniću za vrijeme boravka u Parizu. materijali sadrže: Memorandum upućen De Gaulleu - potpisnici Maks Luburić i Miljenko Peranić, zatim list "La Croatie" br. 4. od listopada 1963. god., fotografije pisama koje dr. Ilić upućuje Juci Rukavini, Mili Rukavini, nahidu Kulenoviću itd.

Iz pisama se vidi stav Ilića u odnosu na Luburića. (Sada je vrijeme spomenuti nešto, a to je: da je dr. Andrija Ilić, dok je živio u Madridu, Španjolska, bio član Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO, da je bio tajnik istoga, bio osobni prijatelj hrvatskog generala Maksa Luburića, da je isti bio vjenčani kum Vjekoslavu Maksu Luburiću 19 studenoga 1953. godine. Mo. Otporaš.) Sva pisma su tajne prirode i Luburić ih fotokopirane šalje na uvid Miljenku Peraniću. Pored ovih dokumenata, suradnica "Irma" digla je i dva dopisa koje upućuje Željko Bebek Peraniću. U jednom se Bebek u ime Luburića zanima za slučaj Zvonimira Kučara. (Poznao sam Zvonimira Kučara. Bio je Istranin. Pristupio je partizanima 1943. godine. Borio se je srcem i dušom protiv "fašizma", kako mi je mnogo puta pričao. U partizanskoj vojničkoj karijeri je dostigao čin Majora prve klase. 1953. godine se je žestoko posvadio sa svojim starijima, kako je govorio: svi Srbi. kada je uvidio da mu gori pod nogama, prebjegao je, najprije u Italiju, zatim u Francusku. Bio je aktivni član Hrvatskog Demokratskog Odbora, HDO, kojeg su osnovali i vodili Krunoslav Draganović i Miroslav Varoš. Zvonimir Kučar je kidnapiran u siječnju 1963. godine u Parizu. Za njegovu sudbinu se nikada točno nije znalo, kao ni za mnoge druge. Mo. Otporaš.) Njegov slučaj povezuje s nestankom njihovih povjerenika iz Nice i Malmoa - Švedska. Boji se organizirane infiltriranosti komunističkih agenata. Informacije, i to detaljne, traži radi upoznavanja emigrantske javnosti. uz fotokopiju pisama priložen je i tumač skraćenica koje osobno šalje Luburić Peraniću, jer je bilo bez tumača nejasno o kojima se licima u pismima radi. Ilić ima naziv za svakog svog čovjeka - strana 64-122.

Na strancima od 123. do 165 - obrađena su izvješća suradnika "Rade" od 2.4.1963, informacija RSUP-a od 2.6. 1964. god. (Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: dali je dr. Peranić toliko bio interesantan jugoslavenskoj Udbi da su oni morali imati nekoliko "tajnih suradnika" koji su sustavno

nadzirali nad gosp. Peranićem i da su oni morali, tj. Udba, napisati sve te izvještaje preko 165 stranica o njemu. Pa za Boga ljudi, to je jedna knjiga koju je Udba napisala o dru. Miljenki Dabi Peraniću! Mo. Otporaš.)

Iz ovih izvješća se vidi izrazita neprijateljska djelatnost Peranića. Njegova aktivnost naročito dolazi do izražaja preko lista "La Croatie" kojega je ujedno izdavač i urednik. također su očite njegove veze s Luburićem, kod kojeg svako ljeto provodi godišnji odmor. Oko Peranića okupljaju se mnogi njegovi zemljaci, vrši na njih utjecaj, te ih učlanjuje u HNO. Iz izvješća također proizlazi da Peranić uspostavlja veze s diplomatskim predstavništvima zapadnih zemalja u Francuskoj. preko njih zahtjeva i traži pomoć u priznavanju njihova borbe za stvar "Hrvatske". Osobno se obraćao i U Tantu. (U to vrijeme glavni tajnik Ujedinjeni Naroda, mo. Otporaš.) - Organizaciji ujedinjenih naroda. O svemu tome postoji dokumentacija u dosjeu.

Na Peranića je vezan suradnik "Jusufi" preko koga ga uspješno obrađujemo. Kanalizirali smo ubacivanje propagandnog materijala, tako da uglavnom dolazi u naše ruke.

Marija, supruga Miljenka Peranića, kako kaže Tonka Šonje, priprema se dobiti francusko državljanstvo i ovog ljeta doći s djetetom na godišnji odmor u Novalju. Do vog posjeta nije došlo, jer se Peranić u posljednji trenutak predomislio, tako da su i kombinacije oko toga propale.

Iz posljednjeg izvještaja suradnika "Irme" i "Filipa" vidljivo je da se Peranić pasivizirao u svojoj neprijateljskoj aktivnosti, ne radi više onako intezivni, ne posjećuju ga u velikoj mjeri emigranti, a i njegov rad se smanjio i sve uglavnom na pisanje "hrvatske povijesti" koja mu u nastavcima izlazi u Španjolskoj u listu "Drina". (Časopis "DRINA" nije bio "list" nego "Časopis" ili knjiga. List je bio novina "OBRANA". Mo. Otporaš.)

U cilju realizacije obrade nad Peranićem predložene su slijedeće mjere:

- vršiti pozitivan utjecaj u pravcu pasivizacije, odnosno postupnog angažiranja,
- mogućnost korištenja kompromitiranog materijala na temelju kojega bi mogli prići angažiranju,
- ukoliko prva ili druga kombinacija ne bi uspjele, smatramo mogućom njegovu kompromitaciju,
- postoje svi uvjeti, ukoliko odbacimo ili ne uspijemo u prve tri varijante, za likvidaciju Peranića. U ovom pravcu izvršili smo već neke predradnje.

Na ovim zadacima radit će se intenzivno, s tim da bi vrijeme realizacije što više moguće skratili. Rijeka, 14. 2. 1969. godine. Alberta Tulić.

Kratko nakon ubojstva Vjekoslava Luburića 21. travnja (20 travnja, mo) 1969, Miljenko Dabo Peranić se iz straha za vlastiti život preselio u SAD i politički potpuno pasivizirao, te je tamo prije nekoliko godina umro. (dr. Peranić je umro 1993, mo)

PRVO PISMO GENERALA DRINJANINA DRU. MILJENKI DABI PERANIĆU

26.VII.1962.

Sada ću donijeti odlomak jednog pisma kojeg je general Drinjanin pisao svojem suradniku dru. Miljenki Dabi Peraniću. Ovo što ću sada donijeti treba jedno objašnjenje a ja sam taj koji ga u cijelosti može dati. Naravno da sam spreman vjerovati da objava pisama Maksa Luburića neće zanimati mnoge Hrvate nego samo one koje povijest zanima.

Doktora Miljenka Dabu Peranića sam upoznao na polnoćki za Božić u Notre Dame de Paris u Parizu 1959. godine. Hrvatska Katolička Misija u Parizu koju je tada vodio Dominikanac Teodor Dragun je organizirao polnoćku svetu Misu za Božić u Notre Dame de Paris. Dr. Peranić je bio glazbenik i svirao je klavir za vrijeme sv. mise. Poslije Mise, vani pred Notre Dame de Paris Hrvati veseli, vade ploske rakije iz džepova, čestitaju jedni drugima Božić itd. Tada sam prišao dru. Peraniću, predstavio se i od tada se poznajemo. Naše obostrano prijateljstvo se razvilo do te mjere da me je 1961. zaposlio u poduzeću u kojem je i on radio. To je bilo poduzeće Librairie Hachette.

Kako smo zajedno radili imali smo svaki dan vremena raspravljati o problemima koji nas najviše tište, a naravno to je bila naša Hrvatska. Ja sam bio član HOP-a, Hrvatski Oslobođilački Pokret. Mnogo puta sam ga pita da se učlani. Uvijek je izbjegavao. Pisao je knjige. Imao je u svom stanu

neku vrst tiskare koja se je sastojala u tome da je imao na tisuće i tisuće slova svih vrsta. Kada bi htio nešto napisati, tim slovima bi sastavio rečenice u neke šipke koje bi šarafima stegnuo i potom stavio u neki valjak - koji se je zvao, ako se ne varam "šapirograf" koji bi se okretao i dodirivao papir kojeg je mašina pripremala i gurala pod taj valja. Noći i noći sam sa njim proveo tiskati kojekakove potrepštine za hrvatsku promidžbu u Parizu za Hrvate pred crkvom Hrvatske Katoličke Misije u Parizu.

Poslije Poglavnikove smrti u Madridu 28 prosinca 1959. godine, mnogi istaknuti predstavnici HOP su išli u Madrid na sprovod Poglavniku. Već u siječnju 1960. na povratku za London kroz Pariz se je navratio i dr. Andrija Ilić koji je u to doba bio ministar u novoj HDV koju je Poglavnik osnovao kada je pretvorio Ustaški Pokret u HOP. Na moj zahtjev dr. Peranić je pristao se sastati s dr. Andrijom Ilić. Dr. Ilić je zapovjednim tonom tražio od dra. Peranića da se učlani u HOP. Kako je dr. Peranić odbio kao moj prijatelj, ja se nelagodno osjećao.

U to vrijeme sam dobivao od generala Luburića letke "Prvi Korak" i drugog materijala sve vezano za borbu kako osloboditi Hrvatsku od jugoslavenskih pandža. Sve sam to pokazivao i davao dru. Peraniću. Njemu se sviđala ideja generala Drinjanina, osobito njegov intervju u Novoj Hrvatskoj br. 3.1960. Jakše Kušana iz Londona povodom Poglavnikove smrti. Kako se dr. Peranić sve više zagrijavao za Hrvatski Narodni Odpor i generala Drinjanina, ja sam se sa moje strane sve više i više ohlađivao novim stavom HOP-a.

Jednu noć kako smo radili u njegovu stanu na jednom od njegovih projekata, dr. Peranić me je zamolio da pošaljem generalu Drinjaninu njegove knjižice o Iranskoj Hrvatskoj, što sam i učinio. Nedugo iza toga prvi se javlja dru. Peraniću general Drinjanin. dr. Peranić sav u oduševljenju mi pokazuje i čita pismo generala Drinjanina. Tako je počela suradnja između dra. Miljenka Dabe Peranića i generala Drinjanina u rujnu 1962. godine.

Koristim ovu priliku kao uvod za sve one Hrvate koje ova pisma budu zanimala da im kažem sljedeće: Doktor Miljenko Dabo Peranić i ja smo bili usko povezani dobrim prijateljstvom koje se je razvilo do te mjere da mi je bio vjenčani kum, on i njegova supruga Marija. Dr. Peranić je taj koji je sastavio i napisao PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA. General Drinjanin ju je samo djelomično izmijenio i korigirao. Sve sam ovo naveo tako da ne ponavljam svakoga puta kada budem iznosio ova BLAGA vrijedna PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.)

Prvo pismo Maksa Luburića dru Dabi Peraniću.

general DRINJANIN

26.VIII.1962.

G.Dr. Dabo Peranić,

Pariz

Poštovani gospodine profesore!

Pročitao sam sve tri knjižice, što ste nam poslali, pa Vam od srca čestitam na tom radu. Meni je neobično drago, da ste se posvetili tom razdoblju hrvatske povijesti, jer eto, u vremenu kada si narodi moraju investirati priče o par stotina godina povijesti, mi brojimo dva milenija hrvatske samosvjesnosti. Na Vama je zasluga, da ste nam ipak dali vjerodostojnu sliku našega postanka. Dosta je nama toga slavjanskog (po svojoj prilici Maks je htio reći slavenskog,mo) masla, jer ono nas je dovelo na Bleiburško polje.

Ja sam imao uvijek veliku sklonosti za povijest, još u Mostarskoj gimnaziji, dok nam je Otac Dominik Mandić bio profesorom i tukli se sa Srbima. Imali smo prof. Leovca, divljeg Vlaha sa katedrom povijesti, i taj nas je tjerao da učimo imena Vladika, Hajduka, i govorio da nema hrvatske povijesti. Tada sam se pobunio, -ni prvi, ni zadnji puta, i donio mu Klaića i Šišića. Šta bi tek bilo, da smo imali stvari oca Mandića, Vaše, Šakača itd. Bio bi mu oči iskopao. Nu kako sam još kao dijete otišao na Jankapustu ([ime logora u Mađarskoj gdje su se Ustaše trenirali za oslobođenje Hrvatske,mo](#)), obustavio sam študirati povjest, a pridružio se onima, koji su htjeli pisati povijest....

Nu čim sam naučio mađarski, odmah mi se probudio apetit i počeo sam študirati hrvatsko-mađarske odnose i mađarsku, uopće povijest i kasnije pohodio slobodno sveučilište, koje daje kategoriju mađarskom narodu. Tamo sam otkrio nešto, što me sada vuče k Vama: turanska (iranska) teorija. Mađari su turani, a to znači iranska ravnica i ja sam o tome čitao bezbroj djela, slušao predavanja poznatog slaviste Dr. Rasza, i našao imena koja Vi spominjete. Dapače u jednoj svađi sa jednim mađarskim profesorom, a u onom prkosu, počeo sam mu spominjati imena Sarmata, Haravtha, Harouvata, te da smo mi bili elita u vojsci Darija, dok su oni, turani, mađari bili divlja plemena. Taj je čovjek bio zinuo kao som, odveo me svojoj kući i dao mi biblioteku na raspolaganje A ja bjež do staroga Marka Došena ([Taj Marko Došen je kasnije bio predsjednik Hrvatskog Državnog Sabora NDH, mo](#)), koji je cijeli dan čeprkao po bibliotekama, ali kako nije znao mađarski, to bi meni donosio i podvlačio svugdje gdje je našao ime Horvat, znači Hrvat. Ja sam tako imao 2000 knjiga koje sam kupio i htio kasnije u Hrvatskoj stvoriti sa starim Došanom jedan institut za istraživanje povijesti, htjeli smo razvijati teoriju iranskog porijekla samo neka ne bude što sa Srbima ima veze. ([That make sense, ovo ima smisla, mo](#)) Kasnije je to propalo jer je za vrijeme revolucije uništeno. Šteta. Nu sada ste mi Vi i opet dali nade, da bi zaista mogli stvar postaviti na znastvene temelje . Tako se eto i ja smatram, uz Marka Došena, jednim od poklonika teorija o iranskom porijeklu. Ja bih to činio i kada nebih bio uvjeren, nu ja sam siguran, da ćete vi jednom u Pešti naučiti mađarski, pa ćemo skupa čeprkati po starim bibliotekama i knjižarama, i naći sve one izvore, koji će Vam pomoći, da stvorite teoriju, i da ju branite pred svijetom.

Ja ću pisati Anti Došenu, sinu pok. Dida Marka, s kojim sam u vezi i dobru prijateljstvu, da pogleda, ima li u ostavštini Dida Marka šta o tome. Nu prije bi moglo biti, da to ima kćer Dida Marka, a ta je udata za dra. Hefera ([Stjepan Hefer nasljednik Poglavnika poslije njegove smrti i predsjednik HOP, mo](#)) i to je već teže. ([Postojala je velika zategnutost između Poglavnika i generala Luburića zbog dogovora s dr. Milanom Stojadinovićem o podijeli Bosne 1954. godine. Ta zategnutost je nastavljena i poslije Poglavnikove smrti, kako ovdje Maks i kaže: "...a ta je udata za dra Hefera i to je već teže...", mo.](#)) Nu pokušat ću.

Ja se nudim Vama kao suradnik i ako treba pomoći ću u svakom pogledu. Nastavite istraživanja. Ja ovu Drinu ((br.1.1963.) DRINAPRESS u službi HNO je tiskala mjesečnik novinu OBRANA i tri puta godišnje knjigu Drina za izobrazbu budući hrvatski vojnika, mo) posvećujem Ocu Dominiku Mandiću, radi djela o BOSNI I HERCEGOVINI. Neobično bih mi bilo drago, kada bi Vi za taj broj napisali resumen, ekstrakt Vaših teorija i k tome aplicirati na VOJNU STRANU. Stara je hrvatska vojna povijest uopće povijest Hrvata, pa i dio nove, odnosno iz kraljeva i srednjeg vijeka.

Dakle jedna stvar, koju nitko dosada u hrvatskoj povijesti nije pokušao: najstarija vojna povjest Hrvata. Kako ste vidjeli iz Drina, ja sam uvijek pisao nešto iz povijesti, a sada donosim stvar puk. Pavičića: Vojna povijest Hrvata. Nu ta počima, kako ste vidjeli sa hrvatskim kraljevima. Nu to je mnogo manje interesantno. Ako Vi razradite teorije i primijenite na sedam Banova, kao šefova sedam ratničkih plemena, i njihov dolazak na Jadran, kao i put, mačem u ruci, iz iranske ravnice, preko Dona, Bijeleske Hrvatske, Slovačke/ gdje ima hrvatskih sela najstarijeg oblika, koja sam ja išao posjetiti, ako pogleda geografske nazive u dijelu Ukrajine, Poljske, Slovačke i Potkarpatske Rusije (gdje ljudi govore ikavski), naći ćete vojnički put starih Hrvata. I neka idu do đavla Srbi sa svojim hajducima, komitima, razbojnicima i vladikama.

Mi smo upravo sada stvorili POVIJESNI ODJEL i mislimo tiskati jednu brošuru o našem vojničkom povlačenju, mislimo raditi na reformi, odnosno preispitivanju naše vojne povijesti od najstarijih dana s ciljem, da se preispitaju stvari sa općeg i svehrvatskog gledišta kroz vjekove ili milenija. Jer smo i balkanski, mediteranski i srednjoevropski-panonski narod treba postaviti svehrvatsku teoriju, odnosno stvoriti što dosada nitko nije pokušao filozofiju hrvatske vojne povijesti. Nije više interesantno da su se tukli katolici i muslimani i da je postojala Turska Hrvatska, nego da trebaju Hrvati teorije o UZROCIMA. Zašto se sve to dogodilo. To opet zasjeća u geopolitiku, koju sam s posebnim žarom studirao i posebno engleza Lidell Harta. Treba dakle pustiti na stranu kroničarsku /skoro novinarsku/ povijest, nabranja kneževa, pandura i paša, nego zahvatiti i stvarati filozofiju povijesti uopće i vojničke posebno, sa hrvatskim teorijama i pustiti nas kao antemurale ([prezide kršćanstva, mo](#)), kao turski pašaluk ili habsburški lebensraum. Idimo dalje. Ja bih želio hrvatskim vojnicima dati nešto više iz dva razloga: da već jednom otresemo komplekse inferiornosti prema Rimu, Beču, Pešti, Beogradu i Istanbulu, pa da stvorimo vlastiti put, iz Irana na jadransko, teoriju Velike Hrvatske, koja je iz geopolitičkih i geostrateških razloga dolazila pod utjecaj, utjecaj jednih i drugih, ali je uvijek sačuvala svoj personalite. S druge strane želio bi hrvatskom malom čovjeku probuditi apetit za više ciljeve, koji daju smisao životu i smrti, a to je znati živjeti, umirati/ u sferama Historije i veličine, a ne tapkati u kaljuži hrvatske nazdravičarske korteške i stranačarske duševne bijede, kao i danas, kad ima maksovaca, jelićevaca, heferovaca, mačekovaca, itd. ali nema perspektiva veličine, slave, slobode, obraza i časti.

Jesti li spremni surađivati sa Drinom i Drinjaninom, pa makar nas naši politički proleterci napadali da smo fanatici, i k tome, da smo i ubijali kako bi Hrvatska bila velika, snažna, ponosna, pa ako treba i imperijalistička, prodorna, borbena zavojevačka. Znajte da ako ne pređemo u ofenzivu i stresemo blato, ići ćemo sa Srbima kao baba za misarima.

Ako jeste spremni, kao Dr. Peranić/ ili pseodonom: recimo bojničar HARAUAIT ili sl. napišite predhistoriju Hrvata kao vojnog naroda. Ja ću reproducirati klišeje, i staviti da sam ih uzeo iz Vaše knjige, da se time Vi pokrijete / Oh Bogovi, povjesničari i koljači skupa / ili prema Vašim željama. Voljan sam to ukrasiti lijepim klišejem, koja ako ne trebate možete posuditi, a ja bi napravio separate od toga, i Vama darovao kao brošuru, sličnu ovima, koje imate. Vi se tako možete materijalno pomoći i nastaviti rad. Uivjek, naravno, računajući na našu pomoć. Mogli bi stvoriti i mali KRUG PRIJATELJA DRINE - "IRAN" i okupiti intelektualce i raditi skupa i stvoriti školu. HRVATSKA ĆE VOJSKA POMOĆI TU STVAR i smatrati se počašćenom.

Pošaljite nam, ako mislite, da je pametno, jednu fotografiju Vašu, klišeje, ili otiske, pa da još u ovom broju posvećenom fra. Dominiku, dademo novu verziju stare nam slave. ([Slika dra. Peranića i njegov opis "NAJSTARIJA VOJNA POVIJEST HRVATA" se nalazi na str. 107/108, DRINA br. 1. 1963.](#)) Srdačni pozdrav g. Galiću (Stanko Dujam Galić 1901.1971, od starog Kaštela, živio u Parizu, naš zajednički prijatelj,mo) i ostalima, pozdravlja vas Vaš odani general Drinjanin. potpis.

(Eto, to je prvo pismo generala Drinjanina dru. Dabi Peraniću. Ona dvojica su pokretači [\[B\]\[U\]PORUKE IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA](#). Ova Poruka izmirenja je izišla u Istarskoj Drini 1964. godine. Nastojao sam prepisati ovo pismo onako kako je originalno pisano. Otporaš.)

(Ovo pismo se ne nalazi u knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Na svjećnicu, Kolodvora, 2 veljače 2015. Mile Boban, Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-04-2015 at 21:34

25-04-2015 23:16#423

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKA IZNAD SVEGA - KAŽE MAKS LUBURIĆ

27.IV.1956.

(Ovo pismo nije pisano na službenom papiru hrvatskih Oružanih Snaga Hrvatske Vojske. Pisano je na običnom papiru i poslano Anti Kršinić u Californiju. Mo)

Dragi Ante !

Poslao sam Ti "Drinu" i u njoj si vidio (po svoj prilici bi trebalo biti "i u njoj ćeš viditi, mo) Tvoje članke iz godišnjaka. (Radi se o članku u "**DRINI**" br. 8-12 1955. strana 326, gdje Ante Kršinić opisuje **SELO LUMBARDA NA OTOKU KORČULI**, mo) Poslao mi Luka (Gudić kojeg sam osobno poznao, mo) jedan godišnjak i kako sam spremao broj o Dalmaciji stavio sam i to, jer nisam htio da se ne čuje za otok Korčula, na kojem sam bio i ja na mom putu po Dalmaciji, a od tamo mi se bio oženio i jedan tetak i ja kao dijete uvijek želio ići da vidim našu rodbinu.

Jad je sve ovo što radimo, ali nemamo drugog rješenja. (Ovdje se radi, u ovoj godini 1956, o razlazu sa Poglavnikom. Oni koji su s ovim događajima upoznati s pravom mogu reći da je to bila jedna hrvatska politička emigrantska kulturna revolucija. Kada kažem "kulturna", uistinu je bila kulturna, jer nije bilo nikakvih fizičkih žrtava, osim žvakanje čačkalica i gubljenje živaca. Mo) Nadam se, da ćete vi tamo shvatiti veličinu položaja. S nama je dvadesetak visokih časnika i sva vojska.

Prije svega treba nam pomoć materijalna za srediti redove. Ne možemo s tiskarom i drugom "Drinom" bez novca, a istrošili smo se s radom na domovinskom sektoru. Bili smo ja i Pušić a Vatikan nadalje sa muslimanskim nacionalistima, američkim nekim vezama. - svi nam vele, a posebno Španjolci, da nam treba izdržati i riješiti se hipoteke "Izbora" ako želimo naprijed. ("**IZBOR**", časopis kojeg je u Argentini uređivao Stjepan Subašić, bio blizak Poglavniku, imao intervju s Poglavnikom i stavio njegovu sliku na naslovnoj stranici u br. 19 za lipanj 1955 godine, u tijeku velike svađalačke borbe između Poglavnika i generala Drinjanina. Mo) Poglavnik je u rukama čudne čeljadi.

Javite se. Pozdrav našima., odani vam general Drinjanin.

ps. Hvala na pozdravima za moju malu Drinicu! (Generalova kćer Drina je rođena u 26 veljače 1956 god., a umrla je dvi/tri godine, mo)

26-04-2015 00:26#424

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Bilo je pravo ime: NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA

NDH je bilo pravo ime koje je hrvatski narod 1941. pozdravio, za to se ime borio. To nam je posvjedočio i hrvatski kardinal, sada blaženi A. Stepinac na jugoslavenskom-komunističkom suđenju 1946. godine u Zagreb.

<http://kamenjar.com/iz-tiska-je-izas...aksa-luburica/>

19. srpnja 2011. u 0.10 sati

Piše: Rudi Tomić

Pročitavši knjigu ratnih uspomena i doživljaja hrvatskog Brazilijanca Ilije Barbarića: NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA /BILO JE PRAVO IME/ - ne mogu ostati nepomičan. Ipak, trebalo mi je snage i vremena, da se odlučim na pisanje kritičkog osvrt, s obzirom na obim informacija. Naime, nije samo riječ o Nezavisnoj državi Hrvatskoj (u nastavku: NDH), nego i o autoru, jer njihov se život (države i čovjeka) međusobno popunjava, čini jednu cijelu istinu: borba za opstojnost države hrvatskog naroda i nadljudske izdržljivosti hrvatskog bojovnika, ustaša i domobrana u borbama, u žrtvama, u patnjama i u stradanjima braneći ponovnu uspostavu NDH.

Ova se knjiga razlikuje u mnogočemu od ostalih, u kojima je riječ o uspostavi, opstojnosti i slomu NDH (Hrvoje Markovića, Marka Sinovčića, Darka Sagraka i drugih), jer autor ovog spisa nije pisac po zanimanju, niti je visoko obrazovani intelektualac, nije plaćen od određenih ljudi, udruga ili međunarodnih institucija; dapače, nije pisac koji traži izvore i iz njih prepisuje dokaze, nego izvorno piše o onome što je proživio, o onome što je vidio i onome što je čuo od ljudi kojima je vjerovao. Barbarićeva knjiga nije samo: uzmi pa pročitaj! Nego: pomno pročitaj, dobro nauči, onda upozori one koji pišu i govore neistine o NDH, njezinim ustašama i domobranima; upozori također one koji niječu zločin, ili umanjuju istinu o neprijateljima hrvatskog naroda: četnicima, partizanima i (ne)saveznicima, jer nema boljeg dokaza nego što je dokaz činjenica.

Neki ljudi u Hrvatskoj misle, da teme iz II. svjetskog rata treba izbjegavati kad se sada već krivotvori istina o Domovinskom ratu, gdje su zbivanja jednostavnija, ne davnija i ljudima puno poznata. Procjenjuju da je trenutno istina o Domovinskom ratu toliko politički slaba a mit o ustašama toliko jak da problem treba rješavati jedan po jedan. Međutim, neprijatelji i krivotvori u Hrvatskoj i u svijetu, ne sustaju u iznašanju neistine o zločinima iz NDH, pa te "dokaze" povezuju sa "dokazima" iz "zločinačkih pothvata" u Domovinskom ratu kako bi na taj način uokvirili sliku o Hrvatima kao "genocidnom narodu". Stoga su i dana aktualna povijesna zbivanja iz II. svjetskog rata, jer se s njima ujedno dokazuju krivotvorenja i iz Domovinskog rata.

"Ne bi bilo razborito ni uzimati narcisoidne iliti obranaške utrke na klevete o našem nacionalnom biću kroz povijest kao mjerilo na temelju kojeg se treba pisati povijest za školsku djecu i mladež uopće. Koliko god su nedostojni civiliziranom društvu kleveti, ništa manje nije štetno ni samo hvaljenje. To su u biti, dva oblika laganja oko kojih je kleveta opasnija jer nerijetko pređe u represiju pa i ubojstvo." (M. Vidović)

Predgovor knjizi napisao je poznati urednik-autor Hrvatskog Holokausta, prof. J. Ivan Prcela, iz Clevelanda, SAD, koji u svom prikazu govori o čovjeku - svjedoku i mladiću, koji je sa 17 godina otišao u ustaške dobrovoljce: "U kolovozu 1941. godine Barbarić je položio ustašku prisegu pa kao pripadnik Ustaške nadzorne službe u Jasenovcu, kao prekaljeni branitelj Vječne Hrvatske i kao ljubitelj povijesne istine svojim istančanim zapažanjima piše vrlo vrijedne stranice o Jasenovačkom razdoblju hrvatske povijesti." (str. 5.) Prof. Prcela je također napisao i prikaz knjige: "Najnovija knjiga o NDH", gdje među ostalim kaže: "Od našeg poštenjačine Ilije i ja i drugi pisci povijesnih knjiga možemo mnogo naučiti, osobito da su povijest i istinoljubivost ista stvar i da je u jednostavnosti ljepota i sadržaja i jezika." (Zajedničar, 15. rujna 2010., str. 11.)

Evangelje po Iliji

Ilija je marljivo pisao dnevnik zbivanja čim je položio ustašku prisegu u Jasenovcu (1941.), čiji zapisi govore o teškoj borbi Hrvata za slobodu, o uspostavi NDH, o njezinoj organizaciji i nutarnjoj upravi, o nadljudskoj borbi hrvatske vojske za očuvanje hrvatske države, o udruženim neprijateljima, da sruše NDH, o njezinu Poglavniku dr. Anti Paveliću, koji je pod svaku cijenu želio spasiti hrvatsku državu i hrvatski narod.

Zatim autor prikazuje kapitulaciju Italije, suradnju talijanskih fašista sa četnicima i partizanima, nagli slom Njemačke, koji je povukao za sobom i slom NDH. Ali, hrabra hrvatska vojska nije bila poražena od udruženih neprijatelja, nego se odlučno borila do posljednjeg časa, do svršetka II. Svjetskog rata, kad je trebalo povući se u Austriju k pobjednicima u ratu, zapadnim saveznicima, da se predaju (po ženevskoj konvenciji 1864.) kao pripadnici oružanih snaga, a ne kao ratni zarobljenici.

Autor također detaljno opisuje predaju hrvatske vojske Englezima, koji su je odmah izručili srbokomunistima i Titu, da je pokolju što prije. Grozote, koje su počinili Srbi nad Hrvatima, neopisive su! Takvog divljaštva i okrutništva jedva da je ikada jedan narod počinio nad svojim protivnicima.

U ovom prikazu mi ćemo se uglavnom osvrnuti na dvije tragedije iz toga razdoblja, jer svi povjesničari (pravi, režimski i zlobnici) u svojim istraživanjima o NDH počinju s jasenovačkim žrtvama i završavaju s Bleiburškom tragedijom. Ovo je, naime, jedan od rijetkih prilika da se upravo na najtragičnije posljedice, nakon sloma NDH, suočimo najpoštenije i znalački s istinom, jer malo je ljudi koji su prošli mnoge nevolje, vidjeli dubine pakla i najvažnije zabilježili, kao što je Ilija Barbarić: od 10. travnja 1941. do 15. svibnja 1945.

Prvi zdrug ustaške obrane

Barbarić piše kako je Ministarstvo HOS-a NDH, u kolovozu 1941, donijelo odluku da se osnuje jedan Zdrug, više kao redarstvene snage. "Određeno je da bi ovom novoosnovanom Zdrugu bilo sjedište u jednom malom mjestu Slavonije koje se zvalo Jasenovac. Na koncu rata, 1945. god., ovaj Prvi obrambeni Zdrug ustaške obrane, sa svim svojim posadama, u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, čak i Dalmaciji, brojio je 8000 pripadnika. Za zapovjednika novog Zdruga bio je imenovan ustaški časnik PTB-a, Vjekoslav Maks Luburić," (str. 15.)

Barbarić je također detaljno opisao kako su se dogovorili vojskovođa Slavko Kvaternik i zapovjednikom Maks Luburić da naprave jedan žuran nalet kroz Kozaru, u svibnju 1942., od Banja Luke prema Bosanskom Novom i Prijedoru koji su zaposjeli Titovi partizani. U ofenzivi na Kozari našli su se zajedno zapovjednici Joco Sudar, Jure Francetić i Maks Luburić sa svojim postrojbama. "Plan je izveden točno za 15 sati. Tako smo partizane u Drakseniću u samu zoru uhvatili na spavanju. Bile su to teške borbe. Ali nakon jednog do dva sata borbeni partizani su se dali u bijeg prema unutrašnjosti Kozare." (str. 28. - 32.) . Valjda je tako bilo u Bugojnu, na Kupresu, Romaniji i drugim bojištima, koje su "ofenzive" partizani velebno opisali i opjevali. Djeca u hrvatskim školama tako i danas uče! U ovom poglavlju još bih spomenuo jedan detalje - pokolj 14 ustaša na Psunju, nedaleko od Planinskog doma, gdje je bila ustaška posada od 50 vojnika. Smjene ove posade redovito su vršene svaka dva tjedna, te je konačno zapalo i Iliju da ide na planinu Psunj. Na putu teško prohodnom i dugom, stali su za dušak da se malo odmire, na čelu kolone bila je prethodnica s 14 vojnika koje su partizani pobili iz zasjede.

"Na jednom mjestu su stali da se odmire, tu su partizani napravili zasjedu s dviju strane. Borba je bila kratka. Oni koji su preživjeli vratili su se u Pakrac i s kamionima prevezeni u Lipik. krenule su naše dvije satnije iz Lipika na mjesto tragedije. Kad su stigli na "ono mjesto" u šumi, našli su zapregnuta kola s volovima, a jedno dvjesto metara naprijed našli su pobijene ustaše, svih 14, u razmaku od nekih 100 metara. Svi su bili mrtvi, mučki ubijeni ... s kola nisu ništa odnijeli, valjda su bili u žurbi, falilo je samo oružje od naših 13 vojnika, s četvorici su skinuli odore, s petorice su

skinuli samo cipele i opasače. Ali partizani su imali vremena da na našim vojnicima prave svoje zločine, vadeći nekima oči, srce, izrezujući im na čelu U" (str. 22.-25.)

Napomena: Uz ovaj gnjusni opis priložene su i četiri fotografije izmrcvarenih ustaša (ljudi bez nosa, očiju, srca, spolnih organa i bez drugih dijelova tijela); s imenima i mjestima njihovog rođenja.) Kada su lijesa ubijenih ustaša donesena u Lipik, u jednome tjednu prijavilo se u tom mjestu oko 140 mladića da se obuku u ustaške postrojbe.

Razoružanje Talijana i pregovori sa partizanima

"Dne 8. rujna 1943. god. objavljena je kapitulacija Kraljevine Italije pred saveznicima. U taj čas nalazi se na hrvatskom području 9 talijanskih divizija vojske, 2 obalne brigade, i 1 alpska pukovnija s oko 100.000 vojnika. Drugi dan, tj. 9 rujna 1943. god. Zapovjednik 2. talijanske armije general Mario Robotti priopćio je predstavniku hrvatske vlade u obalnom pojasu g. Davidu Sinčiću da se kraljevina Italija nalazi u ratu s NDH, te da je izdao nalog svojim zbornim zapovjednicima da predaju oružje partizanima ili da im se priključe u borbi protiv NDH. Ujedno je istog časa dao zatvoriti hrvatskog predstavnika." (str. 41.) Dakle, i nakon Proglasa poglavnika NDH dr. Ante Pavelića (10. rujna 1943.) da su poništeni Rimski ugovori sa Italijom; da je Njemačka priznala NDH granice u kojima su uključene sve odcijepljene hrvatske zemlje na Jadranu od Istre do Boke Kotorske, talijanski vojnici bili su naoružani. Talijani se, dakle, nisu htjeli predati NDH nego su, štoviše, ubili časnika Mikulića koji je išao na pregovore k njima. "Prošlo je označeno vrijeme, a kako se Mikulić nije vratio, naši su zapovjednici izdali zapovijed za napad. Iz 15 teških bacača izvršismo napad. Za naše iznenađenje, Talijani uopće ne odgovaraju, već su za 5 minuta izvjesili bijele krpe, što je značilo da se žele predati bez borbe." (str. 42.)

Ministar dr. Andrija Artuković iz Zagreba u ime HOS-a šalje bojnika Matu Primorca da uspostavi vezu sa partizanima, jer nisu više imali razloga de se zbog fašističkih okupatora Talijana bore i protiv NDH. Ugovoren je sastanak u jednom selu blizu Strilja. Sastanak je održan bez ikakvog incidenta i trajao je 8 sati. "Partizani su na sastanku više slušali nego govorili. S nače strane prvi je uzeo riječ bojnici Primorac, koji im je rekao da mi znamo da su i oni Hrvati kao i mi, ali su morali bježati u šumu zbog talijanske okupacije i fašističkih progona, da sačuvaju svoje života. Sada je Italija kapitulirala i oni nemaju više razloga da budu odmetnici, da se bore protiv NDH koja će biti država svih Hrvata. Traži od njih kao Hrvata Dalmacije da se priključe HOS da se zajednički bore protiv komunizma i Jugoslavije. Trebaju sa svojih odora skinuti komunističke oznake (crvenu zvijezdu) i gore staviti hrvatski državni grb. Kad jednom završi rat, hrvatski će narod zakazati slobodne izbore na cijelom hrvatskom teritoriju i koga hrvatski narod izabere da nas vodi, svi ga trebamo poštivati i svoju državu braniti. Ako sutra priđu k nama, imat će ista prava kao i svi mi Hrvati, a i činovi u vojsci će im biti priznati, to im jamči hrvatski ustav i hrvatska vlada u Zagrebu." (str. 44.) Partizani su jamačno obećali, da će prenijeti svojim nadležnima sve prijedloge hrvatske vlade iz Zagreba, pa će se vratiti s odgovorima. Partizani se nisu nikad više ni javili, nego su za uzvrat napali hrvatske položaje u Vrgorcu u Stilju. Budući je ustaška bojna, na tim položajima, bila dobro naoružana s oružjem kojeg su oduzeli od Talijana, nije dugo trebalo da partizane otjeraju u planinu Biokovo.

Jasenovac značajniji je od Auswitscha!

Ilija Barbarić je bio osoba povjerenja generala Maksa Luburića, zapovjednika Prvog obrambenog Zdruga i sabirnog radnog logora Jasenovac, prema tome njegovi su iskazi svjedočanstvo očevidca i učesnika, što bi povjesničari moralo uzeti u obzir u svojim znanstvenim istraživanjima o Jasenovcu. Doduše, ustaški Jasenovac već su "znanstveno istražili i povijesno dokumentirali": partizanski "stručnjaci", mahom dokazani zločinci; hrvatski "znanstvenici", također dokazani partizanski zločinci i velikosrpski podanici; srpska crkve u Hrvatskoj, četnici u Hrvatskoj i BiH, posebice antihrvatski, prosrpski, partizanski, projugoslavenski Židovi u Hrvatskoj i svijetu.

U čemu je Jasenovac značajniji po zločinima od Auswitscha? Do sada su u svijetu napravljena mnoga znanstvena istraživanja o genocidu (Research of genocide). Naime, o Jasenovcu je napisano -

700 studija, dočim o Auswitschu samo - 490 studija. Po logici matematike obrađeno je više 210 znanstvenih studija o Jasenovcu nego o Auswitschu, onda bi po istoj logici (procentualno) trebao biti i već broj žrtava u Jasenovcu!

Srbi i Židovi u bivšoj Jugoslaviji i današnjim republikama u "regiji" ne prestaju s iznašanjem neistina o Jasenovcu; o broju ubijenih njihovih sunarodnjaka - cca. "700.000 do 900.000" , bez obzira što brojke žrtava u drugim znanstvenim (nepriistranim) istraživanjima govore sasvim drugačije: Dr. Franjo Tuđman, jugoslavenski general, rekao je na Okružnom sudu u Zagrebu, od 17. do 20. veljače, 1981. godine. "Druga moja tužba lažna tvrdnja u tom inkriminiranom tekstu da je po statističkim podacima u svim logorima i zatvorima u NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo oko 60.000 ljudi, i to: Srba, Hrvata, Židova, Roma i drugih, što je, rekao sam ogroman broj i užasan zločin." (str. 98.)

Da bi ukazao na apsurdnost tvrdnje da je samo u jasenovačkom logoru ubijeno 700 do 800 tisuća ljudi, Tuđman je odgovornima predočio "da bi to značilo da je svakog dana ubijeno i poklano oko 500 ljudi, dotično 600 ako se ne računaju blagdani, ili 20 do 25 ljudi svakog sata." (str. 99.) Adil Zulfikapašić, također partizanski oficir, u knjizi "Jasenovac", u kojoj je objavio tajne papire, Titove dokumente o tom logoru, rekao je: " U Jasenovcu nikad nije bilo više od približno 40.000." On je još dodao da su u jasenovačke žrtve ubrojani i muslimani, koje su četnici i partizani ubili diljem Bosne i Hercegovine. (HUP priprema knjigu o Jasenovcu.)

Bošnjaci u Americi osnovali su židovsko-bošnjački institut, u čijim se tekstovima također iznose astronomske brojke, poput Srba, o ubijenim "Bošnjacima" i Židovima u Jasenovcu! U ono doba nigdje na svijetu nije bilo "Bošnjaka" - ni za lijeka, nego su u BiH živjeli hrvatski muslimani, neopredijeljeni muslimani, jugoslavenski muslimani i muslimani Srbi. Ne moraju Muslimani kopirati sve od Srba, kad je riječ o Hrvatima. Srebrenica bi trebala biti opomena novoimenovanim Bošnjacima!

Na Institut for Reseach of genocid Canada, July 27, 2010. istražitelji su rekli, kako Srbi pretjeruju s brojkama od 700.000 žrtava. "Ustanovili smo da se radi o broju oko 45 - 50.000 ubijenih Srba u Jasenovcu.". Dakako, Broj od "700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu", je 70% veći od broja kojeg je Jugoslavija dala Njemačkoj 1963. na ogled.

"U izvornom smislu pojma 'discrepanio' spada uglavnom sve ono što je o Hrvatskoj šireno u svijetu otkako je relativizirana hrvatska državna nezavisnost. Po neistinama koje su dominatori ili neprijatelji hrvatske nacije širili o nama moguće je točno procijeniti stupnjem porobljenosti. No, oni koji se boje istine i podmuklo ušućuju svjedoke istine i poznavatelje stvarnosti time ujedno dokazuju i svoje nečovještvo. A represija nad svjedocima istine, u evanđeoskom smislu, je jedan od oblika sotonizma. Sotona je, prema Isusovim riječima - lažov i ubojica." (M. Vidović, H. Fokus)

Ilija Barbarić je bio posljednji čovjek-svjedok o Jasenovcu. "Stjecajem okolnosti u mojim su rukama bile registarske knjige logora Jasenovca, u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945. god. kad je raspušten. (Poznata je ona razvikana Mesićeva antifašistička krilatica kako su partizani, zatočnici "udarili prodor u Jasenovcu" 22 travnja 1945., dakle dan poslije potpunog raspusta i kada tu nije uopće bilo hrvatske vojske koja bi ima mogla dati otpor, protu napad. Dakle, opet jedna u nizu tisuću titinih LAZI. Mo. Otporaš.) Te knjige nitko više neće pročitati (na žalost!, podcrtao rt) jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb, 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije kroz Jasenovac je prošlo ukupno 18.600 zatvorenika." (str. 100.)

Autor je također istaknuo, da su u tim knjigama bila imena zarobljenih partizana i četnika, koje su Nijemci trpali u vagone i gonili u Njemačku na prisilni rad. U tim knjigama bila su imena i osoblja

koji su obavljali poslovne dužnosti u logoru. Naime, mnogi od antihrvatskih istraživača nisu uzeli u obzir ni dokaze od ljudi iz njihovih znanstvenih i prvoboračkih krugova, nego su brojili i prebrojavali žrtve prema svojim potrebama i prema svrsi kojoj su trebali poslužiti; kad je i u kojoj mjeri trebalo Hrvatsku oblatiti ili Hrvate prikazati genocidnim narodom. Većinom je ta "znanstvena" prostitucija obrađivana u Hrvatskoj, o hrvatskom trošku, na štetu hrvatskog naroda, i s odobravanjem visokih državnih dužnosnika, predsjednika i premijera komunističko-socijalističke i, na žalost, i današnje (ne)demokratske Republike Hrvatske!

Bleiburg - Golgota Hrvata

"Rat koji je vodila Hrvatska država za opstanak svoje države bio je pri završetku. Ruska 6. armija, koja je brzo napredovala preko Mađarske, stigla je i na granicu Hrvatske. S njima su navaljivali komunisti s cijelog Balkana, organizirani od strane šumskog maršala Tita. Uz jugoslavenske komuniste napadale su nas bugarske, albanske, mađarske i rumunjske brigade.

"Na Bleiburškom polju dočekani smo od VIII. Engleske armije. Prema sporazumu sa zapovjednikom engleske armije, gen. Mudrayom, hrvatska vojska je odložila oružje. Bilo je obećano da će vojnike smjestiti u savezničko zarobljeništvo. Međutim, protivno ratnom pravu, a u smislu nedosljedne engleske politike, oko 300.000 hrvatskih vojnika i civila izručeno je Titu na milost i nemilost. "Nitko ne može opisati divljački postupak Titovih komunista prema hrvatskim vojnicima i civilima te pljačke koju su provodili komesari, oficiri i vojnici 'narodnooslobodilačke' Titove armije." (str. 46. - 47.)

Poznato je da su tu ljudsku masu Hrvata razlučili, kao živinčad: muževe od žena, očeve od sinova, braću i prijatelje, onda su potom izlučili one koji su stupili u Hrvatsku vojsku 1941. godine. Potom su odvojili ustaše, domobrane, mornare, zrakoplovce, legionare itd., svi su bili svrstani u posebne kolone i otpremeno u unutrašnjost zemlje. Barbarić nastavlja:

"I mene je zatekla ista sudbina tako da sam na svoje oči mogao vidjeti sva čudesa i divljačke postupke komunista prema hrvatskim vojnicima koji su bili izručeni. Ja sam se javio kao domobran, moja je kolona bila određena da ide u Celje. Duga kolona, oko 12 tisuća vojnika koji su se prijavili kao ustaše, oružnici ili časnici, otjerana je prema Mariboru. Kasnije smo saznali da su oni ubijani putem, naročito u blizini Maribora, gdje su zatrpani u rovove koji su pred rat bili iskopani od jugoslavenske vojske. Prije ubijanja partizani su ih skinuli do gola i veoma se mali broj iz te grupe spasio sa samog stratišta gdje su noću dovođeni kamionima. I moja kolona, koja je brojila oko 7 000 ljudi, oko 1.700 je pobijeno od Dravograda do Celja, ili su ljudi umirali od gladi i umora tako da su cijelim putem iza kolone ostajali leševi koje su partizani svlačili i ostavljali gole na putu." (str. 47 - 49)

Barbarić je u Celju odvojen u novu grupu od 180 ljudi, a prije polaska kolone za Zagreb, ponovo su odvojili njih 60, na putu su priključeni velikoj skupini, više od 6 000 ljudi s kojima je preko Senova stigao u Zaprešića. Nemoguće nam je u ovome osvrtu slijediti Iliju "odiseju" - od Bleiburga, preko Celja, Samobora, Siska, Slunja, Novske, Slavenskog Broda, Tuzle, odakle je s nekoliko poznatih pobjegao iz logora i nastavio se boriti još četiri godine po bosanskim i hercegovačkim šumama. Njihova je skupina bila poznata kod partizana kao "škripari", a u narodu kao "križari". Autor je u tančine opisao svoje doživljaje o otporu u šumama, od 1945. do 1949. godine, gdje je sve bio i s kime se dužio (poimence), te kako ga je UDB-a uhvatila dva ****, kojima je pobjegao iz Novog Sada (1947.) i iz Rijeke (1948.). Ilija je konačno pobjegao u Italiju (1949.) i bio u Logoru Frascette, gdje je ostao do odlazaka u Boliviju (1950.). Godine 1956. odlazi u Brazil, gdje i danas živi sa obitelji.

Doživljaji Ilije Barbarića

Piščevi doživljaji su filmski scenarij: potanki opis prizora kojem bi trebalo samo dodati dijalog za

film, i na svjetskoj pozornici bio bi veoma zapažen. Upravo se ne želim osvrtni na taj dio u knjizi, jer sve što bi bilo izostavljeno osiromašilo bi one pojedinosti u prikazu. Stoga ću u jadnom kratkom osvrtu sumirati (zbrojiti) ono što smatram bitnim, kako bi se dobila cijela slika ove izuzetne knjige, koja vjerojatno neće doći u ruke većem broju Hrvata u domovini i dijaspori; niti će biti predstavljena na globusovu "Okruglom stolu", kao što je, recimo, bila "Hipoteka 10. travnja": Pavelić i Hrvati 1941. - 2008. (Kuljiš Goldstein, Grčić, Hasanbegović, Huntinec, Barić) , a sigurno neće ni Kojak Aco dovesti autora knjige NDH na program "Nedjeljom u 2", kako što često dovodi Pusićku, Puhovskog, Pupavca, Stanimirovića i druge koji blate NDH.

- U knjizi se, među ostalim, nalazi izvješće Crvenog križa iz Ženeve, koji su pregledali Jasenovac, Staru Gradišku i Građani Salaša (02. 08. 1944.) o čemu je učinjen Zapisnik i poslan europskim državnim predstavnicima. Ocjena je bila zadovoljavajuća.

- Židovima u NDH bilo je mnogo bolje, unatoč velikog pritiska Njemačke, nego u ijednoj državi koja je bila saveznica Sile Osovina, ili okupirana jedinicama Trećeg Reicha, jer nekoliko članova hrvatske državne vlade i viših dužnosnika bilo je oženjeno Židovkama, uključujući i Poglavnika dr. Antu Pavelića. NDH je imala dvadesetosam (28) hrvatskih generala koji su bili židovske vjere (u SAD nema ih toliko ni danas!); duhovni vođa hrvatske emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vođe dr. Josipa Franka, pa tu su još bili Slavko Kvaternik, Eugen - Dido Kvaternik i drugi. Najpoznatiji Izraelsko general, Moša Dayan, koji je odrastao je u Sarajevu, rekao je jednom prigodom da su vlasti NDH zaštitile veliki broj Židova od nacističkih progona. (Čemu onda tolika mržnja Židova u Hrvatskoj naspram hrvatskom narodu!? Doduše, većina Židova koji danas žive u RH - nisu hrvatski Židovi, nego su balkanski, odnosno srpski Židovi, a među njima su (naj.., naj.) uočljiviji Sarajlije: Slavko i Ivo Goldstein i Miljenko Jergović - oni će napisati scenarij za novi (!) film o Jasenovcu!).

- Sveukupni popis Generalnog zbora HOS; imena 127 generala i njihova sudbina, koja je utvrđena za 107 generala, za njih 20 nema ni traga. Poimenično je navedena njihova sudbina: koji su umrli, koji su bili ubijeni, koji su izvršili samoubojstvo - i to datumski kada i gdje.

- Popis vojnih vjerskih dušobrižnika (1941. - 1945.), koji su uz svoje duhovne obveze vršili i vojne dužnosti; njihova imena, godine rođenja, časničke činove, mjesta službe, te gdje su i kada ubijeni, od kakve su druge smrti umrli - navedeno ih je 150. Ovaj popis generala Generalnog zbora HOS i popis vojnih vjerskih dušobrižnika, moglo bi se tiskati u posebnoj izdanju kao SPOMENICA ŽRTVAMA hrvatskim generalima i vjerskim vojnim dušobrižnicima.

U epilogu potrebno je kazati nekoliko riječi i o autoru. Ilija Barabarić rođen je 9. veljače 1924. godine u Donjoj Blatnici, u Hercegovini, a danas živi sa svojom obitelji, suprugom i dvoje djece, u Soa Paulo u Brazilu. Ne samo što govori više jezika, osim hrvatskog, govori talijanski, španjolski i portugalski jezik; ima isto toliko i državljanstava: bolivijsko, brazilsko, hrvatsko i bosansko-hercegovačko državljanstvo.

Zbog gore svega iznesenoga preporučujem ovu knjigu, ne samo onima koji pišu povijest, nego i onim Hrvatima koji se zanimaju za domovinu svojih roditelja i hrvatskog naroda, jer knjiga je pisana u takvom jednostavnom stilu i jeziku, da je mogu čitati i djeca kojima hrvatski jezik nije jezik njihove domovine, nego majčino nasljeđe. Knjiga ima 216 stranica i tiskana je u Nakladi Bošković, Tijardovićeve 22, 21000 Split, Republika Hrvatska E- mail: boskovic@stt-com.hr.

26-04-2015 15:39#425

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

USTAŠKI ČASTNI ZNAK = ZNAK VJERNOSTI

(Ovdje se radi o jednoj kutiji a general ju zove "škatulja" i jednom "U" slovu jako lijepo izgrađeno s 1929-1954., dakle 25 godišnjica Osnutka Ustaškog Pokreta, o jednoj znački u znak Osnutka HRVATSKOG NARODNOG OTPORA 1944-1954. Nastojao sam u vrlo lijepim salikama staviti te znakove ovdje, ali na žalost nije se pokazalo. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 42 i 43. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured Glavnog Tajnika

grl. Drinjanin

6.IV.1954.

Dragi brate !

Evo pišem Vama trojici u Toronto /bojk.J, (Jelenik, mo) Dane (Jolić, mo) i Vlado/(Šiminac, mo) te Nosiću, (Ivanu, mo) Sudbury, za Kanadu. Trebam od Vas jedan savjet. Prije svega, zasada, o ovome vani nikome ništa ne govoriti, dok stvar ne stigne. Dakle, ja ću svakom javiti, ako je potrebno i kome je potrebno, a Vi nikome ništa. Za svaki slučaj.

Radi se o jednom **ZNAKU**, kojeg ćemo po svoj prilici nazvati **ZNAK VJERNOSTI**. Odpor je to izdao prigodom 25 godišnjice Ustaškog Pokreta i oružane borbe za NDH. Već sam dobio ogledni primjerak i upravo je to nešto krasnoga. Ukusno, jedna imitacija srebra, a izvjesni dijelovi od srebra. Ima veličinu 22 / 24 i 8 mm bebljine. Postavljeno je tako, da će se moći nositi u svečanim zgodama u građanskom zapučku, a na uniformi će se nositi kao nekada **USTAŠKI ČASTNI ZNAK**, povrh odlikovanja. Ima u sredini grb sa mčem, okolo troplet, gore "U" u sredini tropleta, dolje TROLIST. Na dvije strane godine 1929 - 1954. tj. 25 godina borbe. Oni koji su vidili oduševljeni su. Prave se ukrasne škatulje, sa zlatnim natpisom i ukrasima, da bi u svakom pogledu bilo na visini i za budućnost. Praviti će se povelje, itd. Zavisi još po neki detalj o tome, kako ćemo odlučiti i kako Poglavnik misli. Nu dok stignu značke-odlikovanja, stići će i drugo.

Trebam od Vas žurni savjet. Kome sve da se da? Ja sam mislio ovako da imati konkretni prijedlog, a Vi stavite svoje primjedbe. Da se osnuje za svaku zemlju jedno povjerenstvo, na čelu sa najstarijim, tako tamo sa bojk. Jelenekom. Mjesni zapovjednici stave prijedlog, da se časnim ljudima, koji su zaista zaslužili da nose taj časni znak-odlikovanje, dade znak, a onda se naprave male priredbe, intimne, i da se tom prigodom podijeli, skupa s poveljom. Povelje bi Vam poslali i Vi bi onda tamo imena popunili. Mislio sam da bi za Kanadu, za svu Kanadu, tako za Toronto, Sudbury Winsdor, Ottawa, Noranda, Port Arthur, Port Alberni - trebalo 200 komada. U Torontu bi trebali postaviti Glavni centar za Kanadu, tamo postaviti sve primjerke, osim recimo organiziranih, kao Sudbury, gdje se zna koliko treba, pa da se ne dogodi, da se pošalje previše na jedno mjesto, a na drugo da ne stigne. Pomalo bi se iz centra ustanovilo kakav je tko, itd. SAMO MATERIJALNI KRITERIJ NE SMIJE PREVLADATI PA DA NETKO DADE TISUĆU DOLARA. Mora biti častan i naš čovjek. (Ovdje je general htio reći da bi i naš hrvatski neprijatelj, Jugoslaven, Udbaš i sl. mogao dati tisuću dolara, imati taj znak-odlikovanje i s njim se šprdati i ruglu izvrnuti poštenu i častnu hrvatsku nakanu, mo. Otporaš.)

Nažalost, treba govoriti i o materijalnoj strani. Moja je žena dala 300 dol. u fabriku i jedno povjerenstvo je isplatilo fabričke cijene u najboljoj tvornici u Madridu, a fabrikant je prijatelj i

solidan. Cijena će zavisi o broju primjeraka. Tako, ako bi naručili tih 200, koliko sam ja za Kanadu predvidio /zasada/ samo za najbolje, tada bi svaki morao doprinijeti, kako vidim 2 dol i 20 centi, a ako se neće manje, tada će koštati 2.50. Ako pak Kanada treba 300, kao i drugi, tada će cijena biti manja, recimo 2 dol. ili manje. Baza je 2 dol. 2.15 ili 2.20 prema zadnjoj kalkulaciji. Ako će pak sa drugih strana tražiti više i ostane novca, tada će se poslati zapovjednicima oko 50 kom. za rezervu, za one, koji su još, posakrivani, za one, koji će još doći, za one u Evropi, kod kuće, i one, koji će to još zaslužiti. Nitko ni jednog centa neće zaraditi, nego će komisijski sve biti zaključeno i glavni povjerenici će dobiti obračun povjerenstva i fabrike. Plaćeno je 300 dol. tada će fabrika izraditi 500 kom., jer ima garancije, ali će nam dati samo koliko platimo. Logično je da se žele osigurati, jer šta će vruga raditi sa našim značkama, ako ih ne predignemo. E sada.

Ja ću značke odpremiti onim redom, kako ovih pet šest grupa u svijetu budu stavili sredstva na raspolaganje. Mi smo uložili 300 dol. ali više ne možemo. Prema tome, tko prije pošalje, taj će prije dobiti, ostali pak čekati, jer će fabrika raditi, koliko naručimo.

U koliko Vi tamo možete naći dva tri čovjeka, koji ovu svotu, ili dio svote, mogu staviti na raspolaganje, ili ako Društvo zaključiti, da za sve svoje članove želi, tada pošaljite u čeku tu svotu, isto na ime Campos, kao u uvijek i odmah pišite, što i kako mislite i želite. škatulje i povelje će biti, kao i sve upute, a Vi javite šta mislite o raspodjeli. Poslije, kada se značke budu dijelile, i ja vjerujem, da nijedan naš čovjek neće žaliti tu svotu, onda će se naplatiti Društvo, ili uža grupa, koja raspolaže sa novcem. U Australiji će jedan čovjek preuzeti svu materijalnu brigu i sam će staviti svotu na raspolaganje. Meni je popuno svejedno, pa neka svaka grupa prema svojim željama i potrebama zaključiti. Dogovorite stvar i javite.

U Kanadu zasad nikome drugom ništa ne javljam. U koliko se pak sam odlučite na svu Kanadu, ja ću Vam dati upute, adrese itd. a obavijestit ću sve ljude posebnim okružnim pismom, ali - tek, kada značke budu stigle u Kanadu. Razmislite o adresama, eventualno da pošaljemo na više sigurnih adresa, da ne ide na jednu. Možda je i bolje, za svaki slučaj.

Prilažem okružno pismo.

"DRINA" /travanjska/ (br. 3-5, 1954., mo) posvećena "HRVATSKOM NEZNANOM JUNAKU", koji se viteški borio i padao za tekovine DESETOG TRAVNJA. Tako ćemo najbolje taj dan proslaviti. Drina ima 112 stranica i krasan Džaferov članak. (Članak nosi naslov: **SUVIŠNI PRIJEDLOZI, Par misli za 10 Travnja 1954 godine., mo**)

Uz naš vojnički pozdrav, ZPIDS!

Nadodano rukom:

Dragi Dane !

Nadam se, da si primio moje pismo. Nastoj sa bojnikom i Vladom, da ovo što prije uredite. Imat ćete jedno hrvatsko odlikovanje i uspomenu za čitav život. Čim dobije prve primjerke poslat ću Vam avionski. Grli Tebe i Tvoje odani Ti

general Drinjanin.

27-04-2015 02:28#426

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ČAK I NAŠA "LIJEPA PLAVKA" RH POČELA UDVARATI VIŠE LAŽIMA NEGO ISTINI!

(Mnogi su imali priliku ovih dana pročitati izjave predsjednice RH "**Lijepe Plavke**" Kolinde Grabar Kitarović prilikom posjete Sabirnom Logoru Jasenovac. Po očividnom **OČEVIDCU** Ilije Barbarića izjavi u njegovoj knjizi: TO JE BILO PRAVO IME "NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA" koja je tiskana u Splitu 2010. godine. Tu Ilija Barbarić kaže da se je Sabirni Logor Jasenovac raspustio 21 travnja 1945.*godine i sva se straža i hrvatska vojska povukla tako da tu više nitko nije ostao, jer je Logor bio raspušten. Kako onda da se sada ti jadni naši hrvatskim izdajnici koji sami sebe prozivlju "hrvatskim antifašistima" i time blate naše lijepo i časno hrvatsko ime, mogu hvaliti da je tu bio neke **PRODOR** kada tu uopće nije bilo protuobrane. Mo. Otporaš.)

GOSPODO PREDSJEDNICE RH OGROMNA VEĆINA TIH ŽRTAVA SU "ŽRTVE ANTIFAŠISTIČKE IDEOLOGIJE"

ŽRTVE SU "ANTIFAŠISTIČKE" IDEOLOGIJE

Kako piše Večernji list i predsjednica Kolinda Grabar Kitarović ovih je dana posjetila Jasenovac i u "knjigu dojmova", uz ostalo, upisala kako je "upravo u ovim trenutcima, na današnji dan prije 70 godina, započeo je proboj jasenovačkog logora", te kako kao predsjednica Republike Hrvatske i kao čovjek osuđuje zločine, mučenja i ubijanja koja su se tu događala. Predsjednica Grabar Kitarović u svome zapisu dalje kaže: "Ideologija koja je prouzrokovala te zločine moralno je i pravno osuđena. Ta politika bila je volja režima koji se vezao uz nacističko-fašističku Osovinu".

Osjećati pijetet prema svim žrtvama i osuđivati sve zločine je pošteno i humano, ali kad se tomu pridodaje i osude onih koji su počinili zločin onda čovjek ni u kojem slučaju ne smije svoje izjave temeljiti na propagandi, poglavito ne na srbo-fašističkoj i jugo-komunističkoj. Prije svega, svatko zna da je "proboj iz Jasenovca" i priča o masovnim mučenjima ubijanjima u tom radnom logoru za vrijeme NDH podla srbokomunistička izmišljotina koja im služi za prekrivanje njihovih zločina nad hrvatskim narodom, zločina koje u nešto drugačijoj, mekšoj, formi i danas čine.

Priča o tom "**proboju**" je nastala tek negdje pedesetih godina, a ono što se toga dana (22. travnja 1941.) dogodilo jest da je logor poslije što ga je napustila straža ostao potpuno otvoren tako da je onih stotinu i nekoliko logoraša, koliko ih je u njemu tada bilo, moglo ići kud je htjelo. A što se s većinom njih dogodilo kad su došli u ruke "osloboditelja" pitanje je koje će povijest prije ili kasnije rasvijetliti. Govoriti danas o "režimu koji se vezao uz nacističko-fašističku Osovinu" nije ništa drugo nego puhanje u "antifašistički" rog i, za svaku iole pismenu osobu je ponizujuće i neodgovorno, jer i oni totalno nepismani vrlo dobro znadu da je 1941. g., hrvatski narod (i njegov režim) imao slijedeći izbor - priključiti se onima koji su stvorili i štitili Jugoslaviju i zauvijek ostati roblje veliko-srpskog opančara ili se priključiti onome tko mu je pomogao rušiti zidove njegove tamnice.

Drugog izbora nije bilo.

Nedavno u nekom intevijewu Mirko Filipović "Cro-cop" kaže kako je prilikom posjete Auschwitzu osjetio miris smrti. Sve je to u redu i humano je osjećati pietet prema svim žrtvama, ali pri tome se ne smije zaboraviti na žrtve svoga naroda. Mirko i svi oni koji žale ekskluzivno nad stvarnim i izmišljenim žrtvama drugih naroda uobće ne trebaju imati tako oštar njuh da bi, ako samo malo promisle, na svakoj stopi zemlje od Bleiburga u Austriji do Gevgelije u Makedoniji osjetili zadah smrti svojih sunarodnjaka, žrtava onih nad čijim izmišljenim žrtvama se žali u Jasenovcu. Nije

potrebno ići ni u Hitlerove, ni Staljinove logore smrti, zadah smrti stotina tisuća Titovih žrtava može se lako osjetiti na svakoj stopi naše krvlju natopljene Domovine, među kojima je veliki broj oni pobijeni u Jasenovcu u periodu između 1945. i 1948. godine.

U međuvremenu, preporučam tim našim ljudima da malo zavire u povijest koju nisu pisali Titovi “narodni historičari” pa će, vjerujem, ubrzo spoznati svoje zablude. Bilo bi poželjno i korisno da naša predsjednica u svoj ured pozove časnog i poštenog čovjeka, novinara i publicista Igora Vukića koji će joj s primjerom što se dogodilo njegovoj obitelji ukazati na srbokomunističke laži o Jasenovcu. Prema “popisu žrtava” njegova su pradjeda “ustaše ubile u Jasenovcu”, a on je ustvari umro negdje u Norveškoj. O da, prema tom “popisu” i Igorova oca su “ustaše ubile u Jasenovcu”. Samo je problem u tome što je on “ubijen” nekih osam godina prije nego se Igor rodio.

Nu ako neki naši ljudi i dalje žele vjerovati u veliko-srpsku i komunističku mitologiju o Jasenovcu onda će sigurno vjerovati i u tvrdnju Željka Ražnatovića “Arkana” (rođen 1952. godine) koji u jednom interviewu s jednim stranim novinarom 90ih godina, tvrdi da nema roditelja jer su ih ustaše ubile za vrijeme 2. svj. rata. Razne međunarodne organizacije i komisije posjećivale tijekom rata su logore u NDH i niti jedna nije napisala izvješće o nikakvim zlostavljanjima, a kamoli masovnim likvidacijama. Evo jednoga od tih izvješća.

IZVJEŠĆE MEĐUNARODNOG CRVENOG KRIŽA (1. DIO)

Izvješće koje je nakon posjete logorima Jasenovac i Stara Gradiška, Odboru Međunarodnog Crvenog Križa podnio njihov izaslanik, gospodin Julius Schmidlin:

“Vrlo poštovane gospode i gospodo!

Predmet: Posjet logorima Jasenovac, Stara Gradiška i Gređani-Salaš

1. Glavni ravnatelj Ravnateljstva za javni red i sigurnost gospodin dr. Jurčić pozvao me 13. srpnja 1944. u posjet hrvatskim radnim logorima Jasenovac i Stara Gradiška s odjelima. Istoga dana prije podne uslijedio je polazak na put željeznicom. Osim glavnog ravnatelja gospodina dr. Jurčića (u posjetu) su još učestvovali gospodin dr. Sabolić, državni tajnik u Ministarstvu unutrašnjih poslova, pravosudni savjetnik gospodin dr. Vragović, i gospodin bojnič Džal, predstojnik Odjela za radne logore u Ministarstvu unutrašnjih poslova.

2. Istoga dana poslijepodne prispjeli smo u Jasenovac gdje je glavnom ravnatelju gospodinu dr. Jurčiću službeno primanje priredio gospodin ustaški dopukovnik Marko Pavlović, upravitelj koncentracijskog ili radnog logora Jasenovac i Stara Gradiška i zapovjednik Ustaškog obrambenog združenja.

3. Navečer, za vrijeme službene večere u častničkoj kantini samog logora Jasenovac imao sam prigodu bolje upoznati ustaški častnički kadar, dvadesetak gospode. Bolnica je dobro opremljena.

4. Mjesto za spavanje dodijeljeno mi je u jednoj kući izvan logora, u mjestu Jasenovac.

5. Na praznik - Poglavnikov rođendan - 14. srpnja - razgledao sam različite građevine izvan logora, također i ustašku bolnicu. Upravitelj iste je i sam nekadašnji zatočenik koji je naknadno stupio u ustašku službu, to jest kapetan (satnik) dr. Martin Jurčev, koji je jako simpatičan čovjek. Pomaže mu jedan ustaški sanitetski častnik, poručnik Belušić (student medicine). Također jako prijazan gospodin. Bolnički liječnici su isključivo zatočenici: židovi i kršćani. Predstavili su mi četiri liječnika, među kojima dva židova: gospodu dr. Kleina (kirurg) i dr. Spitzera (internist). Sanitetsko (pomoćno) osoblje uzima se isključivo između zatočenika. Sama je bolnica

dobro opremljena, premda su upotrijebljene građevine (prizemlje od opeka i drvene barake) primitivne. Prostrana primjerena prizemna građevina od opeka je baš pred dovršetkom i u najbliže vrijeme treba biti stavljena u uporabu. Kirurškom odjelu, gdje su pacijenti većinom u ratu ozlijeđene ustaše, pridaje se posebna pozornost. Također, tu je i suvremeno opremljena stomatološka ordinacija (električna Siemens-aparatura), te isto tako i dvije suvremene rentgenske aparature. Teže oboljeli zatočenici, koji ne mogu biti izliječeni u logorima, liječe se u ovoj bolnici.

6. Također toga dana sam pohodio okolicu duž rijeke Save, to jest posjetio mjesta Drenov Bok, Krapje, Pusku i Trebež u kojima se nalaze ustaška obrambena uporišta. Glede toga treba primijetiti da je kraj jako ugrožen od partizana. S one strane Save i istočno od utoka rijeke Une u Savu kod Jasenovca počinje partizansko područje, naročito na Kozari koja se nalazi dvadesetak kilometara južno, gdje postoje malena poljska uzletišta. Trebež je posljednje uporište - drveni i zemljani bunker, udaljen 30-ak kilometara sjeverozapadno od Jasenovca, i izložen stalnim partizanskim napadima.

7. Navečer toga dana bio mi je omogućen poblizi kontakt s vodećim osobama (logora) tako da sam u otvorenom razgovoru mogao navesti sva naša pitanja i želje. Bilo mi je doista zanimljivo kao pojedincu, usred elemenata koji su sve drugo nego prijateljski nastrojeni, u iskrenom razgovoru bez nekih rezervi ili smetnji raspraviti problem skrbi o zatočenicima. Svakako moram naglasiti da u jednom takvom okruženju rješenja koja počivaju na nekom pravu ili konvenciji ne mogu naći odaziva.

8. Posjet Stare Gradiške bio je određen za 15. srpnja, a nakon uspješnog povratka 17. srpnja trebalo je pregledati logor Jasenovac. Putovali smo na jednom motornom brodu pod jakim osiguranjem, uz desnu obalu Save - brodić je sa strane imao splav učvršćen s opekama i vrećama. Nakon trosatne vožnje (brod) se zaustavio u Jablancu, na lijevoj obali Save, i posjećena je tamošnja naseobina. To je jedan odjel sastavljen od više malih, priprostih i prizemnih zgrada od opeke. Zatočenici rade u okolini u doba košnje. Oni su pod stalnom stražom. Žene rade odijeljeno od muškaraca, uvijek u velikim grupama. Mogao sam izbrojiti oko 140 osoba. Ljudi izgledaju dobro, potamnili od sunca i snažni. Među tim ljudima sam utvrdio poneke s nježnim crtama lica. Naknadno mi je potvrđeno da intelektualci više vole rad na otvorenom. Istina, odjeća je kod mnogih više nego oskudna; to su još samo dronjci. Kao obuću nose drvene sandale s kožnim vezicama, koje primaju od logorske uprave. U stražarnici udaljenoj oko dva kilometra od radnih mjesta nalazila se kuhinja. Upravo se kuhala kukuruzna palenta (pura). Na vratima se nalazila pribijena ceduljica s imenima 8 zatočenika za koje su pristigli paketi sa živežnim namirnicama.

9. Kad smo se vratili u postaju Jablanac, bio je poslužen ručak.

10. Konak zatočenika osiguran je u tri od već spomenutih zgrada od opeke. Radi se o drvenim klupama za spavanje na kojima se spava usporedno, jedni kraj drugih. Žene se drže strogo razdvojene od muškaraca. Kao zaštitu od hladnoće svuda sam mogao primijetiti pokrivače, šarolike domaće prostirače i slično. Unatoč vrlo primitivnim uvjetima, red i - koliko je to bilo moguće - čistoća vladali su svuda. Gamadi se nažalost u ratno vrijeme nije moglo riješiti.

11. U rano poslijepodne morala se nastaviti vožnja dalje u zaprežnim kolima, pod konjaničkim osiguranjem, jer je napadnuta prethodnica, tj. straža na rijeci koja je plovila ispred nas.

12. Od Jablanca smo putovali uzduž lijeve obale Save, djelomice kroz jedan sedam kilometara širok komad hrastove šume. Pred ulazak u isti sa suprotnih obala rijeke čula se strahovita dreka i vika partizana, isto tako i puščani hitci. Na sreću nije se ništa dogodilo u Strugu gdje je bila veća skupina muških zatočenika zaposlenih na šumskim radovima. Ovdje sam, također, mogao ustanoviti da je njihova kondicija dobra, samo je odjeća ovih teških radnika u lošem stanju. Na istome mjestu je

postavljen jedan čvrsti jednokatni stražarski toranj od hrastovih trupaca za zaštitu drvenog mosta što se upravo gradio na rječici koja utječe u Savu. Svi radnici su, također, zatočenici. Broj ondje zaposlenih ljudi procijenio sam ukupno na oko 110 muškaraca.

13. Od Struga vožnja automobilom išla je brzo, uvijek uzduž Save, u Staru Gradišku gdje smo stigli odmah nakon 17 sati. Putem sam vidio veće skupine žena koje su bile zaposlene na poljskim radovima. Također, vidio sam da su se u 17 sati spremale na povratak.

14. Kad smo dospjeli u Staru Gradišku dodijeljena mi je lijepa soba u upravnoj zgradi. Dijelio sam ju s glavnim ravnateljem gospodinom dr. Jurčićem.

15. Odmah zatim počelo je pregledavanje logora.

16. Radi se o jednom velikom, zidom optočenom, kompleksu zgrada opremljenih stražarskim kulama, koji je udaljen oko 30 metara od lijeve obale rijeke Save kao i usporedno prolazeća ulica, a i sam leži usporedno tome. Nastao je krajem 18. stoljeća, kada je služio kao tvrđava koja je kasnije prenamijenjena u kazneni zavod (do 1941), kada su naknadno pridodane za današnji smisao zastarjele novogradnje.

17. U logoru se nalaze muškarci i žene, također ovdje postoji izvjestan broj djece. Kod zatočenika se radi o židovima i ljudima koji su počinili politički prijestup. U tu posljednju skupinu pripadaju također pravoslavni Hrvati srpskoga podrijetla, Hrvati simpatizeri partizana, komunisti, partizani itd. i jedan mali broj stranaca.

18. Ženski logor je odvojen od muškoga, isto tako i tome odgovarajuća radna mjesta, na način da svaki dio predstavlja cjelinu za sebe, ali se sve nalazi unutar već spomenutog kompleksa zgrada.

19. Muški logor se nalazi u sjeverozapadnom dijelu i zauzima najveći dio kompleksa.

20. Na sjevernoj strani, u jednoj duguljastoj prizemnoj zgradi, nalaze se smještene jedna pored druge različite radionice. To jest; strojarnica za proizvodnju struje, zatim mehaničke radionice, stolarska, postolarska radionica, krojačnica i jedna oružarnica s predmetima za vojne potrebe. One isključivo zapošljavaju zatočenike. Otprilike ima oko 190 do 220 ljudi, židova i kršćana i to međusobno pomiješanih. Ljudi izgledaju zadovoljno, također je i odjeća bolja - nije jako raskidana. Poneki nose cipele, dok veliki dio nosi već spomenute drvene sandale. Naglašeno mi je da se radi o povlaštenim zatočenicima koji su prvenstveno zbog stručnih znanja i zbog dobrog ponašanja dospjeli u ove radionice. Proizvodi njihova rada upotrebljavaju se za modernizaciju logora ili za opremu ustaških snaga.

21. Na istočnoj strani, u sjevernom dijelu, u malim spojenim zgradama nalaze se; mali mlin, pekarnica, praonica, mala proizvodnja soda-vode, drvorezbarska radionica, keramički i kemijski odjel. Također, i ovdje svi ljudi izgledaju prilično dobro. Ukupno, procjenjujem broj zaposlenih na oko 45 muškaraca. U južnom dijelu nalazi se velika nastamba (prizemlje i dva kata) u kojoj se nalaze zajedničke spavaonice zatočenika. To su sobe duge oko 15 metara i široke oko 7 metara u kojima se, jedan ponad drugoga, nalaze drveni ležajevi za spavanje. Na jednom ležaju spavaju dva muškarca, isto tako i ponad njih.

Uzduž zida i pročelja ležaja obješene su osobne stvari. Svako mjesto za spavanje ima pokrivače, ili slično, za čuvanje topline. Vlada dobar red, za što je odgovorna redarska služba (sami zatočenici) u prostoriji. U svakoj prostoriji primijetio sam peć za grijanje. Voda i stajaci nužnik su tu. U prizemlju se nalazi zajednička kuhinja gdje se kuha kukuruzna palenta za zatočenike.

22. Na južnoj strani opisane zgrade ista nastavlja pod kutom u sličnoj duljini. Tamo se nalaze slične

spavaonice. U tri prostorije na katu je smještena tiskara koju pokreću zatočenici. Pokraj ove zgrade nalazi se jedna isto tako velika zgrada na čijim katovima postoje malene prostorije - nekadašnje ćelije. Kroz svaki kat prolazi hodnik na čijim stranama se nalaze te male sobe. U svakoj prostoriji su četiri mjesta za spavanje - ležaji, s pokrivačima ili sličnim materijalom. Također svuda postoji mala peć na kojoj postoji mogućnost kuhanja. Glede toga, u svakoj se prostoriji vidi razno posuđe. Svuda sam mogao ustanoviti dobar red. Također, u tim prostorijama svuda po zidovima ima prilično dosta komada odjeće. Voda i nužnik su također tu.

23. S obzirom na mjesta za spavanje, može se primijetiti da nisu prisutne slamarice, odnosno madraci. Na istom pročelju, nešto postrance nalazi se dvokatna zgrada u kojoj je smještena bolnica. Bolesnici su velikim dijelom ustaše, gotovo nema zatočenika. Liječnici su zatočenici: židovi i kršćani, isto tako i pomoćno osoblje. Dojam nad viđenim bio je zadovoljavajući.

24. Općenito, zdravstveno stanje zatočenika u Staroj Gradiški je, koliko sam mogao ustanoviti, bolje za toplih godišnjih doba.

25. Zapadna strana logora ograničena je logorskim zidom.

26. U sredini se nalazi velika otvorena travnata površina s nogometnim igralištem.

27. Ženski logor je sasvim blizu baš opisanoga, s njegove južne strane.

28. Prostorno je znatno manji i sastoji se od više starinskih jednokatnih i dvokatnih kuća. Također, ovdje su zatočenice zaposlene u ovdašnjim radionicama. To su tkaonice, predionice, krojačnice. Vide se intelektualke pokraj žena seljačkog i radničkog sloja. Inače, mnoge žene rade na poljima. Mjesta za spavanje su slična onima muškaraca, svuda su vidljivi pokrivači i domaći ćilimi. Red je dobar, isto tako vlada primjeren smisao za čistoću. Općenito, viđene žene ostavljaju dobar dojam, također im je odjeća u boljem stanju nego kod muškaraca. U zasebnom odjeljku smještene su žene s djecom. Isto tako, u zasebnoj prostoriji sam vidio žene s dojenčadi.

29. U bolesničkoj sobi, gdje je smješteno 30 bolesnica, rade dvije liječnice (zatočenice). Bolesnički odjel, premda priprost, ostavlja zadovoljavajući dojam. Baš tu se jako osjeća nedostatak vate. S druge strane, primjećujem da mnogim zatočenim ženama izostaje menstruacija uslijed uzrujavanja i promijenjenog načina života. Tim zatočenicima sam obećao ostaviti dovoljne količine vate, isto tako i mlijeka za djecu.

30. Ambulanta i stomatološka ordinacija nalaze se izvan dva opisana logorska odjela, upravo ispred ulaza u logor. O njima skrbe tri liječnika, židova i pomoćno osoblje. Uređaji su ponešto priprosti, osobito stomatološki nožni pogon. Nažalost su također i cijevi rendgenskih aparata oštećene. Tu se liječe ustaše i zatočenici. Potrebno je naglasiti da se glavni farmaceutski depo nalazi u spomenutoj vojnoj bolnici u Jasenovcu, odakle se pokrivaju potrebe. Teže ozlijeđeni ili bolesni prosljeđuju se u Jasenovac.

31. Osim toga, unutar na početku spomenutog logorskog područja postoje velike gospodarske zgrade; ekonomija, staje za konje i drugu stoku, skladišta zaliha, lijevaonica željeza, kovačnica, bravarija i jedna drvena radionica.

Posvuda su zaposleni zatočenici čiji izgled je, s izuzetkom odjeće, zadovoljavajući. U ovom odjelu tvrđave su isključivo muškarci čija se mjesta za spavanje nalaze na katu iznad radionica i vrlo su priprosta, ali posve odgovarajuća prilikama.

32. Kao što je već spomenuto, veliki dio zatočenika i zatočenica Stare Gradiške radi na okolnim poljima i gospodarstvima, ekonomijama, što je zatočenicima poželjno osobito tijekom toplijeg dijela

godine.

33. Radno je vrijeme je određeno od 7 do 12 i 14 do 19 sati.

34. Uvečer smo večerali u časničkoj kantini, gdje sam se upoznao s nazočnim ustaškim časnicima. Logorski upravitelj je jedan mladi ustaški poručnik. Tijekom večere svirao je izvrstan zatočenički glazbeni orkestar.

35. U nedjelju 16. srpnja prisustvovao sam katoličkoj jutarnjoj službi Božjoj za zatočenike. Ista se održavala u logorskoj crkvi. Crkva je bila puna zatočenika i zatočenica. Službu Božju je održao jedan katolički ustaški vojni propovjednik.

36. Kasnije sam još posjetio logorsku dječju školu koju pohađa 17-ero djece različitih razreda, odnosno godišta. Učiteljica je i sama zatočenica. Djeca su izgledala dobro”

Za Dom Spremni! Ja sam Zvonimir Došen

Braniteljski radio, Emisija Za Dom Spremni, subota 25. travnja 2015.

27-04-2015 14:34#427

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"ČETIRIGODIŠNJI ZIMSKI SAN VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA"

NE MRZIM NIKOGA, A VOLIM SVE ONE KOJI SU ZA HRVATSKU.

(Zadnje pismo generala Maksa Luburića Danijelu Joliću. Po datumu se vidi kada je pisano. Tada je još Poglavnik bio živ a general piše Danijelu Joliću "...Da, šutio sam, jer sam htio dokazati, da nemam ama, ama baš nikakvih ambicija i da nisam htio postati novi Poglavnik ...". Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na strani 104. Ja sam tu četiri godišnju "šutnju" nazvao "ZIMSKI SAN GENERALA LUBURIĆA". Mo. Otporaš.)

general DRINJANIN

30.VII.1959.

Br. Danijel Jolić,

TORONTO, Kanada

Primio sam Tvoje pismo, a i da ga nisam primio, uvijek je lik Tvoj i svih drugih prijatelja preda mnom. Da, šutio sam, jer sam htio dokazati, da nemam ama, ama baš nikakvih ambicija i da nisam htio postati novi Poglavnik. (Ovdje se mora o tome reći nekoliko riječi, za današnje hrvatske naraštaje, kako bi oni mogli znati pravi razlog ili prave razloge sukoba i razlaza Poglavnika/Luburić. Iz ovih pisama će se mnogo toga saznati, a što se već zna, a to je da je polazna točka bila sastanak Poglavnika dra. Ante Pavelića s hrvatske strane i dra. Milana Stojadinovića s srpske strane. Navodno da je do tog sastanka došlo nagovorom Stjepana Subašića, glavnog i odgovornog urednika časopisa IZBOR. Navodno da su se tu Poglavnik i Stojadinović dogovorili o podjeli BOSNE. Kada je taj sastanak izbio u javnost, general Drinjanin je odmah reagirao i upozorio hrvatsku emigraciju

Okružnim Pismom: POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE. Kako su tada stvari izgledale, nije bilo najsjajnije. Iz dana u dan napetost je rasla. Oni koji su bili za taj sastanak Poglavnik/Stojadinović automatski su bili za Poglavnika, iako su mnogi prije bili protiv njega. Oni koji su bili protiv toga sastanka, automatski su bili za generala Drinjanina, odnosno HRVATSKI NARODNI ODPOR. Nastala su pripucavanja, upiranje prstom u krivce, izmišljale se krivice i mane i jednih i drugih, uzajmno se napadalo, neprijatelj se veselio, od veselja ruke trljao itd, itd. NIKLA POLARIZACIJA HRVATSKE EMIGRACIJE!!!

Sada smo tu gdje jesmo, u vrtlogu nacionalne svađe. General Luburić odriče se svih zasluga, slava, kumstva i svega što je u borbi za Hrvatsku Državu na bojnopolju zaslužio, te vraća Poglavniku sva odličja i činove, a za sebe samo zadržava ustašku čast i ustaško ime. To je tako bilo sa generalove strane, ali sa strane Poglavnika je bilo malo drugačije. Preko časopisa IZBORA i preko službenog glasila HOP-a ili Hrvatskog Domobrana novine HRVATSKA, počela su napadanja na generala Drinjanina, prozvivši ga i nazvivši ga IZDAJNIKOM. Tako je to počelo, i svi oni koji su na bilo koji način stali uz Maksa, prizivani su izdajnikom, pa ni moja malenkost nije bila pošteđena. Nisu me mogli prozvati da sam "ipak izdajnik", ali su me zato prozvali da sama "beogradski Hrvat".

U ovom velikom metežu najogromnija većina Hrvata je stala po strani, po onoj starinskoj: "brigo moja priđi nadrugoga". General Drinjanin je osnovao HRVATSKI VOJNIČKI ČASTNI SUD u svibnju 1956. godine. Po do sada izloženim pismima moglo se je vidjeti da s Poglavnikove strane ama baš nitko nije došao na taj sud. Ali su zato nastavili napadi na generala da je on to sve izmislio kako bi postao novi Poglavnik. I dans, poslije više od pola stoljeća, dok ovo pišem, tako sam i ja mislio i u toj srdžbi napisao generalu Luburiću pismo od 53 pitanja žučljive naravi. Dobio sam odgovor gdje mi general između ostaloga kaže "...A kada ti srdce rekne, da vjeruješ starom Maksu, onda mi se javi ..." Pismo možete u cijelosti pročitati ako ga potražite u gore spomenutoj knjizi strana 125.

Poslije Časnog Suda 1956 godine, general Drinjanin se potpuno povlači u samoću, a dr. Dabo Peranić mi je pričao da je on njemu rekao: da je otišao proživjeti ZIMSKI SAN. I u ovom pismu Danijelu Joliću general o toj šutnji govori. Usput, ovo pismo je zadnje pismo kojeg je general pisao Danijelu Joliću. Ne znam točno kada je Danijel Jolić umro. Mo, Otporaš.)

Htio sam dokazati dostojanstvo jednog borca, koji je branio ideale istine i prijatelje, a što kažu kod nas "prezjurac" puklo kud puklo. Osta sam isti od uvijek, a eto današnjica mi daje za pravo u svakom pogledu. Zato se nisam javljao jer sam to htio dokazati, pa tko je bio prijatelj, ostao je, tko nije, daleko mu kuća.

Ne mrzim nikoga, a volim sve one, koji su nešto učinili za Hrvatsku ili su voljni učiniti. I to se odnosi na sve.

Neobično sam zahvalan svima Vama drugovima za držanje, koje ste pokazali. Nismo fukara, bolan, nego koljenovići, pa makar u opancima, ali koljenovići.

Ne znam ništa o Tvom bratu, jer je tu stvar imao Fra. Branko Marić. ofm. San Francisco el Grande, Madrid. Piši njemu, a ako ti ne razjasni, ja imam prijatelja u direkciji zatvora, pa ću Ti razjasniti ja.

Mi se možemo osjećati pobjednicima, jer nitko više ne govori o podjeli Bosne, a ustašuju sada i u Buenos Airesu, Vrančić je davno izletio iz redova. Ja, a i svi mi, ne možemo biti drugo nego što smo bili "cilog vika", pa neka nas zovu kako im ćeif.

Ne samo Artuković, nego ogromna većina starih boraca na našoj je strani, i bez te garde nema ništa. Rekli su da će svaki 15 dana izdati jednu "DRINU" od 100 klišeja i od 400 stranica, pa šta su

napravili? (Ovdje se radi o tome da je Poglavnikovo "vodstvo" najavilo - poslije Maksova razlaza sa Poglavnikom i njegovog povlačenja i "šutnje" - da će oni nastaviti izdavati svaka dva tjedna "DRINU". Kako je poznato da od konca 1956 pa do početka 1960 godine, niti jedna jedina DRINA nije izašla, mo. Otporaš.)

Ja sam zahvalan svima Vama, koji ste me u svoje vrijeme pomagali u radu, i zahvalan sam Vam, jer ste pokazali kasnije, da ste drugovi. Hvala tebi i ustašiji, borcima. Pozdravi sve, Bog Vas štito, Hrvatska će Vas trebati.

Tvoj odani Maks.

27-04-2015 18:45#428

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKI IZBJEGLICA, PREDMET TRGOVINE IZMEĐU TALIJANSKE I JUGOSLAVENSKE VLADE.

(To je naslov članka novine "LA CROATIE", br. 6, 1964. Ovu novinu u suglasnosti s generalom Drinjaninom na francuskom jeziku je pokrenuo dr. Miljenko Dabo Peranić. Koliko mi je poznato izašlo je samo šest brojeva i ovo je zadnji broj. Ovaj intervju je bio s fra. Pio Fržopom. On je bio dušobrižnik za izbjegle Hrvate u izbjegličkim logorima u Italiji te imao iz prve ruke podatke spomenute u ovom intervjuu. Prilikom posjete Parizu te godine 1964., fra. Pio Fržop se je spremno odazvao za ovaj intervju i donio živih, jezovitih i stravičnih dogodovština kroz koje su mnoge Hrvatice i Hrvati prolazili a da za to hrvatski narod ni Hrvati uopće nisu znali. Iako je ovaj intervju preko pola stoljeća star, mišljenja sam da bi ga Hrvatice i Hrvati s velikom pažnjom i napetošću trebali pročitati, danas, godine 2015., i tako, kroz ovaj intervju saznati kroz koje muke, poteškoće i probleme je prolazio hrvatski izbjeglica. Ja ću ovaj intervju prevesti s francuskog na hrvatski i u nastavcima iznijeti i ako se ukaže potreba, pola stoljeća kasnije, a bio sam živi svjedok ovog intervjuja, nadopuniti neke nespomenute a prikladne za ovaj intervju dogodovštine, to ću učiniti. Preveo s francuskog na hrvatski Mile Boban, Otporaš.)

Mi smo u XXetom stoljeću. Nije potrebno samo to reći da je Churchill predao Titi u svbnju 1945. 250.000 razoružanih hrvatskih vojnika i civila na pokolj, nego, također u ovo vrijeme neki, nazovimo ih, slobodni narodi u svijetu, zatvaraju hrvatske izbjeglice te ih zatim prodaju Titi po cijeni vrijednosti jednog konja, nekoliko svinja ili nekoliko metara drva. Hrvatski dušobrižnik iz Campa St-Sabba u Trstu, Franjevac Vlč. fra. Pio Fržop, očevitni svjedok ove trgovine, boravio je ovih dana u Parizu. Uprava novine "LA CROATIE" iskoristila je priliku njegova boravka kako bi se upoznala istina sa ovim bolnim i tužnim poslom. (Misli se na trgovinu hrvatskih izbjeglica, mo.) Iznosimo u javnost naš razgovor s Vlč. Pio.

LA CROATIE: "Saznali smo preko hrvatskog slobodnog tiska za bolne i tužne slučajeve izručenja hrvatskih izbjeglica od strane austrijskih vlasti a poimenice talijanske vlasti. Čuli smo stravične priče ovih nesretnih Hrvata koji su se bacali kroz prozore, i tako radije pristali na smrt nego biti izručeni i predati Titi. Možete li nam reći razloge koji su nagonili talijanske vlasti, na primjer, za prakticirati tu vrst trgovine sa ljudskim životima?"

FRA PIO: Tito se je bojao hrvatskih izbjeglica.

"Ima dvije vrste hrvatskih izbjeglica koji muče Titinu vladu, koja je sastavljena od pet naroda (Slovinci, Hrvati, Crnogorci, Srbi i Makedonci) (interesantno za današnji naraštaj i za današnje prilike je to da Vlč. Fra. Pio Fržop nije tada spomenuo neku tada nepostojeću "bošnjačku" narodnost. Dakle, ta "bošnjačka" narodnost je nikla u glavama čimbenika međunarodne zajednice zadnjih godina dvadesetog stoljeća, mo) stvoriti samo jednu narodnost i služiti se ljudima kao sa pokornim životinjama:

" **1.** - Oni koji su utekli iz Hrvatske s ciljem da se pripreme u slobodnom svijetu za jednu konačnu i odlučnu borbu protiv komunizmu i za osloboditi Hrvatsku Državu (1941-1945)

" **2** - Oni koji su patili u komunističkim zatvorima i koji žele objaviti Slobodnom Svijetu strahote koje su mučile njihov narod; između ostalih, donosim dva imena od njih: Ivo Boras i Zvone Prpić.

" Ova dvojica su živi svjedoci nečuvenih strahota i neutaživi šampioni za slobodu. Nedavno su oni su stvorili velikih neprilika i briga beogradskoj vladi:

" **a)** Njihova intervencija kod američkog Konzulata u Trstu dana 17 listopada 1962. kojem su predložili nepravde koje vlasti Rima (tj. talijanske vlasti, mo) prakticira dugih niz godina protiv hrvatskih izbjeglica; te u isto vrijeme su mu predali pismo adresirano za Predsjednika Kennedy-a, u kojem su ga podsjetili na položaj i život hrvatskog naroda, kao i na legitimne želje hrvatskog naroda za oslobođenje Hrvatske Države (1941-1945); istaknuli su također i izručenje hrvatskih izbjeglica i trgovinu između Italije i Jugoslavije gdje su Hrvati prodani kao robovi;

" **b)** Počinjeni atentat u Bonu dana 29-11-1962., na zgradu jugoslavenske trgovačke misije, je bio čin pokazati svijetu nezadovoljstvo hrvatskog naroda protiv stvarne komunističke države, i tražiti pravo za hrvatski narod na svoju Državnu Nezavisnost, zbog čega su oni progonjeni kod kuće a u stranom svijetu stvar označena za trgovinu:

"**c)** Po prikazivanju u Genevi dana 22-5-1962. jednog doseja pred društvom Naroda tičući se hrvatskog pitanja, pod imenom "Hrvatski Izbjeglica", u kojem su opisane uzajamne obveze Rima i Beograda, tičući se izručenja i trgovine sa Hrvatima; u kojoj je iznesena na dan svijetlosti želja hrvatskog naroda za svojom suverenom Državom i u kojoj je naš porobljeni hrvatski narod tražio ista prava koja imaju i svi slobodni narodi.

Nastavlja se.

28-04-2015 03:21#429

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKI IZBJEGLICA, PREDMET TRGOVINE IZMEĐU TALIJANSKE I JUGOSLAVENSKE VLADE. (2)

- Samo izbjeglica može govoriti slobodnom svijetu o stanju, životu i osjećaju hrvatskog naroda. Zato režim iz Beograda ometa svim mogućim sredstvima bijeg iz Hrvatske vani, ako je to samo moguće, te nastoji se dočepati pod svaku cijenu, držeći se savjeta Moše Pijade protiv Hrvata, još od 1949: bolje ih je hraniti nego se od njih braniti. To jest: bolje je i sigurnije za komunističke vlasti kupiti Hrvate u Italiji i Austriji i zatim ih držati u zatvoru, nego ih nesmetano ostaviti u slobodnom svijetu, gdje se oni mogu pridružiti u radu za oslobođenje Hrvatske Države.

- Ali, budući da je jugoslavenska komunistička vlada znala koji su, među izbjeglicama, stari svjedoci, zatvorenici i borci za slobodu; oni su se trudili da im sve hrvatske izbjeglice dođu do šaka,

kako bi zatim među njima pronašli one nepovoljne svjedoke i hrvatske borce za likvidaciju.

- Zato je vlada iz Beograda već dugo vremena usavršavala dobre odnose sa Rimom, u vidu za izručiti hrvatske izbjeglice; to je bio osobno Fanfani, predsjednik talijanske vlade, koji je razgovarao, koncem lipnja 1962. u Rimu sa Rankovićem, potpredsjednikom vlade iz Beograda, njihovi su razgovori to odmah potvrdili za Hrvate u Italiji, kako to dokazuju izručenja i trgovina sa hrvatskim izbjeglicama od lipnja 1962.

LA CROATIE: - Očevidno je, Vlč. Pio, da je jedan takav postupak prema Izbjeglicama neljudski. Ali često se dešava da Države koriste ([upotrebljavaju,mo.](#)) makijavelističke metode, a to je bio taj Talijan kako bi postigao svoju svrhu. Postoji li, prema tome, način kako zaštititi te nesretne izbjeglice?

FRA. PIO: - Svakako. Postoje **međunarodni ugovori.**

- Zaštita izbjeglica je jedna stara praksa, poznata još od barbarskih naroda.
- Nju se je poštivalo kako bi se izbjegle još gore stvari.
- Davanje pravo utočišta ([Azila, mo](#)) izbjeglicama za vrijeme ratova i revolucija, progonstva i nasilja, za spas života milijune nevinih tijekom svjetske povijesti, tako da ona predstavlja kao prva pomoć, i najefikasnija za vrijeme najsilovitijih nereda.
- Najveći neredi su počeli u Hrvatskoj 1918.; i nisu prestali od tada pa sve do danas. Od tada pa na ovamo mnogi Hrvati su napustili svoja ognjišta sklonivši se u druge zemlje, najprije u Italiju i Austriju, zatim dalje.
- U Trstu se nalazi jedno središte za doček izbjeglica, kao također i Odbor za ispitivanje.
- Odbor za ispitivanje (Commissione partetico), je formiran od više naroda, koji prikuplja iskaze izbjeglica i ispituje razloge bijega, kako bi mogli odobriti ili odbiti politički status azila.
- Svi bivši ratni zarobljenici ili progonjeni imaju pravo na političku zaštitu ([azil, mo](#)), čak i osobe kojima prijeti progon (Genevski ugovor iz 1951. godine).
- Odbor za ispitivanje službuje u ime Ujedinjenih Naroda, naime u ime Velikog Povjerenstva za izbjeglice u Genevi, kod Lige Naroda, koji su izglasali 1951. jedno Povjerenstvo za zaštitu izbjeglica.
- Prema izjavi predsjednika Kennedy-a iz 1962., talijanska vlada iz Rima, koja izjavljuje da su prava izbjeglica nepovredivi, prima jednu značajnu svotu novca za izbjeglice. Osim tog priloga ([te pomoći, mo](#)) neka međunarodna karikativna društva koja djeluju u Italiji za pomoći izbjeglice, njihovo iseljivanje i njihov smještaj, kao N.C.W.C.

Nastavlja se.

29-04-2015 22:30#430

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKI IZBJEGLICA, PREDMET TRGOVINE IZMEĐU TALIJANSKE I JUGOSLAVENSKE VLADE. (3)

Osobe koje su tu radile nisu toliko bile zainteresirane za ove osobe bez zaštite, kao Njegova Uzoritost Biskup Antonio Santin.

LA CROATIE: - Čuli smo priče kako talijanska policija izručuje Hrvate titinim vlastima. Kako bi što bolje izvijestili naše čitatelje, možete li nam dokumentirati neke slučajeve?

FRA. PIO: - Direktor logora S. Sabba u Tristu, Stelio Crassnik, dao je nalog u lipnju 1962. za 107 izbjeglica, ([fra. Pio ovdje misli na hrvatske izbjeglice, mo. Otporaš](#)) da se prijave Odboru za ispitivanja za preslušavanje. Onog puta, čim ste unišili u kola policije, ([hrvatske, mo](#)) talijanske vlasti su nisu odvezli izbjeglice u Odbor za ispitivanje, nego direktno prema talijansko-jugoslavenskoj granici; i svi su, njih po broju 107 predati jugoslavenskim vlastima kod Sežane, pogranični grad sa Jugoslavijom. (Svjedočanstvo Vlč. Viktora Antolović.) ([Tako su, upravo ovih nadolazećih dana svibnja 2015. godine, činile britanske vojne vlasti sa hrvatskim vojnicima i civilima kod Bleiburga. Možda su taj zanat Talijani naučili od Engleza, jer oni su u povijesti poznati trgovinom ljudskih života. Mo. Otporaš.](#))

- U srpnju 1962. (13-7-1962. u 9 sati), direktor (upravitelj, mo) Crassnik je zapovjedio 68 ([hrvatskim, mo](#)) izbjeglicama da se sprema na put za premještaj u logor Latina (kod Rima) Odredba se je odnosila za premještaj i imala je snagu službenog čina i političku privolu Odbora za Ispitivanje od strane azila. U 19 sati, izbjeglice ([hrvatske, mo](#)) su unišili u policijska kola, koja su ih trebali odvesti na željezničku postaju. Na pol puta, između logora i željezničke postaje, iznenadili su se kada su vidjeli naoružanu policiju pod zapovjedništvom satnika Durighello; 53 od njih karabinjeri ([žandari, mo](#)) su uzeli, a 20 minuta kasnije su ih predali u Sežani titinim komunistima, dok ih je samo 15 premješteno u logor Latina (kod Rima) ([Osobno sam se bojao prijaviti u logor u Trstu, kada sam utekao ima tome skoro šest desetljeća. Znao sam od onih koji su čamili po zatvorima mostarske Čelovine kako ih je Austrija i Italija prevarom vraćala za Jugoslaviju. Zato smo Jerko Boban, zvani "Kukić" i ja od Torina do Nice četiri dana pješačili preko talijansko/francuskih Alpi. To su bile "kristove" muke, ali fala Bogu, uz sve poteškoće, prepreke i nezgode, uspjeli smo doći u slobodnu zemlju Francusku. Mo. Mile Boban, Otporaš.](#)) Ovaj događaj je izazvao strah i mržnju među Hrvatima u logoru. Mnogi mladi su se sakrivali u šumi i proveli 5 dana i pet noćiju pod kišom, kao na primjer Ante Jurina (rođen 1941. u Sela, Hrvatska), Ivan Spanić (rođen 1942. u Grabrovnica Hrvatska), Ivan Šetka (rođen u Cista Velika, Hrvatska, itd...

LA CROATIE: - Šta se je sa njima desilo?

FRA. PIO: - Ja sam se zauzeo za te nesretnike u šumi i dao im novca da bježe za Francusku.

- Na jedan ili drugi način talijanske vlasti su svaki tjedan izručivali ljude koji nisu imali ljudskih prava kod kuće, a niti zaštite vani. Ja sam zaštićivao naše sunarodnjake kod upravitelja Crassnika i satnika Durighello. Ovi su se branili na ovaj način: "Mi djelujemo ([radimo, mo](#)) prema primljenom nalogu. Obratite se u Genivu ili u Rim gdje se odlučuje o sudbini ovih ljudi."

- Neki službenici istih načela kao i upravitelj Crassnik i satnik Durighello, ali još naivniji, su se jasnije izjasnili, kao Feruccio Alberti, zadužen čitati odluke upravitelja Crassnika. Ovaj je iz dana u dan prijetio izručenjem, što ne zavisi - kaže on - ni od Odbora za Ispitivanje, niti Društva ([Lige, mo.](#)) Naroda, nego vlade iz Rima i uprave logora. Marino Zecchini, koji je govorio u ime satnika Durighello, prijetio je izbjeglicama istim načinom. Govorio je izbjeglicama (Molim da se uzme u obzir da se ovdje uvijek radi o "[hrvatskim](#)" izbjeglicama, tako da više ne ponavljam. Hvala, mo.) da njihova milost zavisi od talijanskih vlasti, a ne od nekog hrvatskog Misionera; i ako oni žele izbjeći izručenje i ne pasti u komunističke ruke, kaže on, neka se oni ne prijavljuju u ured Misionera. Što se tiče vojničkog doušnika B. Piero, on je pod prijetnjom izručenja zahtijevao od izbjeglica odavanje iz njihove zemlje vojničkih tajnih.

Nastavlja se.

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKI IZBJEGLICA, PREDMET TRGOVINE IZMEĐU TALIJANSKE I JUGOSLAVENSKE VLADE. (4)

- Mnogi prikupljeni dokumenti u HRVATSKI IZBJEGLICA u razdoblju od lipnja do studenoga 1962. (koje sam ja poslao Tajniku Ujedinjenih naroda, gospodinu U Thantu, kao i na međunarodni Crveni Križ i na Komisiju Ujedinjenih Naroda u Genivu dana 22.5.1963), dokazuju nepravedni, neljudski i nepošteni postupak talijanskih vlasti prema hrvatskim izbjeglicama. Evo još jednog slučaja:

- Dana 11 rujna 1962. 128 izbjeglica je primilo nalog od strane uprave logora da se pripreme za polazak u logor Latina (kod Rimi). Ova vijest ih je toliko ushitila od veselja do te mjere da su me došli potražiti da hodimo u crkvu se zahvaliti Gospodinu Bogu za jednu takovu sreću. Zatim su odtrčali na poštu i poslali Svetom Ocu Ivanmu XXIII, telegram u kojem su mu izrazili svoje najiskrenije želje prilikom saziva Koncila i uvjeriti ga u sinovsku (**francuski "filial", mo.**) odanost Hrvatskog Naroda prema Svetoj Stolici. U 19 sati, ulišli su u policijske automobile. Ali na putu prema željezničkoj postaji, iznenadili su se vidjevši nauružanu policiju i, zaprijetivši im smrću na svaki pogrešan potez, odveli su ih prema granici, blizu Sežane za jugoslaviju. Svi su bili predati u ruke jugoslavenskih komunista. To je bio momenat užasa i zaprepaštenja a u logoru izbjeglicama pobudilo neutaživu mržnju protiv Talijana. Službeni lektor (čitalac, mo) odredba, iz straha da ga se ne ubije, izjavljuje, da smiri Hrvate: "Ne trebate ovdje tražiti krivce! To je nalog Komisije između Italije i Jugoslavije."

LA CROATIE: - A vi, Vlč. niste mogli ništa učiniti da zaštitite ove Rimskoj Crkvi odane sinove i žrtve komunizma?

FRA. PIO: - Naravno, ja sam kod satnika Durighello tražio objašnjenja i razloge koji su ih natjerali da tako postupaju s tim ljudima, od kojih su neki već bili proganjani u Jugoslaviji, i bili su izloženi prijetnjama smrti. Odgovorio mi je slijedeće: "To ti je tako! U to vrijeme vi niste tu bili. Ali od sada mi nećemo nikoga izručiti prilikom slijedeći premještaja. Ni jednoga! "Od tog broja 128 nesretnih Hrvata, jednostavno su svi bili radnici."

LA CEOATIE: - Vi ste spomenuli jedan razgovor između Fanfanija i Rankovića (Titin misistar vanjskih poslova) poslije kojeg hrvatske izbjeglice su postale pojam trgovine između Italije i Tita. To je jedna velika optužba protiv jedne demokratske zemlje Italije, jer, u tom slučaju, talijanska vlada bi povrijedila načela Konvencije za ljudska prava i ponašala bi se kao gospodari (**fra. seigneurs, mo.**) jednog robovskog režima. Dakle, koje su bile vaše pobude koje su vas natjerale da postavite te tvrdnje?

FRA. PIO: - Beogradska vlada je svjesna težine hrvatskog problema i nastoji, prema tome, ugušiti ga - pomoću talijanske vlade. Ili, ona (**jugoslavenska vlada, mo.**) ne polaže računa da na ovaj način, umjesto smiriti hrvatske jadikovke, ona stvara nove vatre. Jedna komunistička vlada i jedan demokratski front u jednoj trgovini sa ljudima bez obrane i zaštite:

- U logoru S. Sabba hrvatske izbjeglice su se često tužili njihovu dušobrižniku da vlada iz Rima ih prodaje vladi Beograda po cijeni nekoliko kubika drva ili jednog konja. Oni (**predstavnici ju. vlade, mo.**) njim pokažu stado konja koji su prešli jugoslavensko/talijansku granicu, (**a oni, predstavnici ju. vlade, mo.**) stoje udaljeni samo 5 kilometara i gledaju.

- Ja sam se stavio u potražnju tih stvari i nakon pet mjeseci rada našao sam dvojicu službenika Hrvata koji su službeno sudjelovali u izmjeni izbjeglica s konjima: broj izručenih Hrvata je odgovarao odgovarajućem broju primljenih konja u zamjenu.

- Poslije šest mjeseci novih istraživanja, otkrio sam središte te trgovine sa Hrvatima: - **METRANS** u Zagrebu i **ABRAMI** u Trstu. **METRANS** u Zagrebu je primao narudžbe u ime Titine komunističke vlade da pošalje konje u Trst na **ABRAMI**.

- Naivni izbjeglice su mislili da talijanska vlada njih izručuje zbog profita na trgovinu sa konjima. Ili, možda uzroci su drugi: što se tiče jugoslavenske vlade iz Beograda, ona je pronašla razloge ove trgovine u bučnim hrvatskim izjavama, krvoločnosti srbo-komunističkog režima i pred neutaživim borcima za oslobođenje Hrvatske. Što se tiče Talijanske vlade, njezini razlozi ove trgovine sa ljudima bez zaštite su sramotni i temeljeni na politički nekih talijanskih državnika, poimence Fanfani, bivšeg predsjednika talijanske vlade, politike koja je vodila zbližavanju dviju država, demokratske Italije i komunističke Jugoslavije, u jedinstvu Istoka i Zapada, odakle bi Italija izvukla političku i gospodarsku prednost."

- Hrvatski dušobrižnik je prosvjedovao kod talijanskih vlasti i u lice im je bacio novac, svoju plaću koju je primao od talijanske vlade koju je primao u ime svećeničkog i domoljubnog rada u logoru S. Sabba. Ovo ponašanje je on popratio ovim riječima: "To je cijena krvi mojeg progonjenog i prodanog hrvatskog naroda!"

(M. Tomica).

Kraj.

Preveo s francuskog na hrvatski Mile Boban, Otpora.

30-04-2015 11:08#432

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BLEIBURG, 70-ta GODIŠNJICA TRAGEDIJE HRVATSKOG NARODA(1) dio

Bog! dragi moj Franjo,

(Rano sam se ustao. Neda mi se spavati. Stalno mislim o onome što si me zadužio da nešto značajno iznesemo na našem dragom portalu Kamenjar o 70tesetj **BLEIBURŠKOJ TRAGEDIJI HRVATSKOG NARODA**. Kako ćeš po datumu vidjeti kada je to bilo da sam ovih pet nastavaka bio poslao uredniku Hrvatskog Uljudbenog pokreta dru. Tomislavu Dragunu. Čini mi se da je netko ovo preveo sa engleskog na hrvatski, vjerojatno preko Google, gdje fale hrvatska slova. Samo ovaj prvi dio prirediti i staviti hrvatska slova mi je uzelo preko dva sata. Zato bih te molio, dragi moj Franjo, uzmi si vremena, pročitaj ovo i ako misliš da bi bilo zanimljivo u nastavcima ovo staviti na naš portal, onda ovaj prvi dio stavio odmah, popрати sa prikladnim slikama, te mi javi da nastavim s drugim nastavcima. Po mojem osobnom mišljenju pisac ovih nastavaka iznosi vrlo zanimljive nama mnogima nepoznate stvari o povlačenju HOS-a prema zapadu. Ili je isti bio sudionik ili prepisivao iz raznih hrvatskih knjiga, novina, časopisa i sl., za mene je ovo vrlo povijesno i važno. Ja ništa izmijeniti neću osim po potrebi, tu i tamo, ako ureba, dopuniti. skreni poZDravi tebi i svim tvojima. Bog! Milan, Otporaš.)

Annie Boban

7/28/11

[Keep this message at the top of your inbox]

To: Placid Zvic, Tomislav Dragun, trup1959@gmail.com, froate@hotmail.com

Cijenjeni g. Dragun,

BLEIBURG, TRAGEDIJA HRVATSKOG NARODA (1) dio

U V O D

Hrvatski narod, ostvarivši svoju državnu samostalnost godine 1941., nastojao je ostati izvan svjetskog sukoba, jer nije bilo razloga, ratovati s Engleskom i Amerikom. U tom smjeru učinjeni su znatni naponi, ali bez uspjeha. Činjenica, da su zapadni saveznici smatrali kraljevsku Jugoslaviju svojim saveznikom, te nisu priznali Hrvatsku Državu, prisilila je Hrvate, kako bi bili na protivnoj strani.

Osovinske vlasti priznale su Hrvatsku Državu, jer su bile stavljene pred gotov čin, te si nisu htjele stvarati još jednog neprijatelja više. Time je Hrvatska bila protiv svoje volje uvučena u II. svjetski rat, ovaj puta na strani osovinskih sila. Njeno sudjelovanje očitivalo se u slanju dobrovoljačkih postrojbi na Istočni front protiv boljševičkih snaga.

Koncem godine 1944. i početkom 1945. bilo je vidljivo, kako je rat izgubljen u korist zapadnih saveznika i ruskog boljševizma. U Hrvatskoj se je gledalo drugačije na zapadne saveznike, a drugačije na boljševike, premda su oni bili saveznici Zapada. Postojala je izvjesna nada, kako će Zapadnjaci razlikovati protukomunističke borce raznih naroda ne-Nijemaca, te ih odvojiti na koncu rata i sačuvati kao jezgro borbenih snaga za obračun s agresivnim međunarodnim komunizmom.

Takovu nadu gajili su Hrvati čak i u vrijeme od 10 časaka prije neminovnog ishoda II. svjetskog rata. Hrvati su jedini od ne-Nijemaca pred konac rat raspolagali s jakom i stegovnom vojskom, koja se je nalazila barem na dijelu svog državnog područja. Posljednji čini Hrvatske Državne Vlade bili su rečenom nadom prožeti.

Od strane zapadnih saveznika nije bilo niti jednog znaka bilo kakovog interesa za protukomunističke borce, bilo da ih se organizirano sakupi i prihvati te sačuva za budućnost, bilo da ih se primi kao zarobljenike, kako to propisuje norme međunarodne Ženevske Konvencije.

Ovaj propust zapadnih vlasti ostaje kakovom svjetskom povjesničaru za "otkriti", kako je nekih 200 divizija protukomunističkih boraca trebalo drugačije prihvatiti, a ne razoružati ih i najvećim dijelom izručiti komunistima, koji su ih poubijali, a manji dio - vrlo mali dio - bezglavo predati raznim dobrotvornim organizacijama, da ih ove rasprše diljem svijeta.

Kako se prije spomenuta nada hrvatskog državnog vodstva nije ostvarila, našlo se je hrvatsko političko i vojničko vodstvo pred izborom:

1. Ili napustiti područje Hrvatske Države i krenuti sa cjelokupnom vojskom u susret Englezima, koji su se približavali i od zapadnih saveznika bili najbliži, te pred njima izvršiti vojničku kapitulaciju.

2. Ili s cjelokupnom vojskom i pučanstvom, koje se dragovoljno odluči, poći u šume te nastaviti borbu protiv komunističkog nasilja, očekujući daljnji razvoj događaja.

Iz mnogih razloga hrvatsko vodstvo odlučilo se je (**premda su mišljenja između generala bila podijeljena. Kako je poznato da je general Luburić zagovarao da se ide u šumu a da ne vjeruje**

Englezima, mo. Otporaš.) za opću emigraciju.

Odlazak u šume te nastavak borbe protiv partizana, kao saveznika Englezke, Amerike i SSSR-a, stavili bi hrvatsku vojsku kao pobunjenike izvan zakona, jer bi to u ono doba značilo narušavanje svjetskog mira, koji je tada u Europi, čime bi bilo stavljeno i hrvatsko političko i vojničko vodstvo u stanje bespravnosti.

Ova odluka Hrvatske Državne Vlade teško je pomutila planove jugoslavenskih komunista, jer su oni dobro znali, kakovu bi opasnost za njih predstavljali par stotina tisuća najснаžnijih, najborbenijih i politički najsvjesnijih Hrvata, koji bi sudjelovali u jezgri borbenih krugova protiv internacionalnog komunizma, te su ih odlučili na svaki način zadržati i poubijati prema riječima Milovana Đilasa, koji je rekao:

Kako bi prikazivanje besprimjernih strahota ovog ubijanja, koje se je vršilo uglavnom od mjeseca svibnja 1945. pa do konca godine 1945. - a u manjoj mjeri i kasnije (na stotine mjesta), bilo preglednije i odvijalo što zornije pred očima čitatelja, upoznajmo u ovome uvodu čitatelje s okolnostima, koje su utjecale na tok povlačenja.

CILJ POVLAČENJA

Po gubitku rata i države u dotadašnjem postavu ratujućih sila, Hrvatima je bio jedini i veliki cilj, kako bi barem na životu održali svoju mladu vojsku od 390.000 boraca, koja je svoj ideal gledala ispunjenim samo u opstojanju Hrvatske Države.

Pouzdavalo se je u zdrav razum i prirodnost stvari, kako će zapadni ne komunisti ovu kompaktnu vojsku - neokaljanu nekim presedlavanjem - barem demobilizirati i sačuvati; kako će razumjeti njezin stav u svjetsko - političkom i ideološkom gledanju i opredjeljenju. Kako je ovakvo držanje prema komunizmu bilo razumno, proizlazi iz toga, što je američki predsjednik Truman već nakon sastanka u Potsdamu otpočeo hladni rat s komunizmom, a cijeli Zapad je za vrijeme koreanskog rata drugačije gledao na komunizam, nego 1945. godine.

Hrvatski čovjek gajio je ovu nadu u sebi, jer je imao simpatije za Amerikance, te se je tokom II. Svjetskog rata nadao, kako će na koncu ipak biti sa Zapadom.

Konačno, kako Hrvati nisu htjeli ni u kojem slučaju kapitulirati pred partizanima, to im je ostao još jedini izlaz, kako bi to učinili pred Anglo - Amerikancima.

Osim toga postojale su i odredbe međunarodnog zakona - prihvaćene u Ženevskoj Konvenciji i od strane Englezke i Amerike - te su se ove zemlje morale držati odredaba toga međunarodnog ratnog prava.

SNAGA

Kod prelaza iz redovite borbe na svom državnom području u povlačenje, hrvatska se vojska satojala od 390.000 vojnika visokog morala, ali bez streljiva. Bila je organizirana u pet vojnih Sborova, koji su se sastojali od 16 divizija, i van Sborova XXVI-tu Stajaci djelatni Sdrug, 12 gorska divizija, 14-ta divizija i 16-ta doknadna divizija koji su bili izravno pod zapovjedništvom Vojnog Stana Poglavnika. Sa vrlo jakim pozadinskim ustanovama kao logistikom pothvatnih postrojbi.

Operativno bila je hrvatska vojska uklopljena u njemačku armijsku skupinu (zapovjednik general pukovnik Löehr), koja je držala frontu

polukružnog protezanja od Koprivnice - Virovitica - Hercegovac - Banova Jaruga - Sisak -

Karlovac, ili ispupčenu Predzvonimirovu Liniju.

Zvonimirova crta bojišnice, bila je spljoštena a protezala se je od Koprivnice - Križevci - Vrbovec - Dugo Selo - Velika Gorica - Stupni- Jastrebarsko - Karlovac, i na njoj nije se odigralo neko vidljivije zaustavljanje u svrhu obrane i paraliziranja neprijateljskog prodiranja - iznimno GRADEC - VRBOVEC i STUPNIK - KLINČA SELO

TO GOVORE ENGLEZI U SVOJIM TAJNIM TELEGRAMIMA

Došlo vrijeme kako bi se konačno jednom, energično sa dokumentiranim dokazima, svim tim četničko komunjarskim licitantima, dokazale njihove izmišljotine sa, brojem pripadnika HOS-a i građanstva koje se je našlo, 14 i 15 svibnja 1945. g., na poljanama Ober & Unter Loibacha, Moos-a, St. Michael i Bleiburga na prostoru površine 25 km². ravnice.

Prema izvješću AFHQ u Caserti od 12.V.1945, na prostoru od Villacha, Klagenfurta, Völkermarkt-a, Griffen-a i Wolfsberg-a, nalazi se već 300.000 vojnih pripadnika i izbjeglica. To je onaj dio koji se je povlačio motorizirano. Sve te vojne postrojbe bile su pomoćne i ne boračke, dok se je čitav borački dio postrojbi povlačio i stigao do 15.V.1945 na Bleiburško polje i njezinu širu okolicu.

Prema zračnom izviđanju dana 12.V.1945, procijenjeno je kako već ulazi u područje Carinthie, kolona koja sadrži cca 500.000 vojnih pripadnika.

Ja, kao živi svjedok i sudionik koji je imao krugovalnu vezu sa postrojbama 5-te divizije, htio bih pitati sve te ; molim Vas uljudno recite mi na kojem fakultetu na ovome svijetu ste studirali ili slušali predmet o povlačenju Hrvata 1945. g. iz Hrvatske. Odgovor od svakoga je NE! Pa onda čemu te o broju žrtava kada čak nemate pojma koliko je bila brojčana snaga HOS-a, i ono najvažnije, zašto se nismo povukli u tri dana što bi bilo normalno, već punih 11 dana. Znači kako se mora naći logičan razlog. Znači kako je vojska bila nečim spriječena a to je bio građanski konjski podvoz a bogami bilo ih je i sa volovima.

A ako želite znati donekle broj žrtava onda uzmite knjigu od Prcele i izračunajte postotak ubijenih i spašenih iz Titovih kolona smrti pa će Te onda doći do približne brojke. Kako bi sve te za Bleiburg uvjerio u istinitost mojih tvrdnji pokušat ćemo malo

pučkoškolskom matematikom doći do rezultata.

Na Bleiburgu je bilo 300.000 vojnika i 480.000 građana = 780.000

Od Celja na Wolfsburg 5.000 vojnika i 5.000 građana = 10.000

Od Črnog na Eisenkappel 30.000 vojnika i 10.000 građana = 40.000

Od Log. Dol. na Eisenkappel 15.000 vojnika i 5.000 građana = 20.000

Od Jezerskog na Eisenkappel 10.000 vojnika (pozadinske slu`be) = 10.000

Što ukupno iznosi 360.000 vojnika i 500.000 građana = 860.000 Hrvata.

Izračun postotka:

Iz Maribora ih krenulo 11.000, u Pančevo ih stiglo 600

Iz Maribora ih krenulo 15.000, u Osijek ih stiglo, 6.000

Iz Dravograda ih krenulo, 5.000, u Bitolu ih stiglo 300

Iz Slovenije ih krenulo 12.000, u Novi Sad ih stiglo 3.000

Iz Dravograda ih krenulo 2.400, u Beograd ih stiglo

[to iznosi; krenulo 43.000, stiglo 9.900

Ili $9.900 : 43.000 * 100 = 23.02\%$, primjenivći sada taj postotak na brojeve vojnika i građana dobivamo

Što ukupno iznosi 360.000 vojnika i 500.000 građana = 860.000 Hrvata.

Od toga ubijeno: 278.128 vojnika i 385.900 građana = 664.028

Ostalo na životu 82.872 vojnika 115.100 građana = 197.972

Od 82.872 vojnika ostalih na životu:

njih 8.900 bio je suđen na 25 g. zatvora = 222.500 g.

njih 5.000 bio je suđen na 20 g. zatvora = 100.000 g.

njih 5.000 bio je suđen na 15 g. zatvora = 75.000 g.

njih 10.000 bio je suđen od 5 - 10 g. zatvora = 75.000 g.

njih 10.000 bio je suđen od 1 - 5 g. zatvora = 25.000 g.

njih 38.900 bilo je osuđeno na, 497.500 g. robije

Svoju kaznu izdržavali su bez amnestija:

u Hrvatskoj Mitrovici, staklari Zenica, Gornji Vakuf, Zemunu, Staroj Gradiški, Lepoglavi, Kajzerici, rudniku žive IDRIJI u Sloveniji, u rudnicima BOR u Srbiji, rudniku Raša u Istri, Golom otoku, Puli, Slovenskoj Bistrici - IMPOL, i još mnogim drugim mjestima.

Kod izgradnje autoputa Beograd Zagreb, njih 3.000 bilo je korišteno za najteže građevinske poslove i kada su došli do Iloka, tamo negdje gdje je močvarno zemljište, njihov komandant major milicije ČIČA rodom iz Gline, dao ih je 700 ubiti i zakopati pod kolovoz autoputa koji je tamo betoniran, a drugi dan su zalijevani betonom a da nitko nije imao pojma što se je prethodne noći dogodilo.

Ja sam se povlačio sa 5-tom divizijom i poznato mi je, jer je bilo prebrojavanje u Križevcima, naša kolona je bila dugačka 35 kilometara (samo građana sa zapregama) sa 40.000 građana oba spola i

svih dobi, dok je sama divizija postrojena u brojnoj pruzi zauzimala svega 10 km dužine. Mi smo držali zaštitnicu desnog boka glavnine, skroz do Dravograda. Dugačku kolonu je imao I-vi Sdrug - 8-ma divizija, 7-ma divizija, 3-eća divizija, koje su stigle na Dravogradsko polje i više nije mogao stati jedan čovjek, dok je zalaznica bila još uvijek u Celju.

Iz tajnog telegram za HQ u Caserti, zrakoplovnim izviđanjem je ustanovljeno kako na 15.V.1945, ide jedna kolona od cca 600.000. osoba prema Carintiji, a tome treba dodati daljih 500.000 koji se spominju u izvještaju od 12.V.1945.

Prema pisanju Vojno historijskog (**povijestnog, mo.Otporaš.**) instituta iz Beograda, o tome koje su se njemačke postrojbe njima predale ili po njima uništene izlazi kako čitav njemački kontigent od army grup , koji se je nalazio u tom području Carintinije iznosio je svega 200.000 ljudi. Dok je bilo 100.000 ljudi drugih narodnosti, Kozaci, Slovenci isti broj Mađara i 5.000 crnogorskih četnika. To bi nekako zvučilo 10 njemačkih divizija. Dok ostatak od 860.000 otpada na Hrvate pripadnike HOS-a 360.000 i 500.000 izbjeglica civila, svih dobi oba spola.

Crnogorski četnici, izraženi u brojčanoj sumi, bilo ih je 5.000, ali koji su se povlačili iz Celja preko Loštanja - Črno - Topla - Obermosgan - Eisenkappel, gdje su odmah po dolasku pali Englezima u ruke. Na samom Bleiburškom polju nije bilo niti jednog četnika ili Slovenskog domobranca. Bilo je nekih 300 zarobljenih partizana, koji su na sebi nosili po jedan sanduk streljiva, ili po dva željezna okvira granata za baca }e. Koliko mi je poznato bili su svi pobijeni od postrojbi Koste Nagya, kao izdajnici revolucije u mjestu Aich, od čijih mještana je to saznato.

Nekako mi neozbiljno djeluje ta brojka koju navadaju , od 40.000 od 250.000 tisuća, pa onda sve one nemoguće licitacije, po Žerjaviću i drugim sličnim "naučnicima" koji su za svoj rad bili nagrađeni službom u OUN-a obično po afričkim zemljama. Molio bih sve buduće pisce kako bi se držali ove brojke iz tajnog telegrama vojske V. Britanije sa potpisom ALEXSANDER sve dotle dok netko sa novim dokumentima ne dokaže nešto suprotno.

Postroj i brojčano stanje HOS-a, obradio sam na osnovu 42.000 stranica originalnih dokumenata MINORS-a i ZUVOJ-a, koji se nalaze u mojem posjedu, a 1945. na povlačenju bili su dovezeni u Villach, odakle sam ih ja dao prenijeti k sebi u Australiju. Naime, zastavnik u razdoblju dr. Branko OPI], na moj poziv odazvao se je i opisao svoj put povlačenja u kojemu je naveo kako je bio u Rogaškoj Slatini dodijeljen za pratnju tri kamiona koji su prevozili pismohranu MINORS-a, Vojnog Redarstva i još nekih pozadinskih službi. Odmah sam otputovao u Villach i uz pomoć natporučnika Franje Konje iz Canade, pronašao teret tih tri kamiona, koje je njegov brat prisvojio, a teret bacio u šupu za drva i ugljen, koji su ih pokrili i tako sačuvali od ljudske radoznalosti svih tih pedesetak godina. Naravno kako je to bilo odkriće, ali o kojemu se je trebalo vjerno šutjeti, jer su u stvari tu bili, prve tipkajuće stranice, zapisnika o saslušanjima, Hebranga, Srebrnjaka, Marinkovića, Price, Winterhaltera, Anke Butorac, Mace Grčetić, Cicibanke Zdenke Sertić i još 72 visoko rangirana člana KPJ. Znači, kako puk. Drago Jilek nije imao te dokumente kod sebe, zašto su ga komunjare kidnapirali u Trstu.

Ovi zapisnici su prava poslastica za čitanje i otkrivaju svu ljudsku bijedu i nemoral saslušanih.

(Šteta da se za sada ne zna tko je pisac ovih pet opisa o BLEIBURGU. Nadati se je da će se netko potruditi i već do sada iznesenih povijesnih iskaza saznati tko bi mogao biti taj Hrvat i vojnik HOS-a NDH-e koji je iz Villach-a prenio sve te stvari "k sebi u Australiju". Po mojem nagađanju to bi mogao biti Srećko Rover. Nadati se je da će se kroz slijedeća četiri nastavka moći saznati mnogo više. Mile Boban, Otporaš.)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BLEIBURG, 70-ta GODIŠNJICA TRAGEDIJE HRVATSKOG NARODA(2) dio
POSADNI DOMOBRANSKI SDRUGOVI

1-vi. Posadni DOM Sdrug - Varaždin 1.700 I. HUD (Riječ "DOM" se odnosi na Domobrani, mo)

2-gi. Posadni DOM Sdrug - Karlovac 1.700 13.D.

3-eći. Posadni DOM Sdrug - Knin 1.700

Cjelokupni ušao koncem 1944 g., u sastav 372 legionarske pješачke "Tiger" divizije,

4-ti. Posadni DOM Sdrug - Sisak 1.700 15.D, zapovj. puk. DV, Stjepan MIFEK od 22.V.1944 do 15.XII.1944

5-ti. Posadni DOM Sdrug - Požega 1.700 1.D.

6-ti. Posadni DOM Sdrug - Zenica 1.700 8.D.

7-mi. Posadni DOM Sdrug - Županja 1.700 3.D.

8-mi. Posadni DOM Sdrug - Žepče 1.700 14.D.

9-ti. Posadni DOM Sdrug - Dubrovnik 1.700 12.D.

10-ti. Posadni DOM Sdrug - Brčko 1.700 3.D.

11-ti. Posadni DOM Sdrug - Bjelovar 1.700 I.HUD.

12-ti. Posadni DOM Sdrug - Gospić 1.700 11.D.

13-ti.. Posadni DOM Sdrug - Križevci 1.700 I.HUD.

14-ti. Posadni DOM Sdrug - Osijek 1.700 7.D.

15-ti. Posadni DOM Sdrug - Bosanska Gradiška 1.700 1.D.

16-ti. Posadni DOM Sdrug - Zagreb 1.700 16.D.

17-ti. Posadni DOM Sdrug - Banja Luka, 1.700 6.D

18-ti. Posadni DOM Sdrug - Sarajevo 1.700 8.D.

19-ti. Posadni DOM Sdrug - Novska 1.700 17.D.

20-ti. Posadni DOM Sdrug - 1.700

21-vi. Posadni DOM Sdrug - Novi Marof, 1.700 I.HUD.

Sveukupno 35.700

Domobranska vojnica:

Ukupno Gorski Sdrugovi = 25.720

Ukupno Posadni DOM Sdrugovi 21 x 1.700 = 35.700

-1.700

Ukupno Lovački Sdrugovi 10 x 2700 = 27.000

-8.100

Ukupno doknadne i pomoćne postrojbe za 17 divizija = 21.000

Ukupno pothvatne DOM postrojbe = 109.420

-9.800

99.920

USTAŠKA VOJNICA POSTROJENA PO SDRUGOVIMA (1945 g.)

STAJAĆI DJELATNI SDRUGOVI sa zapovjednicima:

I. SDS, PALE, sastava od 7 bojni u sklopu 8.D.

Zapovj. 1-vi: pukovnik PTB-a, Jure vitez FRANCETIĆ, poginuo

2-gi: pukovnik UV, Ivo STIPETIĆ, poginuo VIII.1943.

3-ći: pukovnik UV, Frane SUDAR,

4ti: v.d. bojničnik PTB-a, Joso DADIĆ

5-ti: pukovnik UV, Frane SUDAR,

6-sti: bojničnik PTB-a, Joso DADIĆ

sastava 6.389 momaka

II. SDS - Sisak - Hrvatska Mitrovica - NAŠICE, sastava od 6 bojni u sklopu 7.D.

1-vi: dopukovnik UV, Milivoj SERTIĆ,

2-gi: bojničnik UV, Milan ČULENTIĆ,

3-ći: bojnik UV, Antun ILLIK, poginuo

4-ti: pukovnik UV, Ivan ŠTIJER,

sastava 6.170 momaka

III. SDS - KARLOVAC, sastava od 6 bojni, u sklopu 13.D.

1-vi: pukovnik PTB-a, Josip METZGER,

2-gi: pukovnik UV, Ante MAGAČ,

3-ći: dopukovnik UV, Vladimir ROGOZ, poginuo

4-ti: pukovnik UV, Tomislav ROLF, (Ustrijelio se na Bleiburgu poslije predaje, mo)

5-ti:

sastava 5.103 momaka

IV. SDS - Bihać - GOSPIĆ, sastava od 5 bojni, u sklopu 11.D.

1-vi: pukovnik HRZ, Ivan MRAK

2-vi: bojnik UV, Milan ČULENTIĆ,

3-gi: pukovnik UV, Delko BOGDANIĆ,

4-~i: pukovnik PTB-a, Juco RUKAVINA,

5-ti: pukovnik UV, Vladimir METIKOĆ,

6-ti: pukovnik UV, puk Frane SUDAR,

7-ti: bojnik UV, Slavko HAJDINOVIĆ,

sastava 5.279 momaka

V. SDS - Bugojno - Livno - KOPRIVNICA, sastava od 7 bojni, u sklopu 5.D.

1-vi: pukovnik UV, Rafael BOBAN,

2-gi: dopukovnik UV, Josip KOŽIĆ,

sastava 7.718 momaka

VI. SDS - Sinj, sastava od 5 bojni, u sklopu 10.D.

1-vi: pukovnik DV, Frane ŠIMIĆ,

2-gi: pukovnik DV, Milan ČUDINA,

3-ći: pukovnik UV, Josip KURELAC II.

4-ti: pukovnik UV, Božidar GAVEZ,

sastava 4.091 momaka

povuklo se u Bihać 2.000

ostatak izginuo u povlačenju

VII. SDS, DRNI[- ZADAR, sastava od 6 bojni, ostatci u sklopu 10.D.

1-vi: dopukovnik UV, Emil KEČET,

2-gi: bojnič UV, Mirko BLAŽEVIĆ,

3-ći: pukovnik UV, Mijo SELETKOVI],

4-ti: dopukovnik UV, Emil KEČET, poginuo

5-ti: dopukovnik UV, Tomislav BRAJKOVIĆ,

6-ti: bojnič UV, Petar MIKRUT,

sastava 5.989 momaka

povuklo se u Bihać 2.000

povuklo se u Sušak 2.000

ostatak poginuo u povlačenju

VIII. SDS - Petrinja - BIHAĆ, sastava od 5 bojni, u sklopu 10.D.

Ustrojitelj: dopukovnik UV, Ivan HRČKO

1-vi: bojnič UV Petar DUIĆ

2-gi: dopukovnik UV, Josip KURELAC II.

sastava 4.588 momaka

IX. SDS - MOSTAR, sastava od 8 bojni, u sklopu 12.D.

1-vi: bojnič UV, Antun MATKOVIĆ,

2-gi: dopukovnik UV, Krešimir KURAJA,

3-ći: dopukovnik UV, Vladimir MAYER,

4-ti:

sastava 6.741 momaka

X. SDS - BANJA LUKA, sastava od 5 bojni, u sklopu 6.D.

1-vi: satnik UV, Pavle BULJAN, poginuo 25.IX.1944.

2-gi: dopukovnik UV, Marijan JOSIĆ,

3-ći: bojnič UV, Ivan TERZIĆ,

4-ti: dopukovnik UV, Marijan JOSIĆ,

5-ti: pukovnik PTB-a. Josip MATUSINOVIĆ

sastava 4.237 momaka

XI. SDS - TRAVNIK, sastava od 6 bojni, u sklopu 6.D.

v.d. bojnič UV, Antun MATKOVIĆ, do 10.III.1945

sastava 4.952 momaka

XII. SDS - TUZLA, sastava od 4 bojne, u sklopu 9.D.

1-vi: dopukovnik PTB-a, Avdaga HASIĆ,

2-gi: pukovnik UV, Emil LAHOVSKI,

3-ći: dopukovnik UV, Petar DUIĆ,

sastava 4.684 momaka

XIII. SDS - HRVATSKA MITROVICA, sastava od 5 bojni, u sklopu 3.D.

dopukovnik UV, Zvonimir POVIĆ,

sastava 5.417 momaka

XIV. SDS - NOVA GRADIŠKA, sastava od 8 bojni, u sastavu 17.D.

1-vi: dopukovnik UV, Drago ILLIK,

sastava 7.828 momaka

XV. SDS - DOBOJ, sastava od 5 bojne, u sklopu 14.D.

dopukovnik UV, Zdenko KURAJA

sastava 4.653 momaka

XVI. SDS - BR^KO, sastava od 5 bojni, u sklopu 9.D.

sastava 4.372 momaka

XVII. SDS - BROAD na SAVI, sastava od 5 bojne, u sklopu 14.D.

dopukovnik UV, Stjepan HAJDINOVIĆ

sastava 4.678 momaka

XIX. SDS - PETRINJA, sastava od 5 bojne, u sklopu 15.D.

sastava 4.231 momaka

XX. SS - ZAGREB, sastava od 5 bojni, u sklopu 16.D.

1-vi: pukovnik UV, Branko RUKAVINA, do 20.IV.1945.

2-gi: dopukovnik UV, Eugen STAREŠINIĆ,

sastava 3.495 momaka

XXI. DS - OGULIN, sastava od 4 bojne, u sklopu 13.D.

1-vi: dopukovnik UV, Josip TOMLJENOVIC,

sastava 4.818 momaka

XXII. SDS - OTOČAC, sastava od 5 bojni, u sklopu 11.D.

1-vi: pukovnik UV, Krešimir KURAJA,

sastava 4.116 momaka

XXIII. DS - ZAGREB, sastava od 3 bojne, u sklopu 16.D.

dopukovnik PTB-a, Jerolim KATIC,

sastava 2.114 momaka

XXIV. SDS, nije uspostavljen

XXV. SDS, nije uspostavljen

XXVI. SDS - SUŠAK, sastava od 4 bojni, VS, (van Sborova).

1-vi: dopukovnik UV, Ivan VILHAR,

sastava 3.486 momaka

Oklopni:

XVIII. Oklopni Sdrug, BJELOVAR, sastava od 4 oklopne satnije, u sklopu 5.D.

1-vi: pukovnik UV, Aurel SCHLAHER,

sastava 1.600 momaka

Prometni:

I. PSUŽV, ZAGREB, sastava od 5 bojne,

1-vi: satnik UV, Josip CAR,

2-gi: satnik PTB-a, Ivan HREN^I]

3-eći:

II. PSUŽV, SARAJEVO, sastava od 7 bojni

1-vi: pukovnik UV, Ante VOKIĆ,

2-gi: bojnik UV, Krešimir KURAJA,

Oba Sdruga u 1943 poslije rujna, i 1944 godini poslužili su za ustroj ostalih Sdrugova pa je njihovo brojčano stanje prikazano u stajaćim Sdrugovima.

Obranbeni:

I. OS - PAKRAC, sastava od 8 bojni, sa 4 bojne u sklopu 18.D. izto tako u 17.D.

1-vi: pukovnik UV, Slavko SKOLIBER,

2-gi: pukovnik UV, Marko PAVLOVIĆ,

3-~i: pukovnik UV, Jakov DŽAL,

sastava 7.527 momaka

POGLAVNIKOV TJELESNI SDRUG (PTS), sastava od 9 bojni, činivši sastav 2.D.

Zapovjednik, pukovnik PTB-a Ante MOŠKOV

sastava 8.005 momaka

Konačno potrebno je reći nešto i o samoj temi, sa time kako bi nam bilo jasno, naziv SRBI u Hrvatskoj pojavljuje se po prvi puta u 1918 g., kada im počinje dvor iz Beograda slati popove i popadije. Do tada može se slobodno reći do 1941. g. a i poslije bili su to VLASI po vjeri pravoslavci. Poznajem mnoge iz Like koji su se iskazivali kao Hrvati pravoslavne vjere. Kao dokaz tome navađam kako je u generalskom Sboru HOS-a bilo od 131 generala 10 generala pravoslavne vjere a u samim postrojbama 8 vjerskih dušobrižnika pravoslavne vjere, sa najnižim činom satnika.

Koliko mi je poznato ustaški pukovnik Delko Bogdanić, bio je pravoslavne vjere, a u IV. stajaćem djelatnom ustaškom Sdrugu bilo je, pored vojničara i dočasnika desetak časnika pravoslavne vjere.

Kako sam i sam bio pripadnikom V-tog ustaškog Sdruga, (u opisu br. 1 sam stavio da bi mogao biti Srećko Rover ovih opisa. Koliko je oznato Srećko Rover je bio pripadnik Crne Legije, a Crna Legija je bila V Ustaški Sdrug pod zapovjedništvo ustaškog pukovnika i hrvatskog generala Ranka, Rafajela Boban, mo.) naša I-va djelatna bojna u brojčanom sastavu 954 ljudi imala je 122 pravoslavaca, pa je pored rimokatoličkog, muslimanskog, imala i pravoslavnog svećenika kao vojnog vjerskog dušobrižnika, dopukovnika o. Vasu Čurlana. Inače V-ti Sdrug je imao još počasni naziv "Crna Legija" a zapovjednikom je bio pukovnik Rafael Boban. U stvari I-va i II-ga djelatna bojna su bile u 1941. do svibnja 1942. g. sastavu "Crne Legije" kojom je zapovijedao Jure vitez Francetić.

Od poznatijih boraca te postrojbe, pravoslavne vjeroispovijedi su bili vodnik Jovan Keserović,

dovodnik Dušan Borić, rojnik Savo Tomić, vodnik Svetislav Starović, i časnički namjesnik Stevo Žirić zvani "Lala". Svi oni su došli kao zarobljenici iz četničkih redova u borbama po Romaniji i Podrinju početkom 194. g.

Ustaška vojnica u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, kao sastavni dio HOS-a sa 1.V.1945 g. imala je slijedeći sastav:

Sveukupni broj 132.929 vojničara, dočasnika i časnika.

Postrojena u 153 bojne

A one u 26 Ustaška stajaća djelatna Sdruga.

Prema dokumentima Zapovjedništva Ustaške vojnice (ZUVOJ) - osobnog odjela, po vjerskoj pripadnosti je bilo:

Rimokatoličke vjeroispovijedi 88.145 ili 66.31% sa 94 vjerskih dušobrižnika

Islamske vjeroispovijedi 33.405 ili 25.13% sa 45 vjerskih dušobrižnika

Pravoslavne vjeroispovijedi, 5.689 ili 4.28% sa 8 vjerskih dušobrižnika

Grkokatoličke vjeroispovijedi 2.844 ili 2.14% sa 4 vjerska dušobrižnika

Evangelističke vjeroispovijedi 1.442 ili 1.07% sa 2 vjerska dušobrižnika

131.505 ili 98.93% sa 153 vjerska dušobrižnika

Hebrejske vjeroispovijedi 1.424 ili 1.07% bez vjerskih dušobrižnika

Sveukupno 132.929 ili 100%

POSTROJ I BROJČANO STANJE PODHVATNIH DIVIZIJA HOS-a

I. HRVATSKA UDARNA DIVIZIJA - KRIŽEVCI 10.799 I. SBOR

1-va DIVIZIJA - KOSTAJNICA 11.006 II. SBOR

2-ga DIVIZIJA - VARAŽDIN 9.877 I. SBOR

3-ća DIVIZIJA - VINKOVCI 12.608 III. SBOR

4-ta DIVIZIJA - DVOR na UNI 12.279 IV. SBOR

5-ta DIVIZIJA - KOPRIVNICA 10.777 I. SBOR

6-ta DIVIZIJA - BANJA LUKA 12.680 IV. SBOR

7-ma DIVIZIJA - OSIJEK 15.647 III. SBOR

8-ma DIVIZIJA - SARAJEVO 10.278 III. SBOR

9-ta DIVIZIJA - TUZLA 12.847 III. SBOR

10-ta DIVIZIJA - BIHAĆ 11.779 V. SBOR

11-ta DIVIZIJA - GOSPIĆ 12.316 V. SBOR

12-ta DIVIZIJA - MOSTAR 17.620 Van Sborova

13-ta DIVIZIJA - KARLOVAC 13.512 V. SBOR

14-ta DIVIZIJA - DOBOJ 14.822 Van Sborova

15-ta DIVIZIJA - PETRINJA 9.722 IV. SBOR

16-ta DIVIZIJA - ZAGREB 7.940 Van Sborova

17-ta DIVIZIJA - NOVSKA 14.382 II. SBOR

18-ta DIVIZIJA - SISAK 8.301 II. SBOR

Ukupno 19 divizija 229.213

Van Sborova i divizija XXVI-ti SDS- Sušak, 3.486

232.699

I. HUD Prva hrvatska udarna divizija 2.HUD Druga hrvatska ustaška divizija

5.HUD Peta hrvatska ustaška divizija 6.HJD šesta hrvatska jurišna divizija

12 HGD Dvanaesta hrvatska gorska divizija 16 HDD šesnaesta hrvatska doknadna divizija

18 HJD Osamnaesta hrvatska jurišna divizija

PODHVATNE KOPNENE POSTROJBE POSTROJENE U 19 DIVIZIJA

I. SBOR..... 31.471

II. SBOR..... 33.692

III. SBOR..... 51.380

IV. SBOR..... 34.681

V. SBOR..... 37.607

Ukupno van Sborova 43.868

Sveukupno 19 divizija, 232.699

Sveukupno u 19 divizija, domobranske vojnice 100.418

Sveukupno u 19 divizija ustaške vojnice u 26 Sdrugova 132.261

Sveukupno u prihvatnim postrojbama u 19 divizija 232.699

NIJE UTVRĐENO

Sjedište zapovjedništva, zapovjedni sastav, te kojim divizijama su pripadali

20-ti Posadni DOM Sdrug 1.700

5-ti Lovački Sdrug 2.700

9-ti Lovački Sdrug 2.700

10-Ti Lovački sdrug 2.700

Ukupno 9.800 (nije nigdje uračunato)

Ostale podhvatne i pomoćne postrojbe ustrojene od Hrvata:

369. Legionarska pješaka divizija, zvana "**Vražja Divizija**" vratila se u Domovinu koncem 1942 g., izravno sa obuke u Njemačkoj 12.000

373. Legionarska pješaka divizija, zvana "Tiger Divizija" vratila se u Domovinu koncem 1943 g., izravno sa obuke u Njemačkoj 12.000

392. Legionarska pješaka divizija, zvana "Plava Divizija" vratila se u Domovinu početkom 1944 g., izravno sa obuke u Njemačkoj 12.000

Ukupno 36.000

Pod izravnim njemačkim zapovjedni~tvom nalazile su se:

13. SS pješaka divizija, zvana "Handzar Divizija" koja se je vratila u Domovinu početkom 1944 g., izravno sa obuke u Njemačkoj 18.000

Oružnička divizija - Osijek u kojoj je bilo Hrvata 5.000

Ukupno 23.000

Pozadinska služba MINORSA, sa svim sbornim zapovjedništvima, po punudbenim i doknadnim zapovjedništvima, opskrbnim službama tih razina, op koparskom službom u jačini 2 Sdruga, radnom službom, bolnicama, školama, preselicama svih prometa, radionicama, kao logistika cjelokupnog HOS-a 75.000

Sveukupno Hrvata u kopnenim snagama 366.699

Hrvatsko ratno zrakoplovstvo, 8.000

Hrvatska ratna mornarica 4.000

Hrvatsko oružništvo, 11.600

Ukupno 23.600

Sveukupno u Hrvatskim Oružanim Snagama 390.299

oooOooo

STRANICA 1.

STRANICA 3.

STRANICA 4.

NA POČETAK STR. 2

NATRAG NA IZBORNİK

01-05-2015 02:51#434

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BLEIBURG, 70-ta GODIŠNJICA TRAGEDIJE HRVATSKOG NARODA (3) dio POZADINA

Ministarstvo Oružanih Snaga, vojne škole, vojne bolnice, razni zavodi, prometne i opskrbe ustanove, dopunska i punidbena zapovjedništva, Zrakoplovstvo, Oružništvo, Ratna Mornarica, Dobrovoljačke vojnice, Obkoparski Sdrugovi, i sve druge ne spomenute pomoćne službe, koje su bile pojovničene u sveukupnom broju od 75.000.

Neprijateljske partizanske snage iznosile su ukupno 45 divizija. Od toga su protiv hrvatsko - njemačke fronte bile 35 divizija, a samo protiv hrvatsko-njemačkih snaga do Jadrana bile su 10 partizanskih divizija, koje su bile obilno snadbjevanjem raznovrstnim ratnim materijalom. Partizanske snage na njihovom desnom krilu bile su osiguravane i podržavane od sovjetskih i bugarskih snaga i zrakoplovstvom, a na lijevom krilu, Engleskom flotom i zrakoplovstvom kao i obilnom opskrbom svega potrebnog.

S opisanog postava i pod opisanim okolnostima pošla je hrvatska vojska, predvođena njemačkom, u jedno s gušćavanjem, povlačenje i slom. Pošla je u sve veće terensko sužavanje, uvjetovano srednje alpskim masivom, prelazeći iz razvijene bojišne crte u dublje hodne vojne pruge (kolone), grupe i grupice, koristeći se raspoloživim prometnicama. Obadvije vojske, i hrvatska i njemačka, pošle su u noći 7 na 8 svibnja. Od 8 svibnja 1945. svaka vojska pošla je po svom ukusu. Hrvatska se vojska po zapovjedi Poglavnika imala najžurnije povući u Korušku, i predati se Englezima, a u nikojem slučaju partizanima.

Njemačka pak vojska po zapovjedi generala Löhra pokorno je kapitulirala pred partizanima. U takovim teškim uvjetima gubljene su mogućnosti organizacije i formacijskog zapovijedanja a ispoljavale su se odmah odvažne i poletne osobe, koje su dalje vodile kolone, grupe i grupice zbjega, kako su najbolje mogle prema tadašnjim okolnostima.

U nastalom povlačenju i zgušćivanju hrvatske su postrojbe svuda ostale posljednje, uzporavajući partizansko prodiranje, te su služile kao zalaznica hrvatskoj i njemačkoj glavnini.

Od sveukupnih 390.000 hrvatskih vojnika, uslijed zgušćivanja svojih redova i uplitanja u zalazničke borbe, ostalo je i dalje na hrvatskom državnom području oko 30.000 vojnika. Oni su vodili sitnije borbe, raspršavali se u šumama, ostajali kao ranjenici, te odsječeni od glavnine zarobljivanih. Ali 360.000, od čega 232.000 **pothvatnih** postrojbi su prešli njemačku granicu i stupili na njemačko područje. Ovom broju vojnika priključilo se je 500.000 građana oba spola i svih doba starosti, većinom u kolima sa konjskom zapregom, a bilo ih je i sa volovskom zapregom, koji su bježali pred nasiljem i terorom četničko-komunističke alijanse, koja se je odražavala u srpskim divizijama JNA. Od ovog trenutka čitav broj od preko 860.000 Hrvata na svom **exodusu** je nerazdvojan, te predstavlja najveći zbjeg pred boljševicima tadašnje Europe. Isto je tako predstavljao najveći zbjeg u hrvatskoj povijesti, a odmah je počeo predstavljati i nacionalnu Hrvatsku izvan Domovine.

PRAVAC I PROSTOR

Postojala su samo dva pravca odstupanja:

1. Odstupanje prema Istri, koje je bilo privlačnije, jer bi se time prije došlo sa slobodnim svijetom., ali začelje razvoja i postava fronte, mjesta vojnih zborova i zapovjedničkih točaka, te opskrbe baze, sve je to putem prema Istri činilo neprihvatljivim. Osim toga put je bio duži, bez pogodnih cestovnih prometnica, previše kos, i lijevi bok bio bi neobranjiv.

2. Odstupanje prema Koruškoj (Carintia) je bio privlačniji, jer je bio kraći, osim toga tim su se putem povlačili Nijemci, na koje smo bili naslonjeni, od kojih smo zavisili snadbjevanjem streljivom, i što put prema Istri nije dolazio u obzir, te se odlučilo za povlačenje prema Koruškoj. Za Korušku samo istočno od Karavanki, vodio je jedan glavni put: Zagreb - Celje (116km) - Dravograd (67km)-Klagenfurt (65km); svega 248 km. Na svakome boku nalazio se je jedan paralelni, odterecujući put sjeveroistočno; Celje - Maribor (62km) - Dravograd (62km); svega 124 km. Taj put bio je manje zakrčen, ali ugrožavan po Sovjetskoj i Bugarskoj vojsci.

Jugozapadno; Celje - Šoštanj (40km) - Šent Vid - Črno - Topla (30km)- Esenkappel (24km) teško prolazan preko Karavanki, svega 94 Km. Nešto zapadnije; Celje - Mozirje - Luče - Solčava (Savinjska Dolina) (69km) - Eisenkappel (10km), preko Savinjskih Alpa, teško prolazan, svega 79 Km. Ti sporedni vanjski putovi imali svaki po jedan lučni:

Celje - Maribor - Leibnitz - Kopflach i Celje - Motnik – Šmartno - Kamnik - Kokra - Zgornje Jezersko - Bad Vellach - Eisenkappel. Tim putem povukla se motorizirana kolona “Kamber” Oba ova puta imali su veće nedostatke nego prethodni.

Prostor sa kojeg se je pokretalo išao je posljednjom crtom bojišnice, lukom Varaždin – Koprivnica prema Rusima i Bugarima, zatim Koprivnica skroz Zvonimirovom crtom obrane do Karlovca. S tog luka sužavao se u obliku lijevka prema Celju. Tu se je ulazilo u cijev **ljevka** do Dravograda. Od Dravograda nalazila su se dva proširenja koja su bila po pravcima razmaknuta za 90°š i to:

Dravograd - Lawamünd u pravcu S-N i Dravograd - Bleiburg u pravcu E-W. Kroz njih se je moglo ići van, odnosno ući u Korušku.

Kako bi se okolnosti, tegobe i kolizije na hrvatskom odstupanju moglo lakše i točnije razumjeti i ocijeniti, potrebno je imati na umu ovaj zanimljiv oblik prostora, na kojemu je ono teklo.

U obliku lijevka slijevalo se je dosta veliki snop putova, čija je lijeva strana (kada se okrene prema crti bojišnice) bila;

I. SBOR

2. div. Varaždin - Rogaška Slatina (95km) - Celje (32km) svega 127km.

5. div. Koprivnica - Križevci (31km) - Marija Bistrica (52km) - Krapina (35km) -Rogaška Slatina (32km) - Celje (32km), svega 182 km

I. HUD. Bjelovar - Križevci (33km) - Marija Bistrica (52km) - Krapina (35 km) - Rogaška Slatina (32km) - Celje (32km), svega 184 km.

III. SBOR

9. div + 12. div van Sborova - Kutina - Vrbovec (71km) - Marija Bistrica (31km) - Krapina (35km) - Rogaška Slatina (32km) - Celje (32km), svega 201km

Glavnostožerno zapovj. Pozadinska služba i ostale institucije NDH. **16. div.**

Zagreb - Zaprešić - Krapina (69km) - Rogaška Slatina (32km) - Celje (32km), svega 134 km.

III. SBOR

3. 7. 8. 9. div. Kutina - Zagreb (52km) - Krapina (69km) - Rogaška Slatina (32km) - Celje (32km), svega 185 km.

IV. SBOR

4. 6. 15. div. Sisak - Zaprešić (72km) - Zidani Most (59) - Celje (25km), svega 156 km.

II. SBOR

1. 17. 18. div. + 14. div. van **Sborova** - Sisak - Samobor (65 km), - Radeče -Zidani Most (55km) - Celje (25km), svega 145 km.

V. SBOR,

10. 13. i dijelovi 11. div. Karlovac - Samobor (46km) - Radeče - Zidani Most (55km) - Celje (25km), svega 126 km.

Zbog mreže dobrih cestovnih prometnica ovim se je prostorom, koji ima oblik lijevka, pošlo bez nekih posebnih smetnji, osim nešto veće zakrčenosti puta kod Zidanog Mosta, kao i brzina konjskog podvoza građanskih osoba.

Snop putova slio se je u Celju, mjestu središnjeg sliva rječica, koje omeđavaju četiri planine točno u obliku križa, te je ono zbog položaja ovih planina i rječica bilo prva i velika zapreka na putu za Korušku - prvih dana zbog zakrčenosti puteva, a poslije zbog partizanskog zaokruživanja. Ipak je to bilo (više, mo. Otporaš) kobno za meke Njemce, nego za tvrde i odporne Hrvate. (Kako će se vidjeti kasnije da pisac ovih opisa želi umanjiti važnost generala Luburića u njegovoj vojničkoj ulozi obrane NDH, ipak je u gornjem redu rekao "otporne" Hrvate, iako se zna da je upravo Maks Luburić bio taj koji je na Ivan planini u listopadu 1944. godine osnovao Hrvatski Narodni Odpor kao zalaznicu HOS-a u sastavu "ZVONIMIROVE LINIJE" i dao riječ "**Odpor**". Mo. Otporaš.)

Od Celja koridorom lijevka, neposredno s više putova do Doliša, a dalje samo jednim preko Slovenjgradeca, udaralo se je čelom na Dravogradski tjesnac, gdje su se sastajali putovi, te uz prepreke rijeke Drave činili najveću stiješnjenost na cijelom putu od Hrvatske. A postojala je i mogućnost potpunog zatvaranja pravca i otežavanje probijanja dalje. Na tom odsjeku moralo se je već prihvatiti i voditi borbu, kako bi se probilo dalje.

Neprijatelj je izlaz iz Dravograda mogao uzporavati i kočiti s oba rečena proširenja. No, ipak zbog veće prohodnosti terena uz tok riječice MEZZE, izbjegavanja sovjetsko- bugarske opasnosti na putu Dravograd - Lawamünd, te kraćeg puta u Korušku i nade u Engleze, bio je izabran ovaj put i njime se uglavnom probilo do zaustavljanja kod Bleiburga.

Najveći dio hrvatskog zbjega kretao se pješke. Motornim vozilima krenulo je otprilike 30%, te je ovima uzpjelo i najdalje stići. Željezničkom prugom Zagreb - Zidani Most - Celje - Maribor krenulo je 60 vlakova od čega 10 vlakova sa obiteljima časnika i dužnosnika, dok je ostalih 50 vlakova bilo natovareno sa ranjenicima i potrebnom poslugom doktora i sestara. (Ovdje pisac ili svjedok ovih događaja je za sigurno htio reći "bolničarka" umjesto "sestara", mo. Otporaš.) Ovi su bili zaglavljani tri postaje iza Maribora prema Dravogradu, sabotажom slovenskih željezničara, a zadnji vlakovi u Celju i okolici. Što se je god nalazilo u vlakovima bilo je likvidirano, a ranjenici su bili živi spaljeni u vagonima. Tu nisu ostavili niti jednog svjedoka iza sebe.

Ipak bi se i Dravogradskim tjesnacem moglo uspješno i na vrijeme proći, da nisu Nijemci putem pred partizanima popuštali, o čemu se u odgovarajućem djelu ovog uvoda govori.

VRIJEME I GRUPIRANJE

Veoma ojačani partizani, u prvom redu borcima, organizacijom i postavom svojih armija u razvijenoj generalnoj ofanzivi zadnje dekade mjeseca travnja 1945., potisnuli su luk obrane, sužavajući ga na sve manji prostor, te potiskujući obrambene snage sve dublje u ljevak. Zato je 30. travnja 1945. pala njemačka odluka za odstupanje sa hrvatskog državnog područja, a 4. svibnja je rečeno, kako Zagreb više ne može braniti. Daljnja obrana zamišljala se je na crti Maribor – Celje. Toga dana počeo je **HRVATSKI EXODUS**.

Prvih dana mjeseca svibnja 1945. luk obrane sužavao se je na Zvonimirovu crtu (Liniji, mo) obrane, a na 7. svibnja povukao se je u pravcu grla lijevka, kako je to prije opisano u dijelu "Pravac i prostor".

Svi su se kod Celja morali probijati kroz partizansku zapreku, koja je i Nijemcima donjela njihov Celjski debakl.

UGROŽAVANJE PO NIJEMCIMA

Već na prve službene vijesti, kako predstoji njemačka kapitulacija, dne 2. svibnja 1945. njemački su zapovjednici počeli dolaziti u dodir s partizanima u svrhu kapituliranja. U Hrvatima su izazvali sumnju, kako će ih ostaviti na cjedilu, što se je i dogodilo. (Vjekoslav, Maks Luburić, general Drinjanin, je u svojem opisu **"POVLAČENJE HRVATSKE VOJSKE PREMA AUSTRIJI"** tako nešto ili sl. pisao, kada je u u kući dra. Mile Budaka razgovarao s njemačkim general-pukovnikom Loher-om i u brk mu rekao da on i njegovo zapovjedništvo rade protiv interesa HOS-a, samo je oborio oči ... "HRVATSKI HOLOKAUST, II". - POGLAVLJE 3 strana 37-62., mo. Otporaš) ,Njemački zapovjednici nisu bili dorasli, prihvatiti misli svog vrhovnog zapovjednika za jug, istočni front maršala Kesserlinga, koje je on izpoljio na konferenciji dne 7. svibnja 1945 u Grazu, kako se bez obzira na odluku o kapitulaciji nastave operacije povlačenja, dok se ne stigne na njemačko područje, te tako nisu imali pred očima spasavanje svojih vojnika, a dosljedno tome ni da pomognu svojim saveznicima Hrvatima, obima većinom oko Celja.

Teški položaj Hrvata još više se je pogoršao, jer je upravo u kulminaciji povlačenja, dok je središte zbjege bilo pred celjskom zaprekom, uslijedila njemačka kapitulacija. Opasnost je prijetila hrvatskom povlačenju, jer Nijemci nisu više bili čvrsti prema partizanima. Postojala je još i opasnost kako će se njemački zapovjednici pokušati dodvoriti partizanima cjelokupnim izručenjem Hrvata.

Osim toga i njihova velika vojska od 150.000 vojnika pometena kapitulacijom, uzsporila je brzinu povlačenja te je jako zakrčila putove, osobito kod Zidanog Mosta, zatim kod Celja, a nadasve poslije Celja do Bleiburga sa svojih desetak tisuća kamiona, mnogo topova, putničkih samovoza i drugog podvoza. Ovim vozilima ili pješke kretale su se šest njemačkih divizija s mnogo drugih motoriziranih skupina rasutih postrojbi. Nalazili su se u isto vrijeme na putovima s Hrvatima, jer su zakrčivali putove, bili su vrlo kobni za brzinu hrvatskog povlačenja. Njemački vozači nisu se držali voznog reda na cijeloj dužini puta, već su prestizali skupine pred sobom, malo poštivajući vozni red, da desno idu pješaci, a do njih kola i konji, te ostala vozila, dok lijevi dio puta mora biti slobodan za prolaz samovoza u oba pravca. Ovi nedisciplinirani vozači izlazili su iz povorke i tjerali konje lijevom stranom, što je izazvalo prometnu zbrku.

Brzina hrvatskog povlačenja iz zemlje uslijedila je radi razvitka događaja, čiji su najglavniji datumi:

4 svibnja 1945., njemačko zapovjedništvo odredilo je povlačenje svih njemačkih i hrvatskih jedinica u Njemačku na prostor Maribor – Celje, gdje se je namjeravalo organizirati otpor.

6. svibnja 1945., bio je izdan proglas Hrvatske Državne Vlade, kako će cjelokupna hrvatska oružana snaga napustiti područje Hrvatske i kako civilno pučanstvo, ukoliko želi napustiti Hrvatsku, krene sa hrvatskom vojskom.

6. svibnja Hrvatska Državna Vlada pod predsjedavanjem Poglavnika zaključuje krenuti put Klagenfurta, gdje je nesmetano stigla još istog dana uvečer.

6. i 7. svibnja krenuo je najveći dio Hrvata put Njemačke.

7. svibnja uvečer krenuo je Poglavnik sa jednom kolonom, pravcem Zagreb – Novi Dvori – Rogaška Slatina – Maribor – Leibnitz.

7. na 8. svibnja u noći na putu za Klagenfurt, saznao je Poglavnik u Rogaškoj Slatini preko brzoglasa od generalpukovnika Löehra, o njemačkoj sveukupnoj kapitulaciji. Tada je vratio pravo zapovijedanja nad hrvatskim i legionarskim trupama u ruke Poglavnika.

8. svibnja ujutro u Rogaškoj Slatini pala je posljednja odluka, da se sve hrvatske jedinice, koje su se iz Domovine povlačile i bile upotrebljavane kao zalaznica Nijemcima, nastave najbrže povlačiti se općim pravcem za Korušku, te da se po prijelazu stare Austrijske granice s oružjem predaju Englezima a ni u kojem slučaju partizanima. (Molim sve one Hrvatice i Hrvate koje ovaj dio hrvatske povijesti zanima da istraže, poradi povijesne istine, dali je toga dana, 8 svibnja 1945. godine, u Rogaškoj Slatini, kada je Poglavnik primio obavijest od njemačkog maršala general/pukovnika Loehra da predaje svu odgovornost HOS-a u ruke hrvatskog državnog Poglavara dra. Ante Pavelića, a Poglavnik tada svu odgovornost predao u ruke generala Vjekoslava Maksa Luburić, koji je tada, tog dana, 8 svibnja postao zadnji Zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga Nezavisne Države Hrvatske. Ovo je vrlo važno, pa bih se ja poslužio, u ovom slučaju onom hrvatskom poslovice: Svi ljudi sve znaju. Mo. Otporaš.)

8. svibnja generalpukovnik Löehr, zapovjednik armijske skupine, uspostavio je pregovore s partizanima u Stupniku.

8. svibnja u 23 sata na večer stupila je na snagu bezuvjetna njemačka kapitulacija.

9. svibnja po partizanskom tumačenju počeo je period 6 dana rata poslije rata, kojeg su oni vodili s Hrvatima.

10. svibnja njemački Celjski debakl.

Sva njemačka smetnja – bilo kao nevjera, bilo kao marševska smetnja – mnogo se odražavala na slivanje i prestrojavanje hrvatskog mnoštva u kolone, grupe i grupice na putovima. Hrvati su trebali brzo se izvući i dijeliti prostor s Nijemcima. Probijanje ovog mnoštva zavisilo je mnogo od spretnosti voditelja, zakrčenosti puta i uznemiravanja po partizanima. Bila je namjera stići u Dravograd u što boljem redu i što šćetanije. (Po svoj prilici pisac je htio reći. "...u što boljem redu i što manje štete.", mo. Otporaš.)

U NEIZVJESTNOSTI

Potiskivani od partizana, skućeni i stisnuti na najuži dio svog državnog područja, ulazeći već u lijevak i iznenaćeni njemaćkim srozavanjem i učinjenom kapitulacijom počeli su se Hrvati pobjavati, kako će ih Nijemci u najtežim trenutcima ostaviti na cjedilu. U takvom stanju počeli su se Hrvati povlačiti; u najvećoj žurbi i neizvjesnosti, jer nije bilo ništa urećeno sa zapadnim saveznicima. Moglo se je od njih očekivati prije ne primanje, nego zaštita. Nije bilo ništa spremno za fizićko izvršenje, jer nije bilo ni uporišta za osiguranje putova, a niti baza za opskrbljivanje. Sumnja u njemaćku nevjeru, proizašla iz ulagivaćkog odnošaja prema partizanima, svakog sata se stupnjevala. Nije bilo plana i nije se više ni moglo sve skupno provesti, jer to zakrćenost putova, nepouzdanje u Nijemce i ulazak u lijevak nije dozvoljavalo. Povlačiti se bez dovoljno vremena za pripreme i sigurnog izgleda u uspjeh, znaćilo je ići u neizvjesnost.

Ali kada se pomislilo na odvratnost kapitulacije pred partizanima, usprkos svih tegoba, duhovi su se sabrali, snašli, preobrazili. Povratila im se stara snaga i pokrenuli su se jedinstvenom mišlju, umjesto svih drugih veza i vodstva s jednog mjesta. Svi su svojim visokim moralom obećavali zapovjednicima skupina, kolona, grupa i grupica, kako će se do odrećenog prostora stići.

Kroz prizmu ovog uvoda treba povlaćenje stalno gledati!

STRANICA 1.

STRANICA 2.

STRANICA 4.

NA PO^ETAK STR. 3

NATRAG NA IZBORNİK

01-05-2015 13:06#435

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BLEIBURG, 70-ta GODIŠNJICA TRAGEDIJE HRVATSKOG NARODA (4) dio **POVLAČENJE**

ZNAČENJE

U danima od 4 do 9 svibnja iz Hrvatske se otiskivao njezin najborbeniji, najsvjesniji i najskupniji narodni sloj put zapada; napušten je sjeverozapadni ostatak države sa Zagrebom i prešlo se u inozemstvo - u emigraciju.

Povlačenje je bilo masovno, ogromno. Desetci tisuća seljačkih kola, kamiona, biciklista, konjanika i pješaka, kolone su davale dojam prave seobe naroda. To je bila treća seoba Hrvata u većem stilu. Prva je bila dolaskom naših predaka u ove zemlje za vrijeme seobe naroda, druga bijeg pred Turcima, a, eto, treća uzmak pred jugo-partizanima. Politički izgledala je kao veleban plebiscit hrvatskog naroda za slobodu i demokraciju, a protiv balkanskog i istočnjačkog komunizma.

Tih dana na putovima Zagreb - Zidani Most, Zagreb - Krapina, Križevci - Marija Bistrica - Krapina, Varaždin - Krapina, te Karlovac - Samobor - Zidani Most, i onda Celje - Dravograd, na dužini od 240 kilometara, kretala se hrvatska nacija; pola milijuna ljudi, i više, žena i djece, **koji su svojom odlukom i pokretom na zapad plebiscitarno glasovali za hrvatsku državnost i samostalnost u ime onih, koji su pali, u ime onih koji iz bilo kojeg razloga nisu na taj put pošli.** Kretali su se svi oni, koji su istinski mislili na hrvatsku državnost i samostalnost i kojima je bilo moguće krenuti.

Nitko nikoga iz tih dugačkih kolona nije natjerao na taj put u tuđinu i neizvjesnost. Svatko je krenuo sam, bez predrasuda i uvjeren, kako će sami broj izbjeglica biti dovoljnim dokazom zapadnim demokratima, kako taj mali hrvatski narod, koji pod ovim nebom traži samo slobodu i samostalnost u etničkim i povijesnim granicama, zaslužuje biti saslušan.

Ništa taj narod nije moglo pokolebati u toj dubokoj vjeri - niti poteškoće puta, niti glad, niti hladnoća snježnih Alpa. Hrvatski narod kretao je u emigraciju, kako bi potražio spas i sačekao pravednu odluku zapadnih sila; u vjeri, kako će tamo, gdje su njegove vođe Stjepan Radić i drugi tražili razumijevanje, dobiti zadovoljštinu i za nekoliko dana povratiti se kući, te se **ta treća hrvatska seoba** nije shvaćala ni malo ozbiljno i tragično. Mislilo se je kako je to samo taktički potez, kako bi se sačuvala na okupu vojska i narod od osвете Jugo-komunista. Dolazili su, naime, tužni glasovi iz istočnih hrvatskih krajeva o njihovom barbarizmu; paljenju i klanju. A kada se hrvatski čovjek vrati na svoje uništeno ognjište, ne može postati faktor svjetskog mira na jugoistoku, jer tamo mira nema, dok nema Hrvatske Države.

Povlačenje je trajalo nekih 11 dana. Prema okolnostima, na koje je već ukazano, oblikovalo se u tri

toka:

- a) koji su pošli 4., 5., ili dijelom 6. svibnja i stigli u Klagenfurtsku kotlinu.
- b) koji su pošli 5., 6.. a poglavito 7. djelomice i 8. svibnja i zaglavili se pred izlaskom iz lijevka na Dravi, odnosno glavnina
- c) vezani borbom kao zalaznica Nijemcima i svojim, probijajući se podlegli najkasnije 15. svibnja uglavnom oko i nakon Celja.

STIGLI U KLAGENFURTSKU DOLINU

U općoj namjeri, kako bi se zbjeg skupio u Koruškoj, upravni njegov dio, koji je činila Hrvatska Državna Vlada s dosta uredskog osoblja, nešto prvih isturenih postrojbi iz suženog fronta te građanstva, imao je Klagenfurt za uži cilj prispijeća. Prvo su imali doći u dodir sa Saveznicima i, drugo, operativnom dijelu ili mnoštvu biti stanoređama. Naprijed zamišljeno poslanstvo za dodir sa Saveznicima bilo je po volji Stožeru savezničkog zapovjedništva za Sredozemlje, uhićeno i smješteno u zarobljenički logor. (Ti izaslanici su bili Ministar dr. Vjekoslav Vrančić i Kapetan Bojnog broda Andrija Vrkljan. Oni su 4 svibnja 1945. pošli iz Zagreba i sa sobom ponijeli **"MEMORANDUM HRVATSKE DRŽAVNE VLADE"** kojeg su trebali osobno uručiti Saveznicima u Casserti. Ti isti Saveznici su ih uhapsili i u zatvor stavili. Treba pročitati knjigu dra. Vjekoslava Vrančića **"S BIJELOM ZASTAVOM PREKO ALPI"**. Tu u toj knjizi dr. Vrančić u detalje opisuje šta je sve bilo od Zagreba do hapšenja. Mo. Mile Boban, Otporaš.) Da se je bila mogla ostvariti ta valjana upravna zamisao, sve rasplinjavanje i patnje mnoštva exodusa lijevkom bile bi honorirane.

Dobra upravna zamisao oslanjala se je na podesnosti Klagenfurtske kotline. Ona je utisnuta između alpskih masiva, duguljastog protezanja zapad - istok, koji joj oblik još izrazitijim čini prateću Dravom svojim južnim rubom. S juga je omeđena visokim Karavankama, sa sjevera padinama visokih Tauern Alpa, a sa zapada Villaškim alpama. S istočne strane nalaze se brdski grebeni, prolazni jedino dolinama rijeka, Drave i Mezze

U nju se ipak polakše stizali i sa zapadne i istočne strane, dok je prilaz s južne strane preko Karavanki i sjeverno preko Tauern Alpa vrlo težak i ograničen. Kod hrvatskog povlačenja od osobite važnosti je bila prirodna zštićenost od juga. Središte kotline čini Wörther see (Vrpsko jezero) i na njemu grad Klagenfurt, s još više prometnih mjesta na jezeru, a također i na rijeci Dravi. Kotlina je po svojoj naseljenosti i komunikativnosti bila podesna za kratko i prolazno primanje i smještaj čak dva milijuna ljudi.

Međutim, ni sam hrvatski upravni kapacitet ni prikladnost prostora nisu ništa koristili, jer su Englezi, potsticani jugo-partizanima, već 10. svibnja Hrvatsku Državnu Vladu i njezin uži dio i pomoćni aparat izručili komunističkoj Jugoslaviji, prije nego je većina mnoštva stigla u Kotlinu. Zato se je hrvatsko mnoštvo, u nedostatku zajedničkog vodstva ili nekog plana, moralo samo snalaziti na samom mjestu, osjećajući, kako svima prijeto opasnost izručenja. Zaustavljalo se i zadržavalo na mjestima, gdje je tko stigao, guran tih dana međunarodnim metežom u Klagenfurtskoj kotlini.

Put Klagenfurtske kotline počeli su se Hrvati otiskivati iz svoje Domovine 4. svibnja 1945., prelazeći još istog dana državnu granicu. Međutim, stjecajem okolnosti nastale su bile dvije vrste kretanja - motorizirano i pješačko - različitih napora i sudbine.

Po još nezakrčenim putovima prema Klagenfurtu kretao se je motorizirani dio 4. svibnja - zadnji

dijelovi vojske i prvi istureni borbeni dijelovi od sužene fronte; 5. svibnja uz prednji i upravni aparat, te građanski bjegunci iz Bosne, Srijema i Slavonije, 6. svibnja sve više gore spomenutih, Državna Vlada i dio oružništva - sve skupa kao pred-trupa. Dan - dva kasnije probijali su se spretno brzi automobili od glavne kolone. Sve motorizirane skupine i skupinice, u pokretu neovisne jedna od druge, ukupnog broja od nekih 20.000 osoba, stizale su bez većih zapreka i ometanja po partizanima, poglavito zastrašujućim dijelom puta Celje - Maribor - Dravograd, obično još iztog dana na svoj - Klagenfurt, koji je bio zamišljeno sabiralište, a kasnije razdvajalište za glavni dio ili mnoštvo zbijega, koji se je u to vrijeme većinom još nalazio u Domovini.

Istih je dan, a neovisno od hrvatske pred-trupe, stigli su u Grifen 5.000 Hrvata, pripadnika 369. hrvatske legionarske divizije "Tiger" i drugih njemačkih jedinica, popunjavanih Hrvatima. Po razrješenju dužnosti u njemačkoj vojsci, ostali su u neizvjestnosti, čekajući kako bi bili prihvaćeni od Hrvatske Vlade.

Rano i brzo stigle su također u Klagenfurtsku kotlinu i neke skupine i skupinice pješaka, koje su se bile odlučile na put preko Kamniških Alpa. Na ovaj put preko grebena Alpa pošle su skupine, koje su kao slabije i časovito osamljene bile ugrožavane od partizana u području Celja. Prokrčivši put kroz Celje ili obišavši ga, udarile su dolinom Savinje preko Letusa, Ljubnja, Solšave (Logarska Dolina) i grebenom na Eisenkappel. Stigavši u Sittendorf, upućivale su se jednim od daljnjih putova prema Klagenfurtu.

Takove skupine i skupinice oblikovale su se već na 5. svibnja, dok se to manje ponavljalo i narednih dana. Prednost im je bila u tome, što su se kao neovisne mogle brže kretati, a nedostatak, što su radi slabosti bile putem ugrožavane po partizanima, a baš ove iznimno po četnicima. Djelatnost četnika u ovim slučajevima posebno je zanimljiv.

Mnoštvo je dosta brzo stizalo na cilj. Motorizirana skupina od 10.000 osoba, u kojoj je bio Rev. dr. Charles Kamber, i ako je na putu uznemiravana po četnicima, već 9 svibnja bila je u Klagenfurtu.

Jedne su se skupine ili desetci, jako oslonjeni na Nijemce, bili probili preko još zapadnijeg prevoja Ljubelj iznad Tržića, a skupine iz Rijeke i Primorja stizale su različitim putevima preko Tarvisi-a

Dne 8. svibnja jedan slovenski četnički odred, kojim je zapovijedao Janez Marn, i slovenski domobrani kojima je zapovijedao kapetan Stamenković, a svi pod skupnim zapovjedništvom posljednjeg, koji su se nalazili u povlačenju od 6. svibnja iz pravca Novo Mesto mimo Celja i preko Savinjskih i Kamniških Alpa, po prijelazu Esinkappel-a na putu u Klagenfurt napadali su skupinice od gornjeg dijela hrvatskog zbjega. Ljude su razoružavali, zarobljavali i zadržavali, a male skupinice, gdje su mogli sve prisutne pohvatati, odvodili na stranu i ubijali.

I motorizirane i pješačke skupine ometali su na putu infiltrirani partizani u ovome kraju, potpomagani domaćim drugorazrednim partizanima. Partizani su nastojali što prije zauzeti ili bar napraviti nesigurnim onaj dio sjeverozapadnog prekograničnog prostora, na koji su oni polagali pravo. Od 1. svibnja kako je njihova 4. armija ušla u Trst, pošiljali su svoje kraće snage dobrim putovima na sjever prema Koruškoj, a na zapad prema Furlandiji. Snagama ovih krakova partizani su se spuštali preko Karavanki u Korušku, odnosno prodirali preko Tarvisi-a.

Te je već na 7 svibnja poluokupirali na liniji Galizien - Ferlach - Rosegg - Arnoldstein. Dne 8. svibnja prešli su Dravu kod Ferlacha, a tog dana ušli su Englezi u Klagenfurt sa dva bataljuna, a slabije organizirane bande uputili su put Völkermarkta. Ove bande, kao i sve partizanske snage u Koruškoj, primila je pod svoje zapovjedništvo IV. Operativna Zona za Sloveniju 10. svibnja, čije je sada sjedište bilo u Völkermarktu. Dok joj je bilo sjedište u Topolščici, bila je zabavljena zaprečavanjem puta hrvatskoj vojsci i pučanstvu kod Celja i dalje, te razoružavanjem iste. Imala je

za zadatak prisvojiti pravo na okupaciju područja južno od Drave (E. Schmidt - Richberg "Das Ende auf dem Balkan", Heidelberg 1955, str. 145) i zarobiti svog neprijatelja, koji se povukao na to područje.

Iako partizanska infiltracija Klagenfurtske kotline nije bila dugotrajna - Englezi su ih trpjeli svega dva tjedna - ipak su imali dosta vremena, da Engleze nahuškaju protiv Hrvata. Inače su vršili zastrašivanja i pljačkanja, hvatali manje skupine, prikriveno ih ubijali i inače teško ugrožavali cijelu kotlinu, dok konačno nisu dojadili i, inače titofilskoj, Engleskoj VIII. armiji.

Pod ovakvim okolnostima ugrožavanja morali su i hrvatska pred-trupa i brza vrst pješaka gledati samo na svoje spašavanje. Od 5.000 brzih pješaka veliki broj razišao se po okolnim selima, da ne budu na dohvat Englezima za izručenje, ali se istovremeno i izlagalo opasnosti, da budu pohvatani od partizana, što se u mnogo slučajeva i dogodilo.

Slijedeća skupina koja je stigla u klagenfurtsku kotlinu, bila je velika i poznata skupina pješaka pod vodstvom general Junuza Ajanovića. Ona se je ustvari sastojala iz tri skupine, rastavljene međusobno po više sati hoda, pa čak i do jednog dana. Prvu je grupu od 30.000 vodio general Junuz Ajanović, ([Vrijedno bi bilo kliknuti na link: Misija u Hrvatskoj, Pro Dumo Sua i u tom opisu generala Luburića se može vidjeti da je general Luburić pred Bleiburgom izvršio zadnju Poglavnikovu zapovijed, predavši pukovniku Junuzu Ajanoviću zapovjedništvo vojske HOS-a, a on se povratio u hrvatske šume boriti protiv OZNE i njezinih pomagača. Mo. Otporaš.](#)) drugu je grupu od 25.000 vodio general Pavlović, dok je treću grupu od 15.000 vodio general Halla. Njima se je u Šoštanju pridružio pukovnik Avdaga Hasić sa 9 divizijom a grupa je iznosila **20.000 osoba**. Za grupu koja je iz Celja krenula zapadnim lukom Mozirje - Logarska Dolina - Eisenkappel nema podataka tko ju je predvodio a iznosila je **10.000 osoba**. Partizani se nisu usudili mnogo ih napadati, jer su je sačinjavali dobrim dijelom vojnici 17. i 18. divizije, i to još oštećeno, ([po svoj prilici "oštećena", mo](#)) ali su mnogi ljudi zbog umora i opterećeni djecom, ostajali na putu, koje su kasnije, s leđa i bokova dolazeći partizani pobili. Ta velika skupina nastala je oko celjske zapreke iz izstih razloga i na isti način kretala se istim pravcem, kao i prethodni manji dijelovi.

Probivši celjsku zapreku, i očistivši kako Celje a tako i širu okolicu od infiltriranih partizana i Slovenskih bandi - nikakve borbene vrijednosti, na celjskom trgu našla se je skupina generala HOS-a, većinom zapovjednika divizija, Artur Gustović (**IIIIsbor**), Jusuf Ajanović (**IIsbor**), ([II. Sborom je do pred Bleiburg bio zapovjednik general Luburić, mo](#)) ing. Hinko Alabanda (**Isbor**), Zdenko Begić (4div), Krunoslav Peričić (7div), Rafael Boban (5div), Božidar Zorn (2div), Vladimir Metikoš (6div), Stjepan Grlić (**Isbor**), Josip Šolc (**Isbor**), Ivan Tomašević (**Vsbor**), Julije Fritz (**IIIIsbor**), Mihovil Bajd (12div), Slavica Cesarić (16div), Mirko Gregorić (**Isbor**), Marko Pavlović (17div), Frane Sudar (8div), Stjepan Domanik (**IIIIsbor**) i Andro Gum (14div), glavnostožerni generali; Slavko Štancer, Mirko Vučković, Ferdinand Halla, sa još nekoliko ustaških diletanata puk. Danijel Crljen i general Ivo Herenčić (**Vsbor**) bez njegovog V. sbona, koji su se uzpjeli nametnuti, Crljenovom izrekom, kako govori u ime Poglavnika. Kada je završen taj cirkus general Boban na sav glas obraća se generalu Peričiću: generale Peričiću molim Vas kako bi izdali zapovjedi što nam je dalje za činiti. Nato je nastao tajac, dok god nije progovorio general Peričić: "Odmah u pokret, general Zorn sa 2 ustaškom divizijom na čelu. Pokrenuti i sve građanstvo sa podvozom. Održavati red na cesti; desno pješaci do njih kola i konji, na lijevoj polovici odvijati će se samo motorizirani promet u oba pravca, iz kojeg će se povremeno sklanjati kolona istog smjera u kolonu konjskih zaprega". ([Dvije stvari prvo \(1\) ne znam tko je ovaj vrlo vrijedan povijesni opis opisao. U njemu ima mnogo istiniti dogodovština o sudbini povlačenja hrvatske vojeske prema Bleiburgu u svibnju 1945. godine. Možda će se saznati u zadnjem petom \(5\) opisu tko je ovo pisao. Ovo je četvrti \(4\) opis, i drugo \(2\) zašto je pisac ovog opisa stavio za prof. Danijela Crljena i generala Ivu herenčića riječ "diletanti". Možda je pisac, kao očevicac povlačenja prema zapadu, Austriji i Saveznicima, na licu mjesta mnogo stvari vidio i zapamtio koje mu se tada nisu sviđale niti dopadale, pa ih ovdje](#)

iznosi kao važne. Mo. Mile Boban, Otporaš.)

Kako bi se olakšao začelju brži prilaz u Celje i kroz Celje, odredio je tko će krenuti pješice prema Mozirju - Logarskoj Dolini - Eisenkappel, a tko će se odvojiti u Velenju od Glavnine i krenuti Šoštanj - Črno- Topola - Eisenkappel što je omogućilo još iste noći kako se je pokrenula sredina glavnine kroz Celje za daljih 30 km. i stigla do **Hude Luknje**.

Ovim mojim opažanjima, ne mislim napadati bilo koga, već ispraviti sva kriva tumačenja i pisanja pojedinaca u hrvatskoj Emigraciji o tom povlačenju, koje su iz ne znam kojeg razloga ti pojedinci potpuno krivo kako oslovljavali a tako i prikazivali. Među njih spadao je i:

General Vjekoslav Luburić, za vrijeme svog emigrantskog života u svojim izlaganjima i opisivanjima poslužio se u nekoliko navrata i na nekoliko mjesta potpunim neistinama, koje se otkrivaju pristupnim dokumentima kako ZUVOJ-a a tako i MINORS-a, a nikada nije opovrgnuo kriva i izmišljena pisanja pojedinaca koji su mu se htjeli na taj način dodvoriti.

a) On nikada nije bio zapovjednik IV. djelatne bojne i ta bojna nikada nije nosila ime Luburićeva bojna. Ta ista bojna je poslužila kao kostur za oblikovanje I-vog Obrambenog Ustaškog Zdruga.

b) On nikada nije bio ustrojitelj I-vog Obrambenog Ustaškog Zdruga u Lipiku, već je to bio domobranski i ustaški pukovnik Slavko Skoliber, kada je Vjekoslav Luburić bio promaknut iz čina Ustaše u satnika, i kada je sa Krunom Devčićem iza Poglavnika u bijelim rukavicama nosio Poglavnikov stijeg.

c) On nije bio nikada zapovjednik I-vog Obrambenog Ustaškog Zdruga u Lipiku pa kasnije u Novskoj, već je to bio ondašnji domobranski i ustaški satnik Marko Pavlović, koji je zamijenio pukovnika Slavka Skolibera, dok je njega 1945. g. zamijenio pukovnik UV, Jakov Džal.

d) On nikada nije bio postavljen na 8. svibnja 1945 g. zapovjednikom Hrvatskih Oružanih Snaga u povlačenju, na sastanku Poglavnika sa generalitetom u Rogaškoj Slatini, niti je ijedan od onda živućih generala to potvrdio na bilo koji način. (Evo što o tome kaže Štef Crnički u svojoj knjigu: **MOJE USPOMENE**, Zagreb 2002., strana 97/98: "U Celju je general Luburić preko kurira primio naredbu Poglavnika kojom je Luburić imenovan vrhovnim zapovjednikom hrvatske vojske u povlačenju. Vjekoslav Luburić je vršio tu dužnost dokle god se nije hrvatska vojska prebacila na područje Austrije. Luburić prije povlačenja rekao Poglavniku da će izvršiti nalog hrvatske državne vlade i njegov nalog (to jest Poglavnikov nalog, mo) te prebaciti vojsku na područje Austrije, ali da se sam neće predati saveznicima, već će se vratiti u Hrvatsku, jer se protivio povlačenju hrvatske vojske iz Hrvatske Države". Tako kaže pukovnik HOS-a Stjepan, Štef Crnički (1903-2006), jedan od hrvatskih revolucionaraca sa Janke Puste. Mo. Otporaš.)

e) Dana 8. svibnja u 13 sati, biva teško ranjen u Zidanom Mostu, i od tog trenutka nema više nikakvog utjecaja na bilo kakove tokove povlačenja, i sve što je napisao i govorio bile su samo njegove osobne pretpostavke, koje je potrebno sa velikom zadržkom osmatrati.

f) Nikada nisu postojali Obrambeni Ustaški Zdrugovi, već je postojao samo jedan, pa prema tome izpada kako su to bile samo španjolske mašte Vjekoslava Luburića.

Pored toga tu je još nekoliko upitnika:

1) Kako to kada su ustaše emigranti 1941 g. češće i redovito promaknuti u činovima, Vjekoslav Luburić ostaje u najnižem činu ustaša skroz do 15.XI.1941 g. kada je promaknut u čin satnika, i bio dodijeljen grupi koji su pratili Poglavnika sa njegovim stijegom.

2) Sva njegova promaknuća koja su bila:

iz čina ustaše u satnika 15.XI.1941

u čin bojnika IX.1942

u čin dopukovnika 1943

u čin pukovnika X.1944

u čin generala 4.IV.1945

ako ih usporedimo sa drugima, imamo značaj zakašnjenja, za što je postojao siguran i ozbiljan razlog.

3) U hrvatskoj emigraciji upravo iz redova ljudi koje je prema njihovim riječima sam Vjekoslav Luburić favorizirao, dolaze nam najveći protivnici NDH i Ustaškog Pokreta, a najveću zaštitu su imali kod njega ljudi koji su tajno surađivali sa UDB-om (Varoš i Draganović) ili pak ljudi koji su surađivali sa policijama zemalja u kojima su boravili (Bauer, Deželić).

U svemu se svodi kako njegova razmatranja, ne mogu se više uzimati zrelo za gotovo, i kako su to mišljenja sa vrha, već sa velikom rezervom i stalnim provjeravanjem. Inače je to jedna tema za sebe, ali kako je Vjekoslav Luburić to oblikovao u Drini, kako je on u Celju, u kojem nikada nije bio, na 10. svibnja, izdao dalje zapovjedi za Povlačenje hrvatskog zbjega, što je najobičnija laž. (Na sve izloženo u do sada četiri (4) opisa, pisac je, rekao bih, bio više manje objektivan. Ja osobno još nisam do sada pročitao zadnji i peti (5) nastavak, u kojem će se - a i trebao bi - pisac očitovati punim i pravim imenom. Što on osobno misli o generalu Luburiću to je piščeva osobna stvar, što nikako ne umanjiva državotvornost Maksa Luburića, njegove zasluge u Ustaškom Pokretu, zasluge u stvaranju NDH, zasluge u obrani iste, itd., itd. Pisac ističe da Maks Luburić nikada nije bio u Celju je vrlo upitno, dok fra. Oton Knezović u svojoj knjizi **"POKOLJ HRVATSKE VOJSKE 1945."** (Chicago 1960.) navodi da je upravo on bio tu kada su Maks Luburić sa svojim Obranašima i general Rafajel Boban sa svojim Crncima razjurali partizane u Celju, itd. Pisati da najveći protivnici NDH i Ustaškog Pokreta dolaze od sljedbenika Maksa Luburića, je jedna najveća usiljenost koja dominira kod onih koji su svoj stav stekli **RAZLAZOM POGlavNIKA I MAKSA LUBURIĆA 1956.** Mo. Mile Boban, Otporaš.)

Ovo bi bilo samo razjašnjenje, tko je u Celju, nakon što su Crljen i Herenčić nestali kao smrad, izdao zapovjedi za dalje povlačenje i način povlačenja. Bio je to general Peričić. Ovo pišem kao svjedok događaja, jer sam se nalazio u blizini generala Bobana.

Dakle do trenutka izručenja na Bleiburgu u Klagenfurtsku kotlinu bilo je stiglo oko 70.000 Hrvata.

U Slovenskom logoru u Viktringu bilo je 12.000 Slovenaca i 6.000 Srba (Nedićevci), a u Špitalu na Dravi 80.000 Kozaka.

Prvi dodiri s Englezima uslijedili su bili već na dan njihovog ulazaka u Klagenfurt, odnosno Korušku, - 8. svibnja. Odmah su zahtijevali, da se razoruža kvarenjem oružja na gomile u jarke. Ako su neke skupine ostale duže vrijeme pod oružjem, bilo je zato, jer Englezi nisu uspjeli tamo stići.

Na hrvatskoj strani prvog i drugog dana oružje je odlagano bez razmišljanja. No narednih dana, poslije doživjelih napadaja (osobito putem do Klagenfurta) novostigle veće skupine ustručavale su

se odmah ga položiti, ali, naravno, bez uspjeha.

Kada je skupina generala Pavlovića stigla pred dravski most kod Kappel-a.d.D., gdje su na drugoj strani mosta bili Englezi, Engleski je zapovjednik na sljedećim pregovorima zahtijevao bezuvjetno odlaganje oružja. General je Pavlović to energično odbijao, jer da u Koruškoj partizani - i to čak prikriveno iza Engleskih jedinica - koji napadaju nenaoružane Hrvate; konkretno, da po prijelazu tog mosta budu predavani tim partizanima. Skupina se raspolovila, te je jedna polovica predala oružje, a druga se je razbježala i snalazila kako je tko znao. Tu je general Pavlović, vidjeti kako ne može pomoći svojim vojnicima, izvadio svoj samokres, ubio svoje dvoje djece i suprugu a onda sam sebe. (Počivali u Miru Božijem, mo. Otporaš.)

To je bio strahoviti šok za sve nazočne, a Engleze je toliko zbunilo pa dalje više nisu nadzirali most, pa je nakon toga i ona polovica naoružana prešla most.

Smještaj klagenfurtskog dijela hrvatskog zbjega slijedio je prema tome, iz kojeg su pravca ili kojim putem skupine stizale u kotlinu. Uglavnom bila su četiri područja.

Na područje Klagenfurt - Krumpendorf - sjeverna obala Worthsee-a spustili su se prvi, motorizirano stigli, zatim brzi pješaci, i kasnije mnogo družina i skupinica, kako od Ajanovićeve skupine, (Ponavljam da bi bilo potrebno kliknuti na link: [Misija u Hrvatskoj, Pro domo sua i tu vidjeti šta general Luburić kaže za povlačenje hrvatske vojske i gdje, kako i zašto je predao zapovjedništvo HOS-a pukovniku Junusu Ajanoviću, zamjeniku generala Luburića, mo. Otporaš.](#)) tako i od drugih kasnijih skupina. U Klagenfurtu mjenjajućeg mjesta i sati; dnevno se mijenjao broj izbjeglica, ali je uvijek prosječno bilo 5.000. Za taj prolaz značajna je jedna skupina, skupila se prvih dana, koja je 9. svibnja - već narasla na blizu 10.000 osoba bila stacionirana na glavnom trgu, kao jedno veliko mnoštvo, većinom vojnika, među kojima su se nalazili također mnogo raznih dužnosnika, novinara, profesora, intelektualaca raznih vrsta i nekoliko ministara. Odatle je toga dana bio pokrenut put zapada do Krumpendorfa, da Vladi uže pripadajućih 500 osoba bude tajnom rukom povedeno dalje, a onda zajedno sa Vladom sa Turracherhöhe najbrže izručene putem željeznice, jugo-komunistima u Jesenice, obrazloženo sa Engleske strane izruženima kako ih se prebacuje na sigurno mjesto u Italiju.

U Krumperdorfu, gdje su postojala četiri logora, a najživlji kod željezničke postaje u privremenim barakama od dasaka i papira, bilo je ukupno i uvijek isto preko 5.000 hrvatskih izbjeglica, gdje se je i po nekoliko dana zadržavalo. U njemu je bilo sjedište preostalog hrvatskog državnog aparata, te središte sticanja informacija i tinjanja duhovnog života zbjega.

U okolini Krumpendorfa bilo je više manjih logora. Jedan mali logor hrvatskih oružnika pod zapovjedništvom pukovnika Bože Magovca nalazio se je 3 km sjeverozapadno. Između ovog i Krumpendorfa nalazila se jedna postrojba sa 700 PTS-ovaca pod zapovjedništvom do-pukovnika Madiraca. U Töschlingu, koji je također bio samo vojnički logor, bilo je preko 2.000 osoba. U Feldenu, na zapadnom kraju jezera, bila je skupina Hrvata u jednom stranom logoru, a od 20 svibnja i u Rossegu, južno od zapadnog ruba jezera. Području Klagenfurt - Krumpendorf spada i logorovanje ili boravljenje manjih skupina, smještenih u udaljenim mjestima na sjeveru i zapadu. U njemačkom logoru Maria Saal bilo je 350 hrvatskih izbjeglica. Najdalje sjeverozapadno u jednom velikom hotelu na Turracherhöhe (1.763 m), na domaku Salzburga, bila je par dana smještena glavna grupa Hrvatske Vlade od 130 osoba, koja se je ovamo dovezla, poslije par satova zadržavanja u Klagenfurtu, na 20 automobila. Pred ovima u Reichenau, kao i još dalje od Turracherhöhe - u Tamswegu - nalazile su se skupine hrvatskih izbjeglica.

Ipak su u Krumperdorfu zaostala skupinica vodstva i nadolazeći javni radnici izvršili međusobno jednu smjenu dotadašnjih upravljača. Svi oni od najviše uprave, zajedno sa svojim najbližim

suradnicima, po potrebi situacije i pod pritiskom javnog mnijenja prestali su bili igrati se državnih poslova i održavati sjednice, te su se povukli i izgubili, a druga manje istaknuta ekipa preuzela je brigu o narodu. Zato se 10. svibnja pristupilo osnivanju Hrvatskog Crvenog Križa, da se humanitarnom akcijom zamjeni dalje nemogući svaki hrvatski politički rad.

nastavlja se

STRANICA 1.

STRANICA 2.

STRANICA 3.

STRANICA 5.

NA PO^ETAK STR. 4. STATISTICKI PREGLED POSJETITELJA

NATRAG NA IZBORNIK samo uz ID: user name i lozinka

01-05-2015 17:37#436

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PETI DIO OVIH NASTAVAKA SAM ODLUČIO NE STAVITI OVDJE KAO DIO OVIH OPISA

Kada sam pronašao peti dio, sve je na engleskom jeziku i po mojoj ocijeni nabacano s brda/dola različitih opisa borbe Domovinskog rata i sločno, a najmanje vezano, rekao bih skoro nimalo, o predmetu **BLEIBURG PETI (5) dio.** To je jedini razlog da ne donosim taj zadnji dio ovih nastavaka. Osim toga, kada sam pisao četvrti nastavak i vidio kako pisac tih opisa umalovažava ulogu ili uloge predstavnika HOS-a NDH u pregovorima s Savezničkim snagama puk. Danijela Crljena i generala Ive Herančića, potražio sam knjigu Dinka Šakića **"S POGLAVNIKOM U ALPAMA"**, izdanje LAUS, Split 2001., gdje se u knjizi kaže:

"...U to se javi dr. Krivokapić: "Milom da se i mene uzme u ime Crnogoraca koji su voljni dijeliti hrvatsku sudbinu." ...Nakon kraćeg dogovora je zaključeno je da u naše ime nastupe generali Servatzy, Herenčić, Metikoš, dr.Krivokapić i pukovnik Crljen". Strana 13., a na strani 18 "...Već smo pred Bleiburgom. Pred nama teče potocić. Vojnik nam ga pokaza kao granicu do koje smijemo napredovati. General herenčić poziva jedno domobranskog časnika, koji je znao engleski, i pošalje ga u englesko zapovjedništvo, koje se je nalazilo u starinskom plemićkom dvorcu ..., a na strani 19.,...Naši su generali dali sazvati sve časnike na čelo kolone, a meni je povjereno sazivanje ustaških dužnosnika ...Noć se je počela spuštati kad se je naš časnik poslan u engleski stožer vratio i rekao nam da će nas engleski general Scott primiti sutradan u 10 sati ujutro. polijekali smo po livadi gdje je tko mogao. rano smo se ustali i generali su se brzo okupili na posljednji dogovor. Zaključeno je da se engleskom generalu upute: zapovjednik hrvatske vojske za povlačenju ustaški general Herenčić, ustaški general Servatzy i ustaški pukovnik Danijel Crljen".

Dakle, uz sve moje visoko poštovanje piscu ovih opisa, koji možda više nije ni živ, a koji je svakako ovim zapisima ostavio jedno bogato svjedočanstvo povlačenja hrvatske vojske i civila prema

zapadu, kojeg je on nazao **TREĆI EXODUS** hrvatskog naroda, i time popunio mnoge praznine i rupe ovog **HRVATSKOG EXODUSA**. Mnogo sam različitih tema pročitao o ovom predmetu u mojih zadnjih skoro šest desetljeća izbjegličkog i emigrantskog života, ali moram priznati da je fra. Oton Knezović u svojoj knjizi **"POKOLJ HRVATSKE VOJSKE 1945."** Chicago 1960., i ova četiri (4) opisa ovog meni imenom nepoznatog pisca mnogo praznina popunilo. A ovo par piščevih osobnih mišljenja o pojedinim ili nekim istaknutim hrvatskim vojničkim časnicima je njegovo osobno mišljenje formirano više iz političkih i stranačarskih motiva, nego stvarne zbilje. Na svu žalost nije on sam u tom stranačarskom krugu bio. Nema nas danas mnogo živi koji smo bili svjedoci te svađalačke hrvatske emigrantske politike. Bili smo razdrobljeni, posvađani, polarizirani, prepušteni sami sebi, tražili solucije i rušili iste a da ni sami nismo znali šta smo radili. Ali, bez obzira na sve to, u svima nama buktala je i u nama žarila velika ljubav za Hrvatskom, pa smo zbog te ljubavi prema Hrvatskoj i za Hrvatsku uvijek pred strancima jedinstveno nastupali. Da nije bilo tog zajedničkog nastupanja, nebi danas imali što imamo, a imamo **REPUBLIKU HRVATSKU KAO DRŽAVU SVIH HRVATA!** Otporaš.

02-05-2015 15:12#437

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DOK ŽIVI USPOMENA NA JASENOVAC, ŽIVJET ĆE USPOMENA I NA HRVATSKU **Pismo generala Drinjanina Dabi Peraniću 23.11.1967**

Bog! dragi Žarko,

Ove izvatke sam izvukao iz pisma kojeg je general pisao Dru. Dabi Peraniću. Za sigurno će ti to trebati. Potraži, prekontroliraj i stavi gdje spada. Ja ću ti s vremena na vrijeme poslati dodatnih podataka o dogodovštinama u Jasenovcu o kojima je pisao Ilija Barbarić u svojoj knjizi: **"NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA"** BILO JE PRAVO IME. Ilija Barbarić. Ilija Barbarić je rođen 9 veljače 1924. godine u Hercegovine, okolica Širokog Brijega. Danas živi u Sao Paolu, Brazil. Radio je u Jasenovcu kao zapisničar od 1942. pa sve do raspusta Radnog Sabirnog Logora Jasenovac 21 travnja 1945., kada je Logor potpuno bio raspušten i napušten od svih hrvatskih oružanih snaga. Ova knjiga, dragi moj Žarko je toliko interesantna i potkrijepljena činjenicama i dokazima koje, u svako doba i na svakom mjestu mogu pobiti sve neprijateljske i jugoslavenske laži. Ovu bih knjigu svima preporučio a može se naručiti kod izdavača: "Naklada Bošković", Split. Ova knjiga je tiskana 2010. godine i neću se iznenaditi da ubrzo iziđe i drugo izdanje. Ovo nekoliko izreka su iz pisama koje je general Drinjanina pisao prof. dru. Miljenki Dabi Peranić u Pariz. Iskreni poZDravi tebi i svim tvojima. Bog! mb. Otporaš.

Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: "...Ako padnem - Rankovićevci će Te napasti da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene - okrivit će tebe ...To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost ...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sječaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem ...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa

makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene ...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdijelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije ...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo. Otporaš.) Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Događaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio ...dokazuju da sam ih razdvojio ..."

(Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966. kada se je Ranković smijenio i 1967. povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živeći Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva i **"Smrt Fašizmu a Sloboda Narodu"** nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom, Hrvatima naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtava na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 48 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA. MB. Otporaš.)

02-05-2015 21:03#438

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IN MEMORIAM GENERALU VJEKOSLAVU MAKSU LUBURIĆU

(Ovo što prilažem ovdje se ne nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**. Ovo je jedan dio iz govora generala Drinjanina kojeg je on poslao Hrvatima velegrada Toronta za Deseti Travnja 1968. godine. Njegov govor je preko jedan i pol sata dug. Na You-tub se može pronaći dvije AUDIO vrpce po nekih 10 minuta. Ovo je izišlo u Australskom Hrvatskom Tjedniku 1 travnja 1980. god., str. 8 kao jedan mali dio opisa iz ovog govora pod naslovom kojeg sam gore spomenuo. Također generala Luburića govor se u cijelosti može pročitati ako kliknete: Govor generala Drinjanina Hrvatima za Deseti Travnja 1968. Taj govor je prepisan sa DVD vrpce točna na stotu godišnjicu rođenja Vjekoslava Maksa Luburića 6 ožujka 2013. Ovaj opis je napisao i poslao za HT. Australsko Hrvatski Narodni Otpor povodom jedanaeste godišnjice pogibije generala Drinjanina. Mile Boban. Otporaš.)

IN MEMORIAM GENERALU VJEKOSLAVU MAKSU LUBURIĆU

Desetotravanjska Poruka

G. Luburića 1968 godine.

"Treba graditi hrvatsku državu za našu djecu bez kompleksa krivnje odgovornosti i rata. Otpor je

zato pokret mladih ljudi koji želi u svoja jedra obuhvatiti snagu vjetra hrvatske povjesti, borba za slobodu prolivene krvi i skupljenih znanja.

Čuli jesmo da se povijest ponavlja, lijepa je to fraza. Mogla bi se povijest obnoviti sa krilaticama, sa istim programima, sa istim ideologijama, pa čak sa vanjskim znakovima, tako bih izgledali i bili bi ono kao 1940., mi i svi drugi. Tako teoretski ponavljam, teoretski se može dogoditi da nakon jednog stanovitog vremenskog razdoblja, i opet iskrsnu među nama jedan novi Radić, i bude propovijedao mirotvorsko držanje, kako ne!! Ljudi su voljni slušati nešto ugodno, lijepo i plemenito.

Može jednom doći do novog ustaškog pokreta, do novih Starčevića, Pavelića, Radića pa i novog socijalnog pokreta, koji će nas opet htjeti pokrenuti za neka nova socijalna prava. Može uskrsnuti novi Matija Gubec nakon četiristo godina mučeničke smrti. Mohu uskrsnuti naši plemenitaši, Zrinjski i Frankopani, novi borbeni kanonici, i čak može doći do novih vjerskih ratova, to stoji!

Filozofija povijesti dokazuje tako nešto, ali zato trebaju stotine godina da naši sanjari, naše babe vračare u grobu dočekaju ispunjenje tih slatkih snova. Međutim politika nije ništa statična nego dinamična pojava, a hrvatski narod je jedan živi organizam, jedna organska cjelina, koju se ne smije upotrijebiti kao labarotirske zečeve, narod je tu, on živi, plodi se, umire, radi, uči, kreće se, jednom riječju živi. Njemu zato trebaju žive solucije, i danas a ne sutra i prekosutra, jer on i danas živi i misli i traži soluciju za svoje rješenje. Te solucije su u nama same, mi smo dio svog naroda, naravno ako ih budemo tražili naći ćemo ih. Ako budemo zatvarali oči o deliriju 10 travnja, kako je nekad bilo divno i veselo, i kako bi nekada moglo biti, a neće biti, jer vrijeme ide, i nosi svoje breme, koji smo bili starci 10 Travnja i zreli muževi, danas smo s jednom ili sa obadvije noge u grobu. Koji smo bili mladunci mladi i zreli i poneki prezreo sa svim pozitivnim i negativnim svojstvima, vrlinama i praksom koja je uvijek bolna sa znanjem koje treba usaditi našem nasljeđu. U tom novom hrvatskom narodnom preporodu svima nama je mjesto, starima sa znanjem, a mlađima sa snagom. Griješnicima sa mogućnosti praštanja, i naraštajima budućnosti, sa legendom bez kompleksa grijeha prošlosti.

Oni koji bi htjeli rat, svoj bivši rat proslijediti ustaško, partizanski, hrvatski rat među našim sinovima su izdajnici hrvatske stvari.

" MI SMO ZA HRVATKU REVOLUCIJU I U TOJ REVOLUCIJI IMA MJESTA SVAKOM HRVATU, KOJI JE VOLJAN DATI SVOJ ŽIVOT ZA SLOBODU HRVATSKE, ALI NE ZA OVAJ ILI ONAJ POLITIČKI REŽIM ILI IDEOLOGIJU ".
ODANI VAM MAKS, GENERAL DRINJANIN!

02-05-2015 22:46#439

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

PISMO OSNIVAČU HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA GEZI PAŠTI general Drinjanin, 2 travnja 1963.

Braru Geza Pašti, Australija.

(Donosim ovo generala Drinjanina pismo Gezi Pašti kojeg je Srećko Rover stavio u novinu Hrvatski Tjednik iz Australije, za 10 Travnja 1979., strana 6. Ovo pismo se ne nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA", niti ja posjedujem kopiju pisma Geza Pašti kojeg je on pisao generalu. Za povijest bilo bi važno i to znati, ali nadati se je da će se jednog dana i to pismo pronaći. Otporaš.)

Dragi Geza!

Mene je Tvoje pismo jako obradovalo, a posebno zato, jer je pisano na stroju, pa nisam morao odgonetati hijeroglif Tvojeg "švrakopisa"...(pisma starih Egipćana u vidu životinja, ljudi, predmeta itd., kako bi odgonetali smisao pisma, mo.)

Cijenio sam bistrinu Tvojih misli, određeni revolucionarni stav, a pitanje, kada je netko upao ili ispao iz HOP-a, za mene je sasvim sporedna stvar. Ja već 32 godine upadam i ispadam, pa niti HOP što dobio, niti ja što izgubio ...Drago mi je i to, da govoriš određenim tonom u ime jedne organizacije, kojoj stojiš na čelu. Mladi ljudi koji imaju ideja i znadu postaviti ciljeve i sprovesti ih, znače budućnost. Ja sam ovih dana navršio 50-tu godinu, (general Luburić je rođen 6 ožujka 1913. a ovo pismo je pisano 2 travnja 1963. dakle 50 godina i mjesec dana, mo) a od tog 32-godišnjeg djelatnog ustašovanja. (Početkom ove godine javio mi se čovjek iz Hrvatske koji je kupio knjigu Pisma Vjekoslava Maksa Luburića, te me izričito pitao dali znam kada je i koje godine general Luburić došao u logor Janka Pusta. Nisam znao točno. nagađao sam. Odgovorio sam mu: Možda 1932, a može biti i 1931. godine. Sada, ovdje u ovom pismu Geza Pašti general piše "...a od tog 32-godišnjeg djelatnog ustašovanja". Znači, uzmimo u obzir godinu kada je ovo pismo pisan 1963. te oduzmimo "32 godine djelatnog ustašovanja", dolazimo do zaključka da je Vjekoslav Luburić, Maks, došao u logor Janka Pusta 1931. godine, dakle, kada mu je bilo 18 godina. Mo. MB Otporaš.) Jedna od najdražih uspomena mojeg života je čas, kada mi je pristupio naš legendarni bego na Janka Pusti i čestitao mi na izvršenoj pobuni, kada sam sa šakom djece razbio jednu degeneriranu grupu u tuđini, skoro bez vanjskih veza, preuzeli, kako sam rekao, komandu na Janki. Tvoja pobuna i drugih meni miriše po mojoj prošlosti, pa kako sam uvijek bio neka vrst buntovnika protiv nekoga i nečega, meni je to lakše shvatiti, nego našim političkim "pticama", koji su u svojoj mladosti bila neka vrst konzervativaca, jer su se borili , da sačuvaju samo život.

Kada ja jednom odlučim pa napišem ono, što sam prošao kao dijete, "ima da padne na dupe" pola emigracije: malo je falilo da sam postao komunista. (Za ovu izreku da Maks umalo nije postao komunista, neki su me pitali dali znam gdje i kada je to general Luburić rekao ili nekome napisao. Jedan od tih je bio moj dobri i dragi prijatelj Miško Maslač (1940.2013). sada znamo da je to Maks pisao Gezi Paštiju u Australiju 2 travnja 1963. Mo. Otporaš.) Da nisam bio vjernik i da nisam vidio srpsku nepravdu, da mi Srbi nisu ubili oca, kada sam bio dijete, ne bi bilo teško gladnu hercegovačku žabu natjerati u socijalnu baru. (Po ovome bi se onda trebalo razumjeti i hercegovačku gladni djecu tog vremena, razumjeti i Juru Galiće koji je još uvijek živ i sve one koji su prevarom socijalizma otišli se boriti protiv svoje vlastite Hrvatske Države, mo. Otporaš.) Ako Ti ovo pišem, to nije slučajno, nego zato, jer vjerujem, da si i Ti u traženju putova u prošlosti, mislio ne samo na slobodu Hrvatske, nego i na socijalnu stvar. Mi oko "Drine" malo suza ronimo za hrvatskim kapitalistima, koji su poderali tabane, tražeći po hrvatskim stazama veći komad kruha.

Ne smeta mene, da sebi i svom narodu daješ neku važnost. Malo će Hrvati imati koristi od onih, koji ne vjeruju u ono što rade, ili koji sami svoju slobodu ne znaju braniti. Ja se ne bojim riječi "ambicija". Ako samo malo turimo nos u povjesnicu svijeta, svugdje ćemo naći tu čarobnu riječ, pa čak i kod sv. Franje i sv. Terezije - ambicija je sasvim točno definirana. Ja ću shvatiti ljude, koji promjene ideju i rađe prihvatiti takove, nego one, koji radi siromaštva duha uopće ideju nemaju, pa je i ne mogu promijeniti...jedva je bilo velikih ljudi, koji se nisu jednog dana našli napušteni, a posebno je to u hrvatskoj emigraciji bilo lako na svakom koraku. Htio sam tim reći, da si ne praviš previše iluzije u sigurnost onih koji s Tobom rade i kojima su povjereni razni zadatci ..."

Eto, tako je pisao pokojni Maks Luburić, general Drinjanin mladom Gezi Paštiju, te je svojom marljivošću pokojni Maks Luburić pridodnik jačanju duha hrvatski buntovnika.

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

kamenjar.com/general-drinjanin-zauzimanje-stava/

Reply . Like . Unfollow Post . 2 seconds ago

Gabro Vuskic . Top Commenter . Bowie, Texas

<http://redirect.disqus.com/url?threa...ly&event=email>.

Reply . Like . Unfollow Post . 2 seconds ago

kamenjar.com/general-drinjanin-zauzimanje-stava/

Kliknite na priloženi link ako se ne otvori. Hvala.

General DRINJANIN: ZAUZIMANJE STAVA | Kamenjar

Posljednje uređivanje od Bobani : 03-05-2015 at 02:55